

Giới thiệu Tù Phi

Tù Phi của tác giả Đoạn Tàn Tình là câu chuyện về tình yêu của Quân Vương thông trị thiên hạ cùng với nàng sau khi thoát ra khỏi lãnh cung...

Thiên Chiêu Tề vì muốn có một cuộc sống yên bình nên đã chịu thay tỷ tỷ mình để vào lãnh cung, từ khi tỷ ấy thoát khỏi thì lập tức đến gặp hắn thì mới biết rằng tên nam nhân kia chính là lãnh huyết quân vương thống trị thiên hạ...

Liệu câu chuyện giữa hắn và nàng sẽ ra sao ?!!

Bạn đang đọc truyện *Tù Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Huyền Trọng Thiên đã đăng cơ chín năm, mười tám tuổi đại hôn đến nay có hai nam một nữ. Đại hoàng tử Huyền Tĩnh Thiên năm nay vừa mới tròn sáu tuổi, thế nhưng đã rất biết tôn kính với tiền bối, thông minh sớm trưởng thành, và là nhi tử của Trinh Đức hoàng hậu. Trinh Đức hoàng hậu là nữ nhi của tể tướng đương triều, là một hoàng hậu tiêu chuẩn nhưng không phải một người vợ tình cảm.

Hôm nay lâm triều, trên đại điện lặng ngắt như tờ, Huyền Trọng Thiên liếc mắt nhìn một lượt các thần tử đang đứng phía dưới nhưng phát hiện không có ai thượng tấu, lẽ nào vương triều Thiên Triệu của hắn đã quốc thái dân an đến mức này sao?

“Các vị ái khanh, trầm nghe nói vụ xuân năm nay thượng lưu Hoàng Hà đại hạn, không biết các vị ái khanh có biện pháp đối phó gì cho vụ mùa thu?” Âm thanh lạnh lẽo cứng rắn quét ngang đại điện khiến cho thần tử phía dưới một trận run rẩy, bọn họ không phải là không biết nhưng nếu ai nói ra chuyện này thì người đó chắc chắn sẽ “được” cử đi xử lý. Bọn họ sao có cách xử lý nơi khô hạn như thế a.

“A, bẩm báo hoàng thượng, vì thần vừa mới lấy được tấu chương, chỉ là vì thần còn chưa tìm ra phương án tốt nhất cho nên không dám bẩm báo lên, sợ hoàng thượng phiền lòng.” Thừa tướng đại nhân – cha vợ hắn – Tôn Ứng Quyền lập tức tiến lên bẩm báo.

“Nga, nói như vậy là nhạc phụ đại nhân thông cảm cho tiểu tể. Nhạc phụ đại nhân thật là tốt.” Huyền Trọng Thiên nhìn nhạc phụ đại nhân lạnh lùng nói, người càng già thực sự là lòng nghi ngờ càng tăng lên, hắn luôn luôn sợ hoàng đế sẽ phế đi chức thừa tướng của hắn cho nên càng muốn đạt được càng nhiều quyền lợi hơn nhưng lẽ nào hắn muốn trầm đắm cả ngôi vị hoàng đế cho hắn mới đủ sao?

“Vi thần không dám.” Thừa tướng kính cẩn nói, hoàng đế để lại có tiếng không thiên vị thân nhân do đó hắn phải cẩn thận một chút, dù sao hắn cũng không phải con rể bình thường.

“Phải? Vậy không biết nhạc phụ đại nhân có thể vì tiểu tể chia sẻ ưu sầu này mà đi tới đó một chuyến chăng?” Huyền Trọng Thiên nhìn thừa tướng tuổi già, cũng không phải hắn tư tưởng tàn nhẫn mà là không ai có khả năng che giấu hắn, đây chính là kết quả của bọn họ. Mà hắn giọng nói mang theo ý không cho phép cự tuyệt cũng làm tôn thừa tướng hồi hận đã đắc tội con rể này a.

Giải quyết vấn đề hạn hán xong Huyền Trọng Thiên tuyên bố bãi triều, lại xoay người đi ngự thư phòng, công vụ mỗi ngày cần xử lý khiến hắn chỉ có thể ngủ được mấy canh giờ mà thôi. Mà đối với hắn, làm hạnh phi tử cũng chỉ như làm việc mà thôi, dù sao cũng là đẹp một chút “Lửa giận” của hậu cung a.

Huyền Trọng Thiên nhìn hai chồng tấu chương cao cao, trong lòng cảm thấy mờ mịt, lẽ nào hắn cứ như vậy tới suốt đời sao? Chiếm được quyền lực cao nhất nhưng đang ở địa vị cao lại cảm thấy trống rỗng không ai có thể hiểu được, hắn rất hi vọng bên cạnh có người có thể chia sẻ một chút công vụ của hắn nhưng hoàng hậu luôn luôn nói nữ nhi không thể tham dự triều chính, hơn nữa ngoại trừ nữ kinh ra nữ giới không hiểu bất cứ cái gì khác.

Phụ vương Huyền Trọng Thiên sớm qua đời khi còn trẻ, chỉ để lại ba đứa con. Nhị đệ hắn – Dung thân vương Huyền Trọng Tĩnh – mỗi ngày chỉ biết tới Vương phi của hắn, bởi vì Dung Vương phi từ nhỏ thể nhược đa bệnh mà Dung Vương gia rất yêu vợ, cho nên ngoại trừ chuyện thực sự cần phải ra ngoài hắn sẽ ở lại trong vương phủ làm bạn với kiều thê. Mà tam đệ – Cung thân vương Huyền Trọng Lệnh – là một võ tướng kỳ tài, một mực ra ngoài lĩnh binh, một năm cũng chỉ trở về mấy ngày mà thôi, cho nên sự cô độc của Huyền Trọng Thiên căn bản không có ai để tâm sự, chỉ có duy nhất sự đệ Vũ Quân Kỳ nhưng hắn thỉnh thoảng lại mang cho Huyền Trọng Thiên một đồng phiến phước.

Hắn luôn luôn chuẩn ra khỏi hoàng cung Vũ Trạch, sau đó làm cho thần tử trong hoàng cung Vũ Trạch đại loạn. Cả ngày cũng không ngừng lại chính mình đang là quân vương, không có việc gì lại tới Thiên Triệu trốn, nếu không thì trốn biệt tam biệt tích, làm cho thừa tướng đại nhân của Vũ Trạch thiếu chút nữa phế đi chức hoàng đế của hắn. Bất quá, thừa tướng Vũ Trạch là Lãnh Thiên Thương chính là nhân tài trị quốc khó gặp, tuổi còn trẻ lại nắm giữ quyền lực lớn trong triều. Huyền Trọng Thiên nhiều lần muốn lôi kéo hắn sang Thiên Triệu nhưng Lãnh Thiên Thương hình như đã quyết định sẽ đi cùng Vũ Quân Kỳ.

Trong lúc Huyền Trọng Thiên đang nỗ lực phê tấu chương thì bỗng nhiên nghe thấy Đình công công bẩm báo Thái tử điện hạ gần nhất không biết đã xảy ra chuyện gì, bỗng nhiên học được rất nhiều tri thức mà thái phó không hề dạy. Lâm thái phó cho rằng hoàng thượng không tin nhiệm hắn nên đang ở ngoài thỉnh cầu hoàng thượng tiếp kiến. Lâm thái phó là cự thần cực kỳ có học vấn trong cung, khi hắn còn là Thái tử cũng do Lâm thái phó giáo dục, tuy rằng hắn biết hoàng tử có thể không thích một lão nhân dạy hắn nhưng hắn học được những tri thức này từ nơi nào? Hoàng hậu sao?

“Lâm thái phó, miễn lễ, tiểu Đình tử, mau cấp thái phó ban thưởng tọa.” Huyền Trọng Thiên vẫn thập phần kính trọng vị lão sư này.

“Thần không dám.” Lâm thái phó kính cẩn cúi lạy hoàng thượng, hắn năm nay đã hơn bảy mươi tuổi nhưng vẫn muốn được giáo dục các vương tử tuy nhiên gần đây Thái tử điện hạ quá khác thường, mỗi ngày đi học đều ngủ trên bàn, tuy vậy nêu câu hỏi gì cũng có thể trả lời lưu loát.

Huyền Trọng Thiên sau khi nghe xong lão thái phó bẩm báo liền lập tức triệu nhi tử tới, bình thường thời gian hắn ở chung với bọn nhỏ rất hữu hạn. Việc học tập của các hoàng tử cũng là định kỳ kiểm tra nhưng mấy tháng qua hắn đều bận xử lý triều chính cho nên sơ sót, kết quả lại phát sinh loại chuyện này.

“Nhiên nhi, trăm nghe thái phó nói người gần đây công khóa rất tiến bộ khiến cho thái phó rất ngạc nhiên. Trăm nghe nói xong cũng vậy, không biết Nhiên nhi là được từ ai vậy? Chẳng lẽ là mẫu hậu người dạy sao?” Huyền Trọng Thiên nhìn đứa con lớn nhất đang kính cẩn quỳ gối trước bàn. Xem sắc mặt cũng biết tiểu tử này là có chuẩn bị mới đến a.

“Khỏi bẩm phụ vương, việc học tập của hải nhi vẫn đều tốt, ta nghĩ là thái phó đại nhân năm hào kỳ lớn, cho nên đã dạy hải nhi cái gì hắn cũng quên mất.” Thanh âm non nớt cho thấy đứa trẻ tuổi còn rất nhỏ nhưng lời đang nói ra lại rất có trật tự rõ ràng. Ngực khí trấn tĩnh cũng biểu hiện ra hắn đang ở hoàng gia uy nghiêm.

“Nga? Phải, vậy người thậm chí có học《ly tao》của Khuất Nguyên a, nếu như không phải trăm tuổi già sức yếu, trăm hắc là nhớ kỹ chương trình học của hoàng tử cũng không học khó như vậy. Ân?” Huyền Trọng Thiên nhẹ nhàng cười ra tiếng, sau khi hắc bắt được sơ hở của nhi tử tiếng cười phát ra càng thêm sung sướng. Tiểu tử, còn dám đấu với phụ thân sao, người nên biết gùm càng già càng cay a.

“Chẳng hay phụ vương từ đâu nghe được hải nhi từng đọc qua thơ ấy, chính là hải nhi hình như đã quên mất. Hay là phụ vương nghe nhầm a.” Huyền Tĩnh Thiên giả vờ trấn tĩnh trả lời phụ vương, xem ra sau này hành sự phải cẩn thận hơn, bằng không bị người khác phát hiện hắc sẽ không thể cùng sư phụ học tập nữa, hắc muốn học tất cả tri thức của sư phụ a. Hắc rất ngưỡng mộ sư phụ, người giống như thiên nhân vậy.

“Nga, phải, Hiền nhi, gần đây thông minh hơn sao? Không biết Hiền nhi nghịch ngợm có tiến bộ hay không vậy?” Nhị hoàng tử Huyền Tĩnh Hiền năm nay năm tuổi, thể nhưng từ nhỏ hiếu động dị thường, không muốn đi học, luôn luôn trêu cợt cung nữ và thái giám trong cung khiến cho phụ vương hắc luôn luôn đau đầu.

“Ân, là, nhi thần tưởng Lâm thái phó cũng đã nói qua chứ, Hiền nhi gần nhất rất ngoan. Hắc đều đúng giờ đi học, cho dù là không thích chương trình học, hắc đã rất nỗ lực học.” Huyền Tĩnh Thiên kính cẩn trả lời, chỉ sợ xảy ra vấn đề đem sư phó của bọn họ lộ ra. Sư phụ dạy Hiền nhi học võ, dạy hắc học binh pháp cùng kỹ môn độn giáp, cho nên trong mắt hai người huynh đệ bọn họ, sư phụ còn tốt hơn phụ vương của bọn hắc. Đó đương nhiên chỉ có thể nghĩ thầm ở trong lòng mà thôi, ngoài miệng thì không dám nói ra.

“Nga, phải, vậy là tốt rồi a. Phụ vương đôi với tiến bộ của hai người các người rất vui mừng. Hoàng nhi phải tiếp tục nỗ lực a.” Huyền Trọng Thiên biết nhi tử đang giấu hắc, mà hai người càng là giấu diếm hắc lại càng lo lắng, dù sao cũng là huyết thống hoàng thất, chỉ sợ bị người có tâm địa lợi dụng. Cho nên, xem ra chuyện này đáng để điều tra. Huyền Trọng Thiên nhìn đứa con lớn nhất quỳ trên mặt đất, lộ ra ánh mắt vui mừng của người làm phụ thân.

“Được rồi, xuống phía dưới đi, phụ vương còn có rất nhiều chuyện cần xử lý.” Huyền Trọng Thiên sau khi hỏi xong đại khái cũng biết mình phải làm gì.

“Nhi thần xin cáo lui. Phụ vương, nhi thần cả gan thỉnh cầu phụ vương bớt chút thời giờ xem qua mẫu hậu, nàng luôn luôn một mình len lén khóc.” Huyền Tĩnh Thiên ngược mắt nhìn phụ thân, tuy rằng mẫu hậu hắc luôn luôn thập phần nghiêm khắc đối với hắc, nhưng dù sao cũng là mẫu thân hắc a. Hơn nữa sư phụ nói, hậu cung của hoàng thượng đều là vì hoàng thượng mà có, hoàng thượng có nghĩa vụ với hậu cung là bình thường, thể nhưng phụ vương hắc luôn luôn ngủ một mình a, có phải là có bệnh gì hay không.

“Nga? Chẳng lẽ là mẫu hậu nói cái gì với người sao?” biểu cảm của Huyền Trọng Thiên trở nên âm trầm rất nhiều, hoàng hậu sao có thể nói với nhi tử những lời này, nàng không phải vẫn nỗ lực duy trì hình tượng chính cung quốc mẫu của mình sao?

“Không có, mẫu hậu chưa từng nói cái gì. Nàng đối với nhi thần chỉ có yêu cầu, cùng tôn kính, không có cảm tình nào khác.” Huyền Tĩnh Thiên nói xong, ngực khí còn có thể nghe ra một chút bi thương, sinh tại hoàng gia lại là thái tử, hắc không biết đó có phải là bất hạnh của mình hay không. Thân tình trong hoàng cung hình như còn mỏng hơn cả không khí. Nếu như phụ vương và mẫu hậu đối hắc bằng phân nửa như sư phụ đối với hắc thì đã tốt, hắc đã thỏa mãn — cho nên đó cũng là nguyên nhân hắc biết trong hoàng cung có một nam nhân nhưng hắc cũng không bẩm báo

Bạn đang đọc truyện *Tù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Nhớ kỹ hơn nửa năm trước, hắc cùng với đệ đệ Huyền Tĩnh Hiền không muốn lên lớp học mấy bài học khô khan không gì sánh được với Lâm thái phó bèn trốn thị vệ chạy đi chơi đùa trong cung, hai người bọn họ mãi mê chơi không biết mình đi lạc tới nơi nào. Sau đó bọn họ lạc vào một cái sân hoang

vắng, nhìn phía ngoài cửa đóng chặt, trên tường loang lổ đã không còn màu đỏ thắm, so với tấm cung họ đang ở tuyệt đối không giống nhau a.

Phía trên hiên cửa nhỏ hẹp lộ ra một tấm bảng đã nghiêng, trên mặt viết hai chữ “Lãnh cung” thật to. Trên bức tường màu xám mộc đầy cỏ dại khiến cho hai tiểu hoàng tử phi thường bất an, lẽ nào nơi này có quỷ? Trong lúc hai người bọn hắn còn đang thập thò ngoài cửa, cánh cửa đột nhiên mở ra từ bên trong, sau đó một người sạch sẽ tinh khiết như ánh trăng đi tới. Người đó nhìn tới cửa đang có hai cái đầu nhỏ thập thò cũng sững sốt. Phản ứng đầu tiên của hắn là quay người trốn trở lại nhưng sau đó thấy hai hài tử không lên tiếng hắn cũng cười với hai người bọn họ.

Nụ cười kia càng làm cho hai hài tử bị say mê tới mức không biết trời nam đất bắc nữa. Bộ dạng tươi cười của nam tử thanh tú này dường như nụ cười của thiên sứ có thể cứu rỗi tất cả, khiến cho nhật nguyệt trong nháy mắt mất đi ánh sáng vốn có, khiến cho mọi người đều đem ánh mắt tập trung tới trên mặt hắn.

“Ách, to gan, cũng dám nhìn thẳng bản điện hạ, ngươi không biết ta là ai sao?” Tiểu quý Huyền Tĩnh Nhiên sau khi nhìn khuôn mặt tươi cười của người kia liền đỏ mặt, sau đó để gom góp phần thể diện của chính mình, đương nhiên hắn phải lớn tiếng dọa người. Thế nhưng hắn phát hiện người kia nghe hắn nói lại cười lớn hơn nữa khiến cho hắn càng thêm tức giận.

“Nga, ngươi thật đẹp a, so với mẫu phi ta còn đẹp hơn.” Nhị điện hạ Huyền Tĩnh Hiền lại thành thực hơn, mẫu phi hắn – Lăng quý phi – hiện nay được xưng là đệ nhị mỹ nhân của Thiên Triệu cũng không đẹp bằng phân nửa nam nhân này.”Ngươi thật là nam nhân sao?” Huyền Tĩnh Hiền nỗ lực tiến về phía mỹ nhân. Hắn không giống như ca ca, rõ ràng là vô cùng thích mỹ nhân lại ở nơi nào đó giả vờ giả vịt.

“Ngươi, ngươi, ngươi là kẻ phản bội!” Huyền Tĩnh Nhiên tức giận nhìn đệ đệ, kỳ thực hắn cũng muốn tới gần nhưng từ nhỏ hắn đã được dạy không thể tùy tiện cùng người khác thân cận, phải bảo trì uy nghiêm của hoàng gia. Khi hắn thấy mỹ nhân ôm đệ đệ vào lòng, hắn lại càng thêm phần hận nhìn đệ đệ mình.

“Muốn tới thì vào đi.” Sau khi thấy mỹ nhân xoay người đi vào sân hắn cho rằng mình bị bỏ lại ở đó, tới khi hắn nghe thấy âm thanh giống như từ thiên nhiên truyền đến, hắn vui mừng chạy theo thân ảnh người kia vào trong lãnh cung. Sau đó hắn cũng từng hỏi qua sư phụ, lãnh cung rõ ràng là để giam giữ nhân, sao sư phụ lại là nam nhân? Lẽ nào? Lẽ nào, phụ vương bọn họ thu nam phi sao?

Huyền Trọng Thiên phái ra Âm bộ bên người đi điều tra nhưng cuối cùng cũng không điều tra được nhiều, có mấy lần rõ ràng thấy hai vị điện hạ ở giả sơn tại ngự hoa viên đi qua đi lại mà quay đi quay lại đã không thấy tăm hơi, lẽ nào trong cung có quỷ sao. Huyền Trọng Thiên không tra ra nguyên nhân cho nên cũng bỏ qua, coi như hai hài tử đều dối tính. Dù sao thì cũng không có xảy ra chuyện gì, không phải sao? Trong hoàng cung to như vậy, hắn là có lối bí mật.

Huyền Trọng Thiên đột nhiên nhớ tới Tôn thừa tướng sau khi trở về từ Thiểm Tây trông có vẻ tiêu sái lại cao hứng nhếch mép, sau một chuyến đi tới phương bắc tính tình của Tôn thừa tướng đã bớt kiêu căng. Hắn bị hoàng thượng sung quân tới Thiểm Tây, tự nhiên là phải thập phần tận lực xây kẻ hộ đê, xây dựng công trình trữ nước, cuối cùng mới có thể quay về kinh.

Sau một năm, lễ thưởng hoa lại sắp tới rồi. Trong cung cũng bận rộn chuẩn bị, hoàng thượng hàng năm đều đi tuần vào thời gian này, cùng bách tính ngắm hoa, hạn hán ở Thiểm Tây cũng đã giải quyết, bách tính cũng có thể gieo trồng. Đương nhiên là phải ăn mừng. Nếu như chỉ có người trong nhà bọn họ thì tốt rồi nhưng hết lần này tới lần khác lại có thêm một người, tiểu tử Vũ Quân Kỳ này lại không biết gây ra chuyện gì, lần này nổi giận đùng đùng đi tới Thiên Triệu, sau đó lại nhất quyết không đi.

Vũ Quân Kỳ vừa dạo chơi trong ngự hoa viên, vừa buồn chán nghĩ nhưng mỗi khi nghĩ đến tiểu tử chết tiệt kia hắn lại tự động bỏ qua. Mà mỗi lần lại luôn luôn vô thức nhớ tới người kia, hắn tức chết mất tức chết mất, hắn vừa đi lung tung vừa đá mấy viên sỏi trên đường. Đột nhiên hắn nghĩ thấy được mùi trà, mùi trà thơm quá a.

Vũ Quân Kỳ theo mùi trà đi tới trước cửa lãnh cung, nhìn cánh cửa loang lổ, hắn như rụng mảy. Đến tới cùng là ai ở bên trong. Sư huynh rốt cuộc đem một người như thế nào nhốt trong lãnh cung này. Một phi tử thất sủng sao? Giữa lúc Vũ Quân Kỳ nghĩ tới đây, bỗng nhiên nghe được sau tường truyền đến một tiếng nói còn thanh nhã hơn cả mùi trà.”Nếu tới cũng là người hữu duyên. Vị công tử này tiên đến uống chén trà đi.”

Vũ Quân Kỳ đẩy cửa tiến vào trong lãnh cung, thấy một nam nhân mặc áo màu trắng thuần khiết cùng trường sam xanh biếc, đang quay lưng về phía hắn, nâng chén uống trà. Người đó nghe được hắn tiến đến nhưng không quay đầu lại. Vũ Quân Kỳ trong nhất thời nghĩ mình bị người ta xem thường. “Lẽ nào ngươi không sợ là hoàng thượng tới sao? Dù sao trong hoàng cung to như vậy lại có một nam nhân, khiến cho người ta không muốn nghi ngờ cũng không được a.” Vũ Quân Kỳ ngả gọng nói mà trả lời hắn lại chỉ là tiếng cười khẽ của nam nhân kia.

“Hoàng thượng là không có khả năng tới lãnh cung này. Hơn nữa người có thể đột phá ngũ hành bát quái trận của ta để vào đây đến nay chỉ có ba người. Hai người trước là lỡ xông vào, không biết các hạ ——” thanh âm nhẹ nhàng làm cho tâm linh hắn một trận kích động. Như nước suối mùa xuân gột rửa hòn đá nhỏ.

Nam nhân nói làm cho Vũ Quân Kỳ sững sốt, thảo nào vừa nãy khi hắn bước vào cảm thấy không giống với bình thường. Lúc đó hắn còn tưởng là do mấy tháng không có tới cho nên thấy lạ, hiện tại hồi tưởng lại mới phát hiện thì ra vừa nãy chính mình là đứng trên trận đồ. Trong hoàng cung này có người tài ba như vậy sao, mà hắn sao lại ở trong hoàng cung này.

“Ta đương nhiên là tự mình đi vào.” Vũ Quân Kỳ kiêu ngạo nói, “Chút kỹ xảo ấy sao có thể lừa gạt ta Vũ Quân Kỳ. Ách ——” thanh âm của hắn đột nhiên biến mất khi nam nhân kia quay đầu lại. Đây là một nam nhân thế nào a, thần thái trong suốt long lanh, khuôn mặt trắng mịn làm cho người ta muốn cắn một cái. Đôi môi ửng đỏ làm cho người ta có ý nghĩ muốn phạm tội, lông mi dài, ánh mắt rực rỡ lấp lánh ánh sáng nhưng lại thuần khiết, trong đó có thể nhìn thấy sự thông minh, lại có sự say mê hấp dẫn.

“Vũ Quân Kỳ là ai, ta chưa từng nghe qua. Ta chỉ biết là đương kim hoàng thượng gọi là Huyền Trọng Thiên.” Kia là cái tên hắn phải nhớ kỹ bởi vì người

kia dù sao cũng là tỷ phu trên danh nghĩa của hắn. Thiên Chiêu Tề bắt đầu nhìn người đang đứng trước mặt, hắn ở đây đã ba năm, nhưng trong nửa năm nay người đến nơi đây càng ngày càng nhiều. Lẽ nào hắn nên rời khỏi đây sao?

“Ngươi, ngươi, ngươi có thể không biết Vũ Quân Kỳ ta là ai sao? Ta chính là quốc quân của Vũ Bưng Biền. Ngươi ngay cả ta là ai cũng không biết, điều này trong hoàng cung mỗi người đều có thể biết đến chứ.” sau một lúc Vũ Quân Kỳ mới tìm lại được tiếng nói của mình, nhưng hắn không nghĩ là lại giống như tiểu hài tử không được cho kẹo a.

“Nga, thì ra là quốc quân của Vũ Trạch.” Nói xong hắn lại xoay người sang chỗ khác uống trà không hề để ý tới người khác quấy rối.

“Này, ta đã nói cho ngươi ta là ai rồi, lẽ nào ngươi không biết là lễ thượng vãng lai sao.” Vũ Quân Kỳ không chịu nổi người khác bỏ qua hắn, tại Vũ Trạch nam nhân chết tiết kia lại mỗi ngày đối với hắn mặt u mày ám, mặc kệ hắn chết sống, nếu có người thích hợp hắn nhất định sẽ đem người kia cho đi. Ai, được rồi, nam nhân này dĩ nhiên biết kỹ môn thuần giáp thuật, vậy hắn là sẽ không cần đi nơi nào a. Ha ha, rốt cục tìm được người.

“Thiên Chiêu Tề.”

“Ân?” Đang lúc ngẩn ngơ, Vũ Quân Kỳ nghe được tiếng nói của nam nhân truyền đến.”A” rốt cục phản ứng rồi, thì ra là nói cho hắn tên a, thế nhưng “Thiên Chiêu Tề — ‘Thiên’, ngươi là cái kia, ngươi — thế nào khả năng —!”

“Phải, là ta.” Thiên Chiêu Tề mỉm cười trả lời Vũ Quân Kỳ vẫn còn đang trong trạng thái ngẩn ngơ, cũng không để ý tới Vũ Quân Kỳ đang há miệng rất ngu ngốc. Khuôn mặt tuyệt sắc của Thiên Chiêu Tề dưới ánh sáng mặt trời càng thêm vẻ mê người, mỹ hoặc, thế nhưng Vũ Quân Kỳ còn đang trong tình trạng đại não bị tê liệt không thể chú ý tới bộ dạng tươi cười kì quái trên mặt mỹ nhân.

“Không có khả năng, nếu như ngươi là nữ nhân kia, sư huynh ta như thế nào có thể thủ (cưới, lấy) ngươi a.” Thiên gia năm đó đưa vào cung lại là một nam nhân sao? Thế nhưng lúc đó rõ ràng nói là nữ nhân a. Hơn nữa lúc đó hắn cũng xem qua Thiên Triệu đệ nhất mỹ nữ — Thiên Chiêu Tuyệt a. Sao lại biến thành một nam nhân?

Thiên gia là quý tộc kiến quốc của tiền triều, từ khi bộ tộc Huyền thị đoạt được thiên hạ Thiên gia trở thành quý tộc xuống dốc. Tuy rằng vương triều Thiên Triệu bảo lưu tước vị của Thiên gia tuy nhiên Thiên gia không có bất cứ quyền lợi thực chất nào, đương nhiên cũng sẽ không có lợi ích gì, hơn nữa Thiên gia luôn tự cho mình là rất cao sang nên càng thêm xuống dốc, Thiên gia tại Thiên Triệu căn bản là như một gia tộc bình thường mà thôi.

Thế nhưng ba năm trước đây tiểu thư Thiên gia — Thiên Chiêu Tuyệt — lúc đó là nổi danh đệ nhất mỹ nhân của kinh thành, trong thiên hạ có tới mấy nghìn người muốn được chiêm ngưỡng dung nhan nàng. Phụ thân nàng vì sự thịnh vượng của Thiên gia mà đem nàng đưa vào cung, mà nữ tử này sau khi nhập cung cũng không để ý tới hoàng thượng. Hoàng thượng từng có ý muốn lâm hạnh nàng nhưng lại nói tự nguyện muốn đi vào lãnh cung. Huyền Trọng Thiên tất nhiên không muốn ép buộc một nữ tử cùng hắn sinh hoạt vợ chồng nên cũng ban một đạo thánh chỉ đem nàng đưa vào lãnh cung, lẽ nào ngay lúc đó nữ tử đó thực sự không phải nữ nhân sao?

Đây chính là khi quân, là tội lớn a, lẽ nào Thiên gia bọn họ không muốn sống sao?

“Vào cung chính xác là gia tử, thế nhưng cùng hoàng thượng bái đường lại là tại hạ. Cự tuyệt hoàng thượng cũng là gia tử, mà ở tại lãnh cung ba năm chính là tại hạ.” Thiên Chiêu Tề dường như nhìn ra nghi hoặc trong mắt Vũ Quân Kỳ, tự động giải đáp vấn đề cho hắn. Nhưng mà Vũ Quân Kỳ càng nghe càng thấy hồ đồ thêm?

Chuyện này đến tột cùng là thế nào a?

Bạn đang đọc truyện *Tù Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Lễ thượng hoa năm nay thu hút không biết bao nhiêu văn nhân mặc khách, từ xưa đã có vô số tài tử thích học đòi văn vẻ, cho nên lễ thượng hoa của Thiên Triệu đương nhiên cũng sẽ hấp dẫn rất nhiều công tử tuổi trẻ, văn tài phi phàm đến từ năm nước kia. Xét một khía cạnh nào đó, hội thượng hoa có chút giống như đại hội các nước.

Huyền Trọng Thiên đương nhiên không quan tâm tới những nữ nhân được hắn lấy về, lấy nhiều mới tốt, nếu không ba năm tuyển tú một lần sẽ làm hắn phiền muộn không ngớt, có đôi khi hắn tìm cách bình ổn quyền lực của các đại thần bằng cách chọn nữ nhi của họ vào cung. Thế nhưng hắn thực sự là không cần nhiều nữ nhân như vậy a, hắn cũng không phải hôn quân.

Hội thượng hoa, ban ngày có rất nhiều loại đồ ăn từ các nơi tập trung về, buổi tối lại có rất nhiều hoạt động chúc mừng khác, hoàng gia tất nhiên cũng mở tiệc chiêu đãi quan lại, mọi người viên uống rượu, thưởng hoa, ngắm trăng tại ngự hoa — chỉ là —, Huyền Trọng Thiên cau mày nhìn thẳng sư đệ, trước đây hắn là người hay âm ỉ náo loạn nhất, không biết vì sao lại đổi tính, nhìn bộ dạng hắn vài lần muốn nói lại thôi, lẽ nào gần đây gặp rắc rối gì trong cung sao?

Tới khi đã hơi say rượu Vũ Quân Kỳ không thể ngồi yên hơn nữa. Hắn đứng lên, chạy đến bên sư huynh sau đó trưng ra vẻ mặt nhợt nhạt. “Thế nào? Chẳng lẽ ngươi vừa ý cái gì trong Lăng Tiêu điện của ta sao?” Huyền Trọng Thiên mỗi lần thấy sư đệ có bộ dáng kia là biết hẳn nhất định lại vừa mất vật gì trong cung.

Tỷ như, một năm trước, hắn kiên quyết đòi bảo kiếm từ thời thượng cổ do Lục Cam dâng tặng, năm kia hắn muốn thiên niên huyết tham do Tuyết Phong tiến cống— năm nay hắn lại coi trọng cái gì đây?

“Ha ha, người hiểu ta chỉ có sư huynh a, bất quá ta năm nay coi trọng không phải vật chết như vậy.” Vũ Quân Kỳ nhìn Huyền Trọng Thiên mang ánh mắt dạng trêu chọc nhìn mình cũng không tức giận, chuyện nhỏ nhỏ ấy hắn nhất định phải nhin xuống. Bởi vì “thứ” lần này muốn không giống như mấy lần trước a.

“Nga, chẳng lẽ còn là sống sao? Không biết quốc quân Vũ Trạch của chúng ta vừa mất cái gì trong vương cung Thiên Triệu a?” Huyền Trọng Thiên nhìn sư đệ bộ dạng e dè, dù biết lần này đồ vật “đông tây” mà sư đệ vừa ý gì đó xem ra có chút quan trọng. Không biết hắn coi trọng cái gì nữa, chẳng lẽ là phi tử trong cung sao? Sư đệ hắn sao lại vừa mất nữ nhân trong cung vậy, lẽ nào hắn không sợ bị thừa tướng nhà hắn mắng cho một trận sao?

“Thực sự sư huynh là người hiểu ta nhất a. Ta lần này là muốn thỉnh cầu một người của sư huynh a, là người trong cung.” Vũ Quân Kỳ chỉ một câu nói làm chấn động mọi người ở đây. Hoàng thượng Vũ Trạch quốc lại bắt đầu chơi đùa cái gì đây. Người? Lẽ nào hắn muốn quý phi của hoàng thượng? Sắc mặt Trinh Đức hoàng hậu nhanh chóng tái nhợt, lẽ nào hoàng thượng tuyệt nhiên không quan tâm các nàng sao? Nếu như quốc quân Vũ Trạch muốn nàng, phải chăng hắn cũng sẽ chấp nhận?

“Nga, ta đã biết. Chỉ là, có một điều kiện, phi tử ta sủng hạnh qua không thể cho người, còn lại chỉ cần sư đệ vừa ý, ta đều có thể bỏ đi những thứ yêu thích.” Huyền Trọng Thiên tuy nói vậy, trong lòng lại hưng phấn hết mức, ai quan tâm sư đệ hắn muốn nữ nhân làm gì, chỉ cần có thể giúp hắn chia sẻ một chút, hắn đều cảm thấy thoải mái.

Huyền Trọng Thiên mới vừa nói xong, thần tử phía dưới đều ồ lên, ai chẳng biết hoàng đế bọn họ sủng hạnh phi tử được mấy người. Những người khác đều háo hức ở trong cung, mặc dù có phong làm Quý phi, Chiêu nghi nhưng hoàng đế ngay cả chạm cũng chưa chạm qua một lần a. Đứng mũi chịu sào đương nhiên là Lại bộ thượng thư Tào Tân Kiến, nữ nhi hắn tiến cung đến nay vẫn “hoàn hảo không tổn hao gì” a. “Hoàng thượng, các vị nữ tử vào trong cung, đương nhiên là nữ nhân của hoàng thượng, sao có thể để cho nam nhân khác tới nhúng chàm hậu cung chứ.”

“Tào khanh gia, theo người nói thì để một nữ nhân cả đời chết già ở trong cung tốt? Hay là để các nàng tự tìm kiếm hạnh phúc trong cung là tốt hơn? Ý trẫm đã quyết, các vị khanh gia sẽ không có ý kiến khác chứ?” Huyền Trọng Thiên quay xuống phía dưới trừng mắt với thượng thư lễ bộ, hộ bộ còn đang muốn lên tiếng khiến cho bọn họ sợ đến mức lập tức quay trở lại. Dù sao thì nữ nhi cũng đã đưa vào trong cung, cứ để cho hoàng thượng định đoạt đi.

“A, sư huynh ta lúc nào nói qua muốn phi tử của người đâu? Người ta muốn thực ra là nam nhân a! Hơn nữa dù sao thì hắn ở trong cung cũng nhàn rồi.” Vũ Quân Kỳ đắc ý nói, thực sự rất muốn nhìn biểu tình của vị sư huynh luôn lãnh đạm điềm nhiên với thế sự kia khi đem thưởng hắn cho mình.

Vũ Quân Kỳ vốn định cứ thế đem nhân tài như Thiên Chiêu Tề về nước, nhưng cái người như thần tiên kia lại nói nếu hắn là người trong lãnh cung nghĩa là hắn là người của hoàng thượng, cho nên chỉ có hoàng thượng mới có thể quyết định hắn đi hay ở. Trên nguyên tắc trước nay hắn muốn gì đó sư huynh chưa bao giờ không cho, cho nên người kia nhất định là của hắn.

Huyền Trọng Thiên nhìn vẻ mặt đắc ý của sư đệ, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua thần tử phía dưới. “Trẫm vì sao không biết, trong hoàng cung của trẫm lại có một nhân tài như vậy sao?” Thần tử phía dưới đều cảm thấy không khí trở nên lạnh lẽo, tất cả im lặng không dám nói. Bọn họ đương nhiên không biết a, trong cung ngoại trừ hoàng thượng, hay thị vệ là nam nhân ra, còn có ai nữa chứ.

“Sư huynh người đồng ý đi, chỉ cần người nói cấp, ta sẽ lập tức đưa người đi, tuyệt đối không quấy rối sự thanh tịnh của sư huynh nữa.” Vũ Quân Kỳ muốn sư huynh hắn đáp ứng nhanh một chút, dù sao trước mặt nhiều thần tử như vậy cho dù đến lúc đó sư huynh muốn đổi ý cũng không có cơ hội nữa. Quân vô hí ngôn mà!

“Thế nhưng, lần này không giống với mọi lần, ta phải suy nghĩ một chút.” Huyền Trọng Thiên trước mặt sư đệ cho tới bây giờ cũng vẫn lấy tư thái của một hoàng đế. Lần này hình như sự việc rất quan trọng, bởi vì sư đệ hắn đã nói ra, sau này sẽ không bao giờ đến quấy rối hắn nữa. Xem ra đáng giá điều tra lại một chút. Thế nhưng còn chưa chờ hắn nói —

“Không thể, phụ hoàng, nhi thần tuyệt đối không đáp ứng!” Không biết từ bao giờ nhị hoàng tử Huyền Tĩnh Hiền đột nhiên nhảy ra, hắn tuy mới chỉ năm tuổi nhưng đã cao hơn những đứa trẻ cùng tuổi tới một cái đầu. Sau đó nhìn lại đại hoàng tử Huyền Tĩnh Nhiên cũng đang mang vẻ mặt u ám ngồi bên mẫu hậu không nói một lời.

“Nga? Hiền Nhi vì sao không đáp ứng vậy? Hiền Nhi biết người Vũ thúc thúc nói là ai chăng?” Huyền Trọng Thiên nhìn tới đứa con thứ hai, xem ra trong hoàng cung này chỉ có mình hắn là không biết gì, thì ra có nhiều người biết như vậy a.

“Ta, nhưng — “

“Khởi bẩm, phụ hoàng, ý tứ của hoàng đế là nếu vương cung của Thiên Triệu ta có một nhân tài như thế, đương nhiên phải lưu lại cho chúng ta bổ nhiệm, sao có thể để cho người khác mang đi. Đạo lý “phi thủy bất lưu ngoại nhân điền”, ta nghĩ là tất cả mọi người đều hiểu.” Tiếng nói tuy non nớt nhưng mạnh mẽ của Huyền Tĩnh Nhiên vang lên chặn đứng sự do dự của nhị hoàng tử. Khi nói xong, hắn còn không quên trừng mắt nhìn Vũ Quân Kỳ đang đứng bên cạnh, thật là, sao sư phụ lại để người như thế phát hiện sự tồn tại của mình, sư phụ cũng quá bất cẩn đi.

“Nhìen Nhì thực sự là biết suy nghĩ cho Thiên Triệu ta a. Chỉ là phụ hoàng không biết, người có thể làm cho hai nhĩ tử của ta và sư đệ trở nên như thế là cùng một người sao?” Huyền Trọng Thiên nhìn hai bé một lớn đứng ở phía dưới, mỉm cười nhưng làm cho người ta càng thêm sờn gai ốc.

“Nga? Hai tiểu tử các ngươi cũng biết người kia, xem ra hẳn nói tới là các ngươi a!” Vũ Quân Kỳ khấn trương nhìn hai đứa trẻ. “Thế nhưng, nói cho các ngươi biết, mỗi lần ta muốn gì đó phụ vương các ngươi chưa từng không cho? Còn muốn cùng ta tranh?” Vũ Quân Kỳ nhìn hai tiểu quỷ tức tới đỏ bừng mặt, càng thêm đắc ý.

“Ngươi không được, ngươi không được mơ tưởng sư phụ ta, hẳn mới không theo ngươi đi như vậy đâu! — ách —” Huyền Tĩnh Thiên nói xong thì phát hiện hoàng huynh Huyền Tĩnh Nhiên đang không ngừng nháy mắt với hắn, thế là xong a — hẳn đã nói ra — Huyền Tĩnh Nhiên nhìn phụ hoàng đang cười lại càng thêm sáng lạn, thì càng biết — mình — xong —

“Sư phụ? Sư phụ của hoàng nhĩ là ai vậy, sư phụ nào? Là Lâm thái phó sao, nhưng mà hẳn chỉ biết vậy. Là Võ tướng quân sao? Hẳn chỉ biết võ. Nói như vậy, sư phụ hoàng nhĩ còn có một người khác a.” Huyền Trọng Thiên âm thanh trầm thấp làm Huyền Tĩnh Thiên càng không ngừng run rẩy.

Trình Đức hoàng hậu cùng Lăng quý phi lập tức quỳ trên mặt đất. “Đều là nô tì sai lầm, giáo dục vô phương, mong bệ hạ niệm tình hoàng tử còn nhỏ tuổi mà bỏ qua cho bọn chúng đi.” Hai nữ nhân vẫn không ngừng hướng về phía Hoàng thượng cầu xin, tuy rằng các nàng cùng hoàng thượng là phu thê đã nhiều năm nhưng hoàng thượng đối với các nàng vẫn không có tình cảm gì.

“Hai vị ái thê, trẫm không có ý tứ trách tội, chỉ là muốn biết, rốt cuộc đó là vị nào ở Thiên Triệu chúng ta. Được rồi, nếu tất cả mọi người không muốn nói, vậy trẫm cũng không ép hỏi. Sư đệ, yêu cầu của ngươi ta sẽ xem xét. Tất cả giải tán đi.” Huyền Trọng Thiên nói xong xoay người bước đi, để lại mọi người sau lưng —

“Rốt cuộc là người như thế nào?” Có thể khiến đại hoàng tử lạnh lùng cũng vào cùng một phe bảo vệ hắn. “Tiểu Đình Từ, ngươi nói xem?” đêm đã khuya, Huyền Trọng Thiên đứng trong ngự hoa viên, quay sang nói với Tiểu Đình Từ ở phía sau. Hẳn hiện tại rất hỗn loạn, rốt cuộc là một người như thế nào đây? Khiến sư đệ Vũ Quân Kỳ cũng muốn có. Thừa tướng Lãnh Thiên Thương của sư đệ vừa là mỹ nhân lại là thiên tài khó gặp, chẳng lẽ là nam nhân đó so với Lãnh Thiên Thương càng thêm ưu tú sao? Xem ra hẳn thực sự cần phải tìm hiểu thêm.

“Hoàng thượng, hoàng cung này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, cho nên muốn giấu một người đương nhiên là không dễ dàng tìm được. Nhưng nếu hoàng đế của Vũ Trạch nói là vừa mới đây, vậy nhất định sẽ không phải người vừa mới ẩn thân trong hoàng cung này, mà hẳn là cao nhân ở bên ngoài a —” Tiểu Đình Từ đã nghe kể chuyện nhiều, trong kịch cũng đều nói như vậy a, cao nhân trên đời này nếu không muốn chức vị đều đi ẩn cư.

“Đúng vậy, trong cung này hẳn là một chỗ có thể có người cao ngạo như vậy, mà hẳn luôn luôn tồn tại trong hoàng cung, rốt cuộc là ở đâu đây?” Huyền Trọng Thiên càng thêm nhíu mày.

Trong hậu cung đều là nữ nhân, nếu là một người được Vũ Quân Kỳ để mắt, chắc hẳn sẽ không là một kẻ háo sắc. Trong cung điện của Thái hậu, lại càng không thể có nhân tài như vậy, mẫu hậu hẳn vẫn thờ phật nên Từ Trữ cung vẫn là không thể. “Ngự thư phòng?” Không có khả năng, bằng thân thủ của hắn hẳn là sẽ phát hiện. “Kim Loan điện?” Không có khả năng, là thần tiên cũng phải ăn a. Rốt cuộc là ở đâu?

“Lẽ nào? — là nơi đó!” Huyền Trọng Thiên khiếp sợ đột nhiên xoay người lại nhìn chằm chằm Tiểu Đình Từ. Khiến cho Tiểu Đình Từ sợ thiếu chút nữa ngã xuống đất. “Tiểu Đình Từ, ngươi nói, chẳng lẽ là nơi đó sao?!” Huyền Trọng Thiên mắt sáng như đuốc chăm chú nhìn Tiểu Đình Từ.

“Hoàng thượng, tiểu nhân ngu dốt, không biết hoàng thượng nói chính là đâu nha?” Tiếng nói của Tiểu Đình Từ run rẩy cho thấy hắn đang sợ, ánh mắt của hoàng thượng như là muốn đem hắn ăn tươi nuốt sống.

“Hắn là nơi đó!” Huyền Trọng Thiên nói xong liền xoay người xông ra ngoài như một cơn gió thổi qua bên người Tiểu Đình Từ, làm Tiểu Đình Từ sợ đến mức ngồi bệt trên mặt đất.

“Kia, hoàng thượng, đã sắp tới giờ tỵ, người muốn đi đâu a —” đáng tiếc đã không còn ai nghe hắn nói nữa —

~~~~~ chú giải ~~~~~

“phi thủy bất lưu ngoại nhân điền”: phù sa không để ở ruộng của người khác, có thể hiểu đơn giản là không để người khác hưởng lợi ích là sư phụ siêu tài giỏi, siêu xinh đẹp của bé đại hoàng tử

Bạn đang đọc truyện *Tù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Đèn khuya, lãnh cung càng thêm hoang vắng, cho dù ở Thiên Triệu đang là mùa hoa nở nhưng nơi đây vẫn không khiến cho người ta cảm thấy thư thái một chút nào khi nhìn vào. Màu sắc âm đạm, ánh nến yếu ớt, tường cũng không phải màu đỏ mang không khí vui mừng như những điện khác. Nhưng không biết vì sao ánh đèn yếu ớt này lại rất hợp bầu với không khí nơi đây. Đã quen nhìn mọi vật trong ánh đèn rực rỡ, lẽ nào đột nhiên hẳn lại thích loại ánh sáng vô lực tái nhợt này sao?

Huyền Trọng Thiên nhìn vào lãnh cung, đây là nơi phi tần bị giáng xuống qua nhiều triều đại, có bao nhiêu oán nữ chờ đợi tuổi già ở chỗ này, nơi đây hẳn là có oán khí rất đậm đặc, đúng vậy, oán khí đối với hoàng gia — Huyền Trọng Thiên đứng ngoài cửa nhìn chăm chăm vào nơi cũ nát và hoang vắng này, lẽ nào bên trong thực sự có một nam nhân sao? Hẳn vì sao lại tới lãnh cung này? Trong khi Huyền Trọng Thiên đang do dự, cánh cửa đột nhiên mở ra, sau đó hẳn nghe được một giọng nói nhẹ nhàng, ôn nhu.

“Gần đây người tới nơi này ngày càng nhiều, xem ra đã tới lúc ta phải rời đi.” Sau đó một thiếu niên mặc trường bào (áo khoác dài) mỏng trắng như tuyết xuất hiện tại cửa. Ánh đèn yếu ớt trong cung không làm giảm sự rực rỡ của thiếu niên một chút nào mà lại khiến hẳn càng thêm siêu phàm thoát tục. Mỹ thiếu niên khi thấy hẳn cũng ngây ngẩn cả người. Hai người đứng đó, trong mắt chỉ có hình ảnh của nhau, thời gian dường như dừng lại tại giờ khắc này.

“Trẫm, không cho phép —” không biết qua bao lâu, Huyền Trọng Thiên cuối cùng cũng cất tiếng nói, sau đó lại nói một câu không đầu không đuôi này, thanh âm trầm thấp mang theo khi phách vương giả không cho người khác cự tuyệt. Sau khi hẳn nói xong cả hai đều sững sờ.

Thiên Chiêu Tể đánh giá nam nhân đang đứng đối diện, thì ra hẳn là Thiên Triệu quân chủ a. Còn nhớ khi thành thân, lần đầu tiên hẳn mặc nữ trang thiếu chút nữa trượt ngã vì áo váy rườm rà, sau đó được nam nhân trước mặt đưa tay ra đỡ, lúc đó hẳn mới mười bốn tuổi. Hẳn chỉ nhớ rõ tay của nam nhân này rất lớn, rất ấm áp, tiếng nói của hẳn rất ôn nhu, rất êm tai.

Nam nhân đang đứng trước mặt lại rất mạnh mẽ và khôi ngô, mái tóc đen dày dùng phát quan màu vàng buộc lại trên đỉnh đầu. Dáng vẻ kiêu ngạo, khinh thường tất cả làm cho người ta vô thức mà ngưỡng mộ hẳn, đôi môi cương nghị hơi nhếch lên, chiếc mũi thẳng, thực sự là một bức tranh hoàn mỹ a. Nhớ tới chính mình ba năm trước đây cùng một người như vậy bái đường, Thiên Chiêu Tể khẽ nở nụ cười.

Mà động tác này lại càng khiến cho Huyền Trọng Thiên thêm hóa thạch, đây là một người như thế nào a, hẳn chỉ mỉm cười có thể cho nhật nguyệt biến sắc, một người nam nhân mà vì hẳn có thể buông tha cho hết thảy bất luận là cái gì, thậm chí là sinh mệnh. Đôi môi ửng đỏ làm cho người ta muốn âu yếm a. Huyền Trọng Thiên bị ý nghĩ của chính mình làm cho kinh sợ, hẳn cho tới giờ chưa từng có dục vọng mãnh liệt như vậy đối với một người.

Trong vô thức, hẳn đem người đang đứng ở cửa kia ôm vào lòng, sau đó đặt môi lên đôi môi đỏ mọng mà hẳn đang khát vọng, nhẹ nhàng nhắm nháp thường thức thứ ngọt nhất, tươi đẹp nhất trên đời này. Huyền Trọng Thiên nghĩ mình nhất định là điên rồi, hai người vừa mới gặp mặt, hẳn lại cứ như vậy ôm người ta mà hôn, cũng không hỏi vì sao một nam nhân như hẳn sao lại ở trong lãnh cung này.

“Người — lẽ nào — là — quân vương Thiên Triệu — ân — sao?” Thiên Chiêu Tể đẩy hoàng thượng đang ôm chặt hẳn ra, khuôn mặt xinh đẹp do vì vừa bị xâm lược mà đỏ bừng như quả anh đào, khiến cho Huyền Trọng Thiên càng muốn cắn thêm một ngụm.

“Ha ha — trẫm, không hỏi người — người một người — nam nhân thế nào lại ở trong cung của trẫm.” Hơn nữa lại là một mỹ nam như thế, hẳn không nhớ rõ hẳn có đem phi tử nào biếm vào lãnh cung a, ngoại trừ một người tự nguyện tiến vào lãnh cung. Ân? Khoan, tự nguyện tiến vào lãnh cung, lẽ nào — hẳn — là, không — thể — nào.

“Xem ra hoàng thượng đã biết, ta là ai?” Thiên Chiêu Tể nhìn nét mặt hoàng thượng liên tục biến hóa, trong lòng rất khoan khoái dễ chịu.

“Nói như vậy, ba năm trước trẫm lấy là một nam nhân?” Huyền Trọng Thiên mang khuôn mặt lạnh lùng u ám nhìn nam nhân đang ung dung đứng trước mặt. Sau khi thấy nam tử đó nhẹ gật đầu, Huyền Trọng Thiên lại thoải mái cười lớn, khiến cho Thiên Chiêu Tể cảm thấy hoang mang, nam nhân này tức điên rồi phải không?

“Đó là không thể, trẫm có thể tìm đến ái phi của trẫm bất cứ lúc nào?” Huyền Trọng Thiên chăm chú nhìn nam nhân kia từ từ thay đổi sắc mặt. Khuôn mặt thanh nhàn cuối cùng đã lộ ra sơ hở, nếu không hẳn thực tưởng rằng hẳn không phải người mà là thần tiên a.

“Người — vẫn — có — thể — cười,” Thiên Chiêu Tể không kiên nhẫn nhìn nam nhân trước mặt, hẳn không biết phải phản ứng thế nào nữa. Lẽ nào hẳn nghiêm túc, nhìn sự thành thật trong mắt nam nhân kia, hẳn không dám thừa nhận, lúc này hẳn bỗng nhiên có chút sợ hãi.

“Ái phi, lẽ nào người chưa từng nghe qua câu quân vô hí ngôn (vua không nói chơi) sao?” Huyền Trọng Thiên hưng phấn nhìn nam nhân đang trong lòng mình, không trách được sự dè dặt hẳn cũng coi trọng nam nhân này, quả nhiên là cực phẩm thế gian a. Tuy rằng hẳn là một nam nhân dục vọng không lớn, lại càng không sùng hạnh nam sùng, thế nhưng là một hoàng thượng hẳn cũng biết thế nào là trách nhiệm.

“Người — không — thể — nào.” Thiên Chiêu Tể, thấp giọng mà kiên định nói ra ý nghĩ của chính mình, thế nhưng khi hẳn nói trước mặt Huyền Trọng Thiên lại có vẻ yếu ớt vô lực.

“Ái phi, người không phải đã nói với sự dè dặt ta, việc người đi hay ở toàn bộ là do trẫm quyết định sao? Ngoài ra người cũng đã cùng trẫm bái đường, lẽ nào người muốn vứt bỏ phụ quân của người sao?” Huyền Trọng Thiên mỉm cười nhìn mỹ nhân trước mặt, hẳn cảm thấy rất may mắn, may mắn ba năm trước đây người cùng hẳn bái đường là mỹ nhân trong lòng, nếu không hẳn còn không biết phải như thế nào mới có được con người xinh đẹp này.

“Tên của người.” Huyền Trọng Thiên muốn biết người trong lòng rốt cuộc là ai, thế nhưng mỹ nhân lại đóng chặt đôi môi đỏ mọng không để ý tới hẳn một chút, xem ra cần dùng phương pháp đặc biệt, bất quá đó cũng là phương pháp mà hẳn phi thường nguyện ý.

Thiên Chiêu Tể nhìn tên hoàng đế được đăng chân lần đầu tiên này, lập tức lên tiếng trả lời “Thiên Chiêu Tể!” “Tốt, Tể nhi, rất ngoan, trẫm thưởng cho người—” nói xong Huyền Trọng Thiên lại một lần nữa đặt môi lên môi hẳn, lần này càng thêm mãnh liệt, đem đầu lưỡi thâm nhập trong miệng hẳn, không

ngừng quấy nhiễu đôi môi mềm ngọt ngào, lời kéo đầu lưỡi hần sang chơi đùa cùng mình.

Hai người cứ như vậy, đứng trước cửa lãnh cung trong đêm khuya, khó phân thắng bại. Thiên Chiêu Tề ngây ngô căn bản không phải đối thủ của nam nhân có hậu cung khổng lồ này cho nên hần chỉ có thể bị động mà tiếp nhận Huyền Trọng Thiên. Thiên Chiêu Tề rất nhanh chóng không hít thở được, ôm chặt lấy nam nhân này, hai tay nắm chặt y phục trước ngực hần. Không biết là phản kháng, hay là hưởng thụ sự ôn tồn lúc này.

“Ái phi của trẫm thực sự là nhiệt tình a. Nhưng mà, trẫm chính là muốn nghiêm phạt ngươi. Thiên gia các ngươi lại dám trêu đùa trẫm như thế.” Huyền Trọng Thiên ghé sát vào tai người đang trong lòng mình, liên tục thổi ra khiến cho Thiên Chiêu Tề có chút run rẩy mà lời nói ra khỏi miệng lại lạnh lùng tới cực điểm

“Ngươi — không — tỷ tỷ của ta — nàng —” nắm đó vốn phải vào cung chính là tỷ tỷ của Thiên Chiêu Tề, kinh thành đệ nhất mỹ nhân — Thiên Chiêu Tuyết, nhưng tỷ tỷ hần đã sớm có người thương, nàng không muốn trở thành vật hi sinh cho gia tộc cho nên khi tiến cung đã mang theo đệ đệ Thiên Chiêu Tề đi cùng.

Sau khi nàng bị biếm vào lãnh cung (kỳ thực là chính nàng yêu cầu bị biếm lãnh cung), nàng cùng tình nhân bỏ trốn, mà Thiên Chiêu Tề từ đó về sau ở lại lãnh cung này, lúc trước hần ở Thiên gia cũng không được coi trọng, cho nên hần rời đi cũng không ảnh hưởng tới trong nhà.

Bởi vì, hần là đứa con của phụ thân và một tỷ nữ. Phụ thân thích khuôn mặt của mẫu thân cho nên xâm phạm nàng. Địa vị của hần ở nhà vốn thấp, hơn nữa từ nhỏ hần lại là kỳ tài nên các huynh đệ đều rất đố kỵ với hần, xa lánh hần, chỉ có duy nhất tỷ tỷ đối với hần tốt cho nên khi tỷ tỷ yêu cầu hần đáp ứng ngay lập tức. Dù sao hần cũng không biết mình phải sống như thế nào trên thế giới này, từ khi mẫu thân chết hần đã không còn có cảm nhận được sự ấm áp của nhân gian thêm một ngày đêm nào nữa.

Sáu tuổi hần rời khỏi nhà, bởi vì sau khi mẫu thân mất hần luôn luôn bị khi dễ, có một ngày hần bị huynh đệ nhốt ở ngoài cửa, ngày hôm đó tuyết rơi rất lớn, rất lạnh, hần rất đói nhưng người hầu không dám vi phạm lệnh của đại thiếu gia. Cho nên hần chỉ có thể lui vào góc tường, trong lúc đó hần thấy một đôi chân đi tới trước mặt. Người kia dịu dàng hướng về phía hần mỉm cười, nụ cười giống như gió xuân quét qua trái tim hần. Khi người kia vươn tay về phía hần, hần không chút nào chần chừ đem cánh tay nhỏ bé đông cứng của mình đặt vào lòng bàn tay to lớn ấm áp của nam nhân đó, giống như ba năm trước đây nắm bàn tay ấm áp của nam nhân này cùng hần thành thân.

Hần cứ như vậy đi cùng sư phụ, sư phụ của hần là cao nhân đang ở ẩn trên giang hồ. Sư phụ của hần vẫn ẩn cư tại một nơi hẻo lánh nhưng phong cảnh đẹp đẽ, cùng với sư thúc cũng là người sư phụ yêu sống cùng nhau. Do thể chất của hần quá yếu không học được võ công nên sư phụ và sư thúc dạy hần kỳ môn độn giáp, y thuật, binh pháp, hần cũng đọc rất nhiều sách, thơ văn kinh điển, thì từ ca phú.

Sư phụ cùng sư thúc đã ở cùng một chỗ vài thập niên mà cảm tình vẫn như xưa, tuy rằng bọn họ rất yêu hần nhưng hần lại luôn quấy rầy thế giới riêng của hai người. Cho nên, khi mười bốn tuổi hần đã rời xa bọn họ. Hần lại như trước, sống cô đơn trên thế giới này, hiện giờ thân thể ấm áp trước mắt bỗng nhiên khiến hần nảy sinh cảm giác muốn dựa vào.

Mười bảy năm qua hần vẫn chỉ có một mình, cho nên hần không ngại khi tỷ tỷ lợi dụng hần để đạt được hạnh phúc của mình. Hần cũng không ngại một mình ở trong lãnh cung lạnh lẽo này, hần cho rằng hần là một người không có ham muốn, thanh tâm quả dục. Thế nhưng hiện tại hần có chút tham luyến sự ấm áp của người này, hần đã ở một mình lâu lắm rồi, hần đã quá cô đơn.

Từ ngày Huyền Trọng Thiên hôn hần trước cửa lãnh cung, sau lại đem hần đưa tới Lăng Tiêu điện khổng lồ này. Thiên Chiêu Tề có vài lần muốn phản kháng nhưng đều bị Huyền Trọng Thiên hôn cho tới khi cả hai người đều không thở được, cảm xúc dâng trào không thể đình chỉ. Kỳ thực, mỗi lần hần đều có thể cảm giác được Huyền Trọng Thiên kích động, nhưng hần đều cố gắng bỏ qua. Mà Huyền Trọng Thiên hình như cũng tôn trọng ý nguyện của hần, cho tới bây giờ cũng không ép buộc hần điều gì.

Hần mỗi ngày đều bày trận, muốn có thể đem tên hoàng thượng ác liệt kia chặn ở ngoài cửa, nhưng mỗi lần Huyền Trọng Thiên luôn nghênh ngang tiêu sái tiến đến lúc hần tưởng mình đã thành công, sau đó ôm hần, bắt đầu tàn sát bữa bãi đối môi hần, như thể nghiêm phạt hần không ngoan. Điều này làm cho Thiên Chiêu Tề mỗi lần đều rất thảm hại còn Huyền Trọng Thiên lại luôn luôn mang tâm trạng vui vẻ ôm hần đi vào giấc ngủ —

~~~~~chú giải~~~~~

ngưỡng vọng : kính mến ngưỡng vọng và có ý trông chờ

Bạn đang đọc truyện *Tù Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Tin Huyền Trọng Thiên nhốt một người không rõ là nam tử hay nữ tử trong tầm cung lan đi nhanh chóng. Hạ nhân thì im lặng không nói gì càng khiến cho người ta thêm ngờ vực vô căn cứ. Hai hoàng tử vài lần đến đây muốn gặp người trong tầm cung nhưng đều bị thị vệ chặn ngoài cửa. Vũ Quân Kỳ cũng rất muốn gặp sư huynh của mình, khi nào có được người kia thì hần cũng chẳng cần để ý tới sư huynh nữa.

Cho nên hiện tại ở Thiên Triệu có tin đồn, quốc quân của bọn họ Huyền Trọng Thiên cùng sư đệ Vũ Quân Kỳ vì một người mà bất hoà, mà Thiên Triệu và Vũ Trạch có thể sẽ phát sinh chiến tranh. Bốn nước khác lại càng không ngừng phái ra đặc sứ, quan sát khả năng hai nước phát sinh chiến tranh là nhiều hay ít.

Huyền Trọng Thiên lại không đi lâm hạnh hậu cung. Cả trong, ngoài hoàng cung đối với người thần bí này càng thêm hiếu kỳ, cuối cùng nghe nói đó là Thiên Chiêu Tuyết ba năm trước bị biếm vào lãnh cung, mọi người trong cung lại càng thêm kinh ngạc. Thiên Chiêu Tuyết không phải là nữ nhân năm đó tự động xin được tiến lãnh cung sao? Tuy rằng khi đó để bảo hộ danh dự cho hoàng thượng, hoàng hậu nương nương hạ lệnh không được tùy tiện truyền ra ngoài, nếu không đều là tội chết.

Thế nhưng Thiên mỹ nhân này sao có thể gặp được hoàng thượng tại Lăng Tiêu điện, hoàng thượng vì sao lại sủng ái phi tử này đến thế. Lăng quý phi cũng là mỹ nhân khó gặp a. Lễ nào dâng cho hoàng thượng uống thuốc gì sao? Mọi người trong cung suy đoán người thần bí này rốt cuộc có bản lĩnh gì, có thể khiến cho hoàng thượng của bọn họ bảo hộ kín đáo như thế.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, hơn một tháng sau, Vũ Quân Kỳ vẫn ở lại Thiên Triệu không đi. Hơn nữa hắn cũng luôn đi quấy rối Thiên Chiêu Tề, bởi vì Vũ Quân Kỳ cũng có thể phá bỏ trận pháp của người kia a. Cho nên nhớ tới cái này hắn lại tức, tên Lãnh Thiên Thương chết tiệt lúc nào mới tới đất hoàng thượng nhà hắn đi a. Hắn cho tới bây giờ cũng chưa thấy ai đáng ghét, mặt dày mày dạn như tên Vũ Quân Kỳ.

“Bẩm báo hoàng thượng, gần đây rất nhiều thương nhân các nước đều có thái độ e ngại đối với nước ta, bọn họ cho rằng —” Lại bộ thượng thư dùng mắt quét ngang một chút, Vũ Quân Kỳ, rõ ràng không phải là thần tử Thiên Triệu nhưng lại xuất hiện khi Thiên Triệu lâm triều, lại còn tự động bỏ qua ánh mắt người khác coi như không có.

“Đó cũng không thể oán ta, hoàng đế các ngươi khi nào đem người kia cho ta, ta sẽ đi.” Vũ Quân Kỳ bức xúc nói, hắn muốn dẫn nam nhân kia đi a, sau đó mạnh mẽ đá kích cái tên Lãnh Thiên Thương chết tiệt kia. Ai, mới mấy tháng không gặp thật là nhớ hắn a.

“Ta sẽ không đồng ý! Ngươi cứ yên tâm đi!” Huyền Trọng Thiên lạnh lùng cất tiếng trả lời với sư đệ hắn, hắn sẽ không để Thiên Chiêu Tề đi cùng với tên quỷ này. Ngay cả người mình yêu cũng không biết là ai, sao có thể chăm sóc tốt Tề nhi được chứ. Kỳ thực, Tề nhi là một người rất cô đơn, hắn đó có thể thấy được khát vọng được yêu thương trong mắt hắn, cho nên hắn sẽ mang đến cho hắn ấm áp.

“Hừ! Ta lại cứ ở đây không đi đâu. Xem ngươi làm sao đuổi được ta?!” Vũ Quân Kỳ nhìn sư huynh ngồi ở trên, triệt để đích phát huy bản chất đánh đá.

“Nga, lẽ nào, ngay cả quốc gia của ngươi cũng không cần sao?” Lúc này một tiếng nói so với băng còn lạnh hơn vài nghìn lần truyền tới. Vũ Quân Kỳ sợ đến mức giật mình xoay người lại. Thừa tướng đại nhân của Vũ Trạch đột nhiên xuất hiện ở Thiên Triệu, thân hình to lớn, ánh mắt lạnh lẽo, sau khi nghe nói ai đó vì một người nào đó sẽ không trở về nước khuôn mặt hắn trở nên lạnh lẽo chưa từng có khiến cho không ai dám tới gần hắn trong vòng ba thước. Không ai muốn bị bão cuốn đi a, dù sao thừa tướng đại nhân của Vũ Trạch cũng là nhân vật thần thoại của sáu nước a, nếu thực phải dựa vào tên hoàng đế không bao giờ biết suy nghĩ trước khi làm gì này Vũ Trạch đã sớm biến mất từ trăm năm trước rồi.

“A, Thương, ta, ta không có —” Vũ Quân Kỳ sau khi thấy khuôn mặt âm trầm của Lãnh Thiên Thương, lập tức biến thành tiểu bạch thỏ, hắn cũng không muốn người yêu tức giận a, bởi vì sau khi Lãnh Thiên Thương tức giận người đau khổ chỉ có hắn mà thôi. Mỗi lần hắn đều bị “hành hạ” rất thâm a.

“Nga, nguyên lai là thừa tướng đại nhân Vũ Trạch giả làm Thiên Triệu a, chẳng hay thừa tướng đại nhân lần này tới là có ý định ở lại Thiên Triệu chúng ta sao? Trẫm đáp ứng ngươi, nhất định sẽ đãi ngộ ngươi tốt gấp trăm lần khi ở Vũ Trạch, thừa tướng đại nhân không cần phải lo lắng —” Huyền Trọng Thiên đương nhiên biết Lãnh Thiên Thương đến bởi chính hắn có ý phái người đem tin tức truyền tới Vũ Trạch.

“Không! Không thể! Ta không đáp ứng! Sư huynh, ngươi sao có thể nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của a!” Lãnh Thiên Thương chưa đáp lời, Vũ Quân Kỳ đã nhảy dựng lên phản đối. Hắn phi thường sợ Lãnh Thiên Thương rời đi a. Như vậy, sẽ không có ai có thể áp đảo hắn, trông hắn ngủ, buổi tối sợ lạnh cũng không có gối ôm ấm áp.

Sau đó hắn quay lại nói với Lãnh Thiên Thương vẫn đang lạnh băng, nghiêm mặt nói: “Không cho ngươi đáp ứng! Không cho ngươi đi! Ta — ngươi — không cho ngươi —” Tiếng nói của Vũ Quân Kỳ có chút run rẩy, hắn sợ Lãnh Thiên Thương như vậy, trước đây tuy cũng là khuôn mặt lạnh như băng, không nói gì nhưng cho tới bây giờ hắn chưa từng đối với mình như vậy.

“Thiên Thương tạ ơn hoàng thượng ưu đãi, Thiên Thương tự nhận là một người thích chịu khổ, cho nên Thiên Thương nghĩ cai trị Vũ Trạch tuy rằng mệt nhưng Thiên Thương vẫn rất có hứng thú. Do đó, tạm thời không muốn tới nơi khác. Nếu như, tương lai —” Lãnh Thiên Thương vừa nói, một bên quay đầu lạnh lùng nhìn Vũ Quân Kỳ hiện giờ giống như con chó nhỏ. Nghe thấy hắn trả lời Huyền Trọng Thiên như thế, càng lộ ra vẻ chó vẫy đuôi mừng chủ nhân.

Thế nhưng Lãnh đại thừa tướng nhìn cũng không thèm nhìn hoàng đế Vũ Trạch của bọn họ, hướng về phía Huyền Trọng Thiên lãnh đạm gật đầu một cái, xoay người đi ra khỏi đại điện. Mà Vũ Quân Kỳ còn đang mang bộ dạng ngốc nghếch, thấy thế Huyền Trọng Thiên bức mình, tên này có thể ngốc vậy sao. “Còn không đuổi theo!” Huyền Trọng Thiên nhắc nhở người nào đó còn đang trong trạng thái mất hồn. Sau đó lại thấy hoàng thượng Vũ Trạch giống như bị điện giật, xoay người hướng ra ngoài.

Tuy nhiên hắn vẫn không quên gây rắc rối cho sư huynh, sau khi chạy ra ngoài còn quay lại đại điện hô to: “Sư huynh, ngươi cứ chăm sóc tốt nam sủng của ngươi đi, ta phải đi tìm hạnh phúc của mình đây. Cáp — cáp — cáp —” tiếng cười đắc ý dừng lại thật lâu trong vương cung của Thiên Triệu, người Vũ Quân Kỳ yêu say đắm cuối cùng cũng đã xác nhận được. Mà hắn lại không biết rằng câu nói của hắn làm cho toàn bộ Thiên Triệu long trời lở đất một trận —

Huyền Trọng Thiên nhìn xuống thần tử đang quỳ trên mặt đất, từ khi Vũ Quân Kỳ hô lên hai chữ “Nam sùng” bọn họ cứ như vậy quỳ gối trong đại điện biểu thị kháng nghị. Cái tên Vũ Quân Kỳ này thật có bản lĩnh cho hắn rơi vào nguy nan a. Hắn căn bản không quan tâm ánh mắt của người khác nhưng hiện tại người đang ở trong Lăng Tiêu điện còn chưa tiếp thu cảm tình của hắn, lại bị những thần tử này gây loạn một hồi còn không biết sẽ phát sinh chuyện gì đây.

“Hoàng thượng, từ xưa chuyên sùng hay khiến cho hậu cung có vấn đề, mà hoàng thượng lại chuyên sùng một nam nhân, chúng thần thập phần lo lắng a.” Thừa tướng Tôn Nhượng Quyền đương nhiên là người đầu tiên đứng ra phản đối, bởi vì bảo bối nữ nhi của hắn là chính cung quốc mẫu a, hắn đương nhiên nên vì địa vị của nữ nhi mà suy nghĩ.

“Thừa tướng đại nhân, từ xưa quân vương vì sùng hạnh nữ nhân mà hoang phế triều chính thực sự là không ít. Lê nào, thừa tướng đại nhân muốn nói trăm là Trụ vương phải không?” tiếng nói của Huyền Trọng Thiên mang theo đầy đặc uy hiếp, ai còn dám to gan khiêu chiến hoàng thượng a. Huyền Trọng Thiên cho tới nay chưa từng tức giận như thế, mị lực của hắn trước mặt Thiên Chiêu Tề không có tác dụng đã đủ khiến cho hắn thất bại lại còn thêm mấy tên rắc rối này.

“Thần không dám——” Tôn Nhượng Quyền sợ hãi nói.

“Thừa tướng đại nhân không dám, trăm xem là rất dám đi. Trăm có thể vì người kia phế đi toàn bộ hậu cung. Không biết các vị còn có ý kiến gì!” ánh mắt sắc bén của Huyền Trọng Thiên quét qua làm các vị đại thần phía dưới không ai dám nói gì nữa, xoay người đi ra đại điện, để lại mọi người suy đoán rốt cuộc nam nhân đang ở trong Lăng Tiêu điện là người như thế nào a?

Huyền Trọng Thiên nổi giận đùng đùng, giống như cơn gió lốc tiến vào Lăng Tiêu điện, nhìn người kia đang chăm chú đọc sách, trong lòng bỗng nhiên bình tĩnh trở lại. Người nọ ngồi ở bên cửa sổ, ánh dương xuyên qua khung cửa sổ chiếu xuống áo khoác trắng như tuyết, dường như có thể xuyên thấu qua thân thể hắn.

Thiên Chiêu Tề lười biếng tựa ở nơi đó đọc sách. Biểu tình trên mặt khiến hắn thoát nhìn càng thêm thần thánh. Người như vậy làm cho người ta có cảm giác không có thực. Huyền Trọng Thiên bước nhanh về phía trước, đem hắn ôm vào trong ngực.

Thiên Chiêu Tề cảm thấy được nhiệt độ của cơ thể, sau đó nghiêng đầu nhàn nhã dựa vào trong lòng người kia, giống con mèo dựa vào người, trong lòng cảm thấy ấm áp. Hắn hình như càng ngày càng ý lại tên hoàng đế này, lẽ nào mình thật sự muốn ở cùng một chỗ với người này sao? Nếu như chọn ở cùng một chỗ với hắn, sẽ phải đối mặt với rất nhiều chuyện, mình có thể ở cùng một chỗ với hắn sao ——?

“Tiểu tử Vũ Quân Kỳ kia rốt cục đã đi, ha ha, thật tốt quá, không ai tới phiền ngươi nữa. Ta cuối cùng cũng có thể yên tâm rồi.” Huyền Trọng Thiên nhẹ nhàng cất tiếng nói bên tai Thiên Chiêu Tề.

“Nga, hắn đi sao? Nhanh như vậy.” Thiên Chiêu Tề nghe nói Vũ Quân Kỳ đi cũng không có phản ứng quá lớn, kỳ thực hắn có thể thấy được trong mắt Vũ Quân Kỳ căn bản là không có yêu hắn say đắm, chỉ là niềm vui phát hiện được đồ chơi thú vị. “Nhiên nhi và Hiền nhi khỏe không? Ta biết hai người bọn họ luôn luôn muốn gặp nhưng lại bị phụ vương khả ái của bọn họ chặn ở ngoài cửa a.” Thiên Chiêu Tề trêu chọc Huyền Trọng Thiên, quan hệ hiện nay giữa hai người rất nhạy cảm, không thể nói thành lời, hai người đối với người kia đều có một chút cảm giác nhưng đều sợ phá hư cảm nhận của mình với đối phương cho nên đều nhẫn nại.

“Ha ha, ngươi biết sao? Ta chính là không muốn hai người bọn họ quá rối loạn, thời gian trăm có thể ở một chỗ với ngươi vốn đã ít nếu như lại bị hai người bọn họ chiếm đi nữa trăm chẳng phải là thành phu quân bị vứt bỏ sao?” Huyền Trọng Thiên giả vờ ủy khuất nói, lại mong muốn người trong lòng có thể đáp lại hắn, chỉ là một phần mười cũng tốt a.

“Ta muốn tiếp tục dạy bọn họ, bọn họ rất dễ thương.” Thiên Chiêu Tề phi thường thích hai hoàng tử kia, hơn nữa hắn biết nếu như hắn thực sự muốn ở cùng một chỗ với hoàng thượng, lại càng nên hảo hảo chiều chuộng hai người kia, bởi vì hắn cũng có tư tâm. Hắn không giỏi biểu đạt cảm xúc, đôi khi không nói không có nghĩa là hắn không có cảm giác a. Nhưng người nào đó vẫn không hiểu hắn, làm hắn ở nơi nào đó đau lòng ——

Bạn đang đọc truyện *Tù Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Từ sau khi biết người đang ở trong tẩm cung của Huyền Trọng Thiên là một nam nhân, các thần tử đều rất lo lắng. Có người lo lắng cho giang sơn xã tắc của Thiên Triệu, có người lo lắng cho địa vị của nữ nhi ở trong cung khó giữ được. Thừa tướng Tôn Ứng Quyền đương nhiên là người lo lắng nhất trong số đó. Hắn không ngừng ra vào hậu cung, cùng nữ nhi thương lượng đối sách, may thay Trình Đức hoàng hậu là người đứng đầu hậu cung nên vẫn còn chút lý trí.

“Phụ thân, như thế không được, Tôn gia chúng ta tuy rằng không phải gia tộc thịnh vượng nhất nhưng có ta là hoàng hậu, lại có ngươi là thừa tướng, Tôn gia nên cảm tạ thánh ân, không nên đòi hỏi quá nhiều.” Trình Đức hoàng hậu đương nhiên mong muốn hoàng thượng chuyên sùng nàng, có nữ nhân nào không muốn phu quân toàn tâm toàn ý với mình. Nàng được gả cho hoàng thượng từ khi mười sáu tuổi, Nhiên nhi cũng đã sáu tuổi, tình cảm của nàng

đối với hoàng thượng đương nhiên rất sâu sắc nhưng nàng là người đứng đầu lục cung, nàng “phải” làm một hoàng hậu tốt.

“Nữ nhi, ta đã lớn tuổi, hoàng thượng căn bản không cho hai đệ đệ ngươi cơ hội, ngay cả ca ca ngươi cũng chỉ là viên quan nhỏ thất phẩm. Như vậy về sau Tôn gia chúng ta sẽ bị hoàng thượng bỏ quên a.” Tôn thừa tướng thập phần bất mãn với cách làm của hoàng thượng, cả ba con trai của hắn đều không được trọng dụng.

“Phụ thân, đó là do ca ca và các đệ đệ không chịu nỗ lực a. Lần trước đệ đệ cùng một thiếu gia nhà giàu tranh giành một tiểu quan tại kỹ viện, chuyện này kỳ thực hoàng thượng có biết đến, người còn nể mặt ta mới buông tha cho đệ đệ. Phụ thân, nữ nhi nghĩ chúng ta nên thấy đủ —”

“Ngươi biết cái gì. Ngươi nói xem hoàng thượng đã có bao nhiêu ngày không tới Ngưng Hương cung của ngươi? Ân? Nghe nói ngay cả Nhiên nhi cũng bị tên nam kỹ kia mê hoặc. Nữ nhi a, ngươi tỉnh tỉnh lại đi, nếu không vị trí của ngươi sẽ khó mà giữ được.” Tôn thừa tướng thực sự là không biết làm thế nào để giáo dục được nữ nhi nữa, uống cho hắn khôn khéo suốt một đời lại sinh ra một nữ tử không biết suy nghĩ thế này.

“Ách, kia —” Trình Đức hoàng hậu thực sự đã mấy tháng không nhìn thấy bóng dáng hoàng thượng, lúc đầu nàng nghĩ hoàng thượng không tới cung của nàng thì cũng tới cung các phi tần khác nên cũng không lưu ý, hiện tại nàng cũng bắt đầu dao động.

“Nữ nhi, tuy rằng Nhiên nhi đã được phong làm thái tử, nhưng Nhiên nhi còn nhỏ, hắn dễ dàng bị người khác mê hoặc. Tiểu hài tử luôn luôn dễ bị người khác dụ dỗ cho nên ngươi phải xem kỹ hắn, hắn mới là vũ khí bất bại của Tôn gia ta a.” Tôn thừa tướng tuy rằng rất xem trọng tài năng của ngoại tôn (cháu ngoại) nhưng hắn cũng biết ngoại tôn này từ nhỏ cũng không thân thiết với mình cho nên hắn phải chịu khó bồi dưỡng tình cảm với mẫu hậu của hắn a.

“Phụ thân, ngươi cũng biết thái tử từ nhỏ đã có cung điện riêng. Dù là mẫu thân cũng không thể tùy tiện gặp mặt, nếu không sẽ làm ảnh hưởng tính độc lập của thái tử, đồng thời cũng là vì phòng ngừa ngoại thích tham gia vào chính sự a. Ta —” Trình Đức hoàng hậu đối với chuyện này cũng rất bất đắc dĩ, thái tử ba tuổi đã rời mẫu thân, tiếp nhận giáo dục dành cho ngôi vị hoàng đế.

“Thực sự là tức chết ta a, ngươi là hoàng hậu, hoàng hậu có biết không? Ngươi không đi thì ai có thể đi a.” Tôn thừa tướng cùng nữ nhi nói chuyện mấy canh giờ, cuối cùng vội vã rời đi. Dù sao cũng là thâm cung, nam nhân không thể ở lại lâu. Nữ nhi tuy rằng không phản ứng gì, nhưng hắn biết chỉ cần hắn tiếp tục thuyết phục, Trình Đức hoàng hậu nhất định sẽ nghe theo.

Hôm nay, trên danh nghĩa kiểm tra công khóa, hoàng hậu triệu kiến thái tử. Huyền Tĩnh Nhiên đang học tập cùng sư phụ lại bị mẫu hậu triệu tới Ngưng Hương cung, trên mặt thể hiện trăm lần không muốn a. Phụ hoàng chỉ cho hắn và Hiên nhi mỗi người một canh giờ mỗi ngày học tập cùng Thiên Chiêu Tề. Thế nhưng, hiện tại —

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu, mẫu hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Huyền Tĩnh Nhiên gặp mẫu hậu thì cung kính hành lễ, sau đó ngoan ngoãn ngồi cạnh Trình Đức hoàng hậu.

“Nhiên nhi gần đây công khóa tiến bộ thần tốc. Nghe nói là cùng một vị cao nhân học tập. Không biết vị cao nhân này dạy cho thái tử những tri thức gì?” Trình Đức hoàng hậu quan tâm nhìn nữ tử, dù sao cũng là nàng mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày, nàng không thương thì ai thương a.

“Mẫu hậu, nhi thần tưởng người đã biết hết rồi chứ. Mẫu hậu cũng biết nhi thần là học cùng sư phụ. Nhi thần muốn khuyên mẫu hậu một câu, điều gì nên biết thì nên biết, điều gì không nên biết thỉnh mẫu hậu không nên tùy tiện hỏi. Như vậy đối với mẫu hậu chỉ có lợi mà không có hại.” Giọng nói Huyền Tĩnh Nhiên tuy non nớt nhưng những lời nói ra lại già dặn rất nhiều so với tuổi, biểu hiện vô cùng lạnh lùng.

“Nhiên nhi, mẫu hậu chỉ là quan tâm công khóa của ngươi. Thân là mẫu hậu lẽ nào ngay cả quyền lợi này cũng không có sao?” khuôn mặt Trình Đức hoàng hậu có chút âm trầm, có thể thấy được nàng đang thập phần tức giận. Nữ tử của mình lại như vậy, xem ra con trai của nàng thực sự càng ngày càng rời xa nàng. Trình Đức hoàng hậu cảm thấy thất bại chưa từng thấy.

“Xin lỗi mẫu hậu, là nhi thần thất lễ, thỉnh mẫu hậu tha thứ.” Huyền Tĩnh Nhiên cung kính xin lỗi mẫu thân, trong lòng thực sự không hiểu vì sao mọi người trong cung đều nhìn sư phụ hắn như thế. Trong mắt của hắn và Hiên nhi, sư phụ giống như thiên thần vậy.

“Nhiên nhi, ngươi là nữ tử của mẫu hậu. Ngươi hẳn là biết ai tốt nhất với ngươi. Mẫu hậu mới là người yêu thương ngươi nhất. Ta vĩnh viễn là mẫu thân của ngươi, ngươi biết không?” Trình Đức hoàng hậu dừng một chút, nỗ lực khống chế tình cảm của mình.

“Nhi thần đã biết. Mẫu hậu, nhi thần còn phải đi gặp Lâm thái phó, nhi thần xin cáo lui.” Huyền Tĩnh Nhiên đứng dậy khom người hướng về phía mẫu thân, sau đó xoay người rời khỏi Ngưng Hương cung. Thật là, mẫu thân sớm muộn cũng sẽ bị hại vì sự ngu xuẩn của mình, hắn hiện tại cũng không biết phải làm thế nào để khuyên can nàng.

Thiên Chiêu Tề được đưa vào Lăng Tiêu điện đã năm tháng, cho tới khi hắn bước ra khỏi Lăng Tiêu điện đã gần tới tết âm lịch, trong hoàng cung tràn ngập không khí ngày lễ. Tuyết rơi trắng xóa phủ lên tất cả khiến cho vạn vật như đều được gột rửa, tất cả chìm trong màu trắng thanh khiết. Thiên Chiêu Tề thích nhất hoa mai trong mùa này, hắn có thể thoải mái đứng dưới tàng cây trăm tư trong tuyết rơi.

Quan hệ của hắn và hoàng đế Thiên Triệu thực phức tạp a. Kỳ thực, kể từ khi được sủng ái, không, thực sự mà nói, từ khi tin Thiên Chiêu Tuyết được sủng ái bắt đầu truyền ra người của Thiên gia không ngừng thỉnh cầu tiếp kiến, may mà hết thấy đều bị Huyền Trọng Thiên chặn lại. Hắn cũng gần đây mới biết được tin tức này.

Mùa đông trong ngự hoa viên yên tĩnh rất nhiều. Huyền Trọng Thiên phái Tiểu Đình từ mỗi ngày đều đi theo hắn, kỳ thực hắn không cần ai theo bởi vì hắn không có nơi nào có thể đi. Hắn hình như đã bị cung chiều quá mức, đến nỗi bị nhốt trong thâm cung nhưng lại thập phần an tâm. Bởi vì hắn biết, có người ở đây toàn tâm toàn ý đối với hắn.

“Thiên công tử, thực sự là có hứng thú a, trời lạnh như vậy có thể ở đây ngắm hoa.” Thiên Chiêu Tễ đang trong lúc cao hứng, bỗng nhiên nghe được có một giọng nữ ung dung đẹp để quý phái từ phía sau truyền đến. Trong giọng nói không chỉ có sự cao quý mà còn hàm chứa ý ra oai phủ đầu.

“Nga, thì ra là hoàng hậu nương nương, Chiêu Tễ gặp qua hoàng hậu nương nương.” Thân ảnh tuyết trắng chỉ nhẹ nhàng xoay người lại, sau đó lãnh đạm không nói một câu ân cần thăm hỏi. Hắn không muốn tiếp xúc với nữ nhân của người kia chút nào, kỳ thực hắn cũng có một chút tức giận. Chỉ là, người kia hiện nay còn trong giai đoạn suy tính thiệt hơn.

Thiên Chiêu Tễ nghĩ tới đây, khóe miệng nhẹ nhàng nở nụ cười, nụ cười yếu ớt nhưng khiến cho hoa mai kia cũng mất nhan sắc, hoàng hậu cũng không khỏi cảm thấy có chút ngáy dại.

“Đã sớm nghe nói Thiên công tử là mỹ nhân khó gặp, hôm nay được thấy quả nhiên danh bất hư truyền. Bản cung cũng bị sắc đẹp của Thiên công tử mê hoặc hưởng chi là hoàng thượng a.” Trình Đức hoàng hậu thấy người đẹp như thế, trong lòng không khỏi đỏ kị. Trách không được hoàng thượng muốn bảo hộ người này như vậy.

Kỳ thực, hoàng hậu trước đây chỉ nhìn qua Thiên Chiêu Tễ từ xa, bởi vì mỗi lần Thiên Chiêu Tễ xuất hiện, đều có người bên cạnh. Nàng cũng không tới gần được, cuối cùng nàng cũng đợi được cơ hội ngày hôm nay.

“Hoa mai tuy rằng đẹp, thế nhưng công tử nhất định chưa uống qua hoa mai tửu trong cung của Thiên Triệu quốc? Hoa mai tửu chỉ dùng hoa mai vừa mới nở lúc sáng sớm, cùng với sương mai tạo nên. Vị ngọt thuần mỹ, người thường khó có thể gặp qua a.” Hoàng hậu vừa nói, vừa nhìn về phía Thiên Chiêu Tễ nhưng hắn cũng không biểu hiện ra bất cứ sự bất mãn hay xấu hổ nào đối với nàng.

“Chiêu Tễ chưa từng gặp qua.” Bởi vì ba năm trước hắn ở trong lãnh cung a, đương nhiên không được nhận đãi ngộ như vậy, hơn nữa hắn vốn cũng không phải người thích uống rượu.

“Vậy vừa lúc, bản cung vốn cũng định ở đây vừa thưởng mai vừa uống rượu, tương xứng không bằng ngẫu ngộ. Chẳng hay bản cung có được vinh dự cùng uống với Thiên công tử một chén.” Trình Đức hoàng hậu lễ độ nói nhưng trong lời nói lại không để cho người khác đường từ chối. Trình Đức hoàng hậu nói xong, xoay người hướng về phía đình trong ngự hoa viên, sai hạ nhân chuẩn bị, nhìn hai chén rượu trong tay tùy tùng có thể biết hoàng hậu có chuẩn bị rồi mới tới.

“Vậy Chiêu Tễ cung kính không bằng tuân mệnh.” Thiên Chiêu Tễ nói xong cũng mỉm cười xoay người theo hoàng hậu đi về phía đình, dù sao thì hắn cũng là cao thủ dùng được, đến nay hầu như không gì có thể làm cho hắn trúng độc. Có lẽ sẽ cô phụ “tâm ý” của hoàng hậu mất thôi.

Thiên Chiêu Tễ nói xong cũng ngồi xuống với hoàng hậu, kỳ thực khi hoàng hậu có vẻ thị uy hắn, đưa ra bầu rượu, hắn cũng đã biết có chút vấn đề nhưng hắn không lưu tâm.

“Thiên công tử, thỉnh.” Trình Đức hoàng hậu chủ động rót rượu cho Thiên Chiêu Tễ, sau đó mỉm cười ý mời Thiên Chiêu Tễ uống. Khi nàng thấy Thiên Chiêu Tễ không chần chờ chút nào uống xong, trên mặt càng lộ ra nụ cười rạng rỡ. “Thế nào? Thiên công tử, hương vị không tệ chứ. Đây chính là hoa mai tửu đã ủ năm năm. Bản cung có ý sai bọn chúng chuẩn bị vì công tử đấy.”

“Ân, vị quả nhiên không tệ. Chiêu Tễ cảm tạ thịnh tình chiêu đãi của Hoàng hậu nương nương.” Kỳ thực, khi hắn uống rượu càng nghĩ là có chuyện, tuy rượu không có độc tính, cũng không phải mê dược nhưng thực sự có gì đó không ổn. Thiên Chiêu Tễ lắc đầu không để ý tới nữa, dù sao hắn là bách độc bất xâm.

“Thiên công tử, có cảm giác gì sao?” Hoàng hậu nương nương quan tâm nhìn Thiên Chiêu Tễ, hắn là đã tới lúc. Hôm nay hoàng thượng phải tiếp kiến sứ giả Lục Cam cho nên đêm nay hoàng cung sẽ mở tiệc chào mừng đoàn sứ giả. Mà hoàng thượng đương nhiên sẽ không để cho người khác thấy bảo bối của hắn. Hoàng hậu thực may mắn mới có thể gặp được cơ hội như vậy.

“Ân, Chiêu Tễ chỉ là thấy hơi nóng, chẳng hay Hoàng hậu nương nương có cho vị thuốc Đông y bồi bổ thân thể nào vào hoa mai tửu không?” Thiên Chiêu Tễ có chút mê hoặc nói, hắn nghĩ thân thể của mình có chút nhiệt, hơn nữa nhiệt khí còn đang càng không ngừng tăng lên. Đây không phải mùa đông sao? Tại sao có thể như vậy. Thiên Chiêu Tễ biết có điều không ổn mà hắn cho tới giờ cũng chưa từng có loại cảm giác này a, chẳng lẽ là độc dược? Nhưng thân thể hắn không phải đã sớm miễn dịch đối với độc dược sao?

Bạn đang đọc truyện *Tù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Do thời gian trước trong dân chúng của Vũ Trạch và Thiên Triệu có tin đồn nói là hoàng đế Thiên Triệu Huyền Trọng Thiên đặc biệt sủng ái một nam sủng mà thiếu chút nữa gây nên chiến tranh, cho nên bốn nước còn lại đều duy trì thái độ quan sát. Thế nhưng từ sau khi Vũ Trạch hoàng đế vô cùng cao hứng cùng với thừa tướng – người yêu của hắn trở lại Vũ Trạch, tất cả mọi người lại cho đây chỉ là màn kịch của Vũ Quân Kỳ và Huyền Trọng Thiên cho

nên đều phái sứ giả đi Thiên Triệu để tìm hiểu rõ ràng.

Lần này là Lục Cam, nước có thực lực mạnh nhất trong bốn nước còn lại, cũng là quốc gia có khả năng chống lại Thiên Triệu nhất. Mà sứ giả Lục Cam lần này có chút —

Chỉ thấy trên đại điện có một người — một nam nhân mặc y phục rực rỡ, trang sức màu đỏ tươi đẹp mắt, đang không ngừng đầu độc ánh mắt của các vị đại thần Thiên Triệu. Thiên Triệu bọn họ mới xuất hiện một nam sủng, Lục Cam lại phái một sứ giả như vậy tới, không lẽ là để khiêu khích sao?

Huyền Trọng Thiên ngồi trên cao lạnh lùng nhìn nam nhân đang đứng dưới, tuy rằng hấn thực sự rất đẹp, không vật nào có thể so sánh với hấn, nhưng trong mắt Huyền Trọng Thiên thì nam nhân này còn không bằng một phần nghìn Tề nhi của hấn. Thật không biết một người như vậy có bản lĩnh gì mà có thể làm sứ giả của Lục Cam, lẽ nào tân quân của Lục Cam điên rồi à.

Có người nói sứ giả Lục Cam là danh kỹ ở đầu đó nhưng nhìn ánh mắt giao hoạt có thể biết hấn cũng không phải một nam kỹ đơn giản. Mà hấn chọn mặc y phục rực rỡ đã giúp che đi rất nhiều trí tuệ thực sự của hấn, thực là một kẻ thông minh.

“Hoàng thượng, người không bằng lòng sao, lẽ nào sứ giả Lục Cam ta khiến cho hoàng thượng buồn chán đến thế sao? Lẽ nào Hương Lăng không đẹp sao?” Sứ giả Lục Cam, Lãnh Hương Lăng mở to mắt không ngừng phóng điện tới Huyền Trọng Thiên, nhưng Huyền Trọng Thiên lại hoàn toàn không phản ứng. Lãnh Hương Lăng kỳ thực rất tán thưởng vị quốc quân Thiên Triệu này, anh minh thần võ tuần mỹ phi phạm. Trời sinh có khí phách vương giả nhưng cũng rất thân thiện à. Nếu Thiên Triệu quốc quân không để ý tới hấn như vậy, vẫn cứ cẩn thận là hơn.

Lãnh Hương Lăng thay đổi giữa vẻ đáng yêu và điềm đạm trong nháy mắt. “Ta là sứ giả Lục Cam, lần này tới chủ yếu là để mời người tham gia lễ mừng tân hoàng đăng cơ được năm năm, đồng thời cũng là vì biểu thị tình hữu nghị của hai nước. Như vậy, cả hai nước cùng có lợi.” nói tới phần cuối, lại khôi phục dáng vẻ xinh đẹp uy mỹ vừa nãy, thật không biết quốc quân Lục Cam làm thế nào mà có một sứ giả như vậy.

“Lãnh sứ giả, nếu đã thành tâm mời ta như thế, trăm đương nhiên cũng rất hạnh diện. Chỉ là, Thiên Triệu và Lục Cam đường xá xa xôi, hơn nữa trăm nếu như thân chinh đi cần phải thu xếp rất nhiều thứ. Cho nên đợi trăm và các vị đại thần thương nghị xong sẽ có câu trả lời thỏa đáng cho Lãnh sứ giả —” Huyền Trọng Thiên cũng rất khách sáo, khi hấn còn chưa nói xong đã phát hiện Tiểu Đình Tử vội vã đi về phía mình.

“Hoàng thượng, nô tài — ân —” Tiểu Đình Tử vẻ mặt sầu khổ, không biết lần này mình có bị roi đầu hay không à. Ai, nhưng cũng phải bẩm báo cho hoàng thượng, bằng không hấn sẽ chết thảm hơn nữa.

“Chuyện gì? Tại sao cứ ập à ập ứng thế.” Huyền Trọng Thiên nhìn Tiểu Đình Tử đang đứng bên mình rối loạn không biết phải làm sao, chẳng lẽ là?

“Thiên công tử nói là ra ngự hoa viên thưởng hoa mai, nhưng đi ra đã lâu vẫn chưa thấy công tử trở về —”

“Cái gì? ! Phái người đi tìm chưa?” Trái tim Huyền Trọng Thiên như ngừng đập, lẽ nào người đó chọn rời xa hấn sao? Sẽ không à, Thiên Chiêu Tề mấy ngày nay đối với hấn không phải là không có tình cảm, hấn có thể cảm nhận được Thiên Chiêu Tề ý lại chính mình, hấn tuyệt đối sẽ không rời đi. Thế nhưng, người đã chạy đi đâu —?

“Tiểu nhân đã phái người đi tìm, nhưng không có tìm được, mà —” Tiểu Đình Tử cũng không dám nói lung tung, đây là tội chết người à, ai dám nói xấu chính cung quốc mẫu à. Nhưng nếu không nói Thiên công tử sẽ bị hoàng hậu đưa đi, mà hấn không nói hoàng thượng sẽ trừng phạt thảm hơn nữa? Cần nhắc giữa hai cái chết của chính mình, Tiểu Đình Tử quyết định chọn cái chết nhanh chóng hơn, đỡ đau đớn hơn.

“Đừng dong dài nữa, lẽ nào ngươi không muốn sống sao?” Huyền Trọng Thiên tức tới muốn nhảy dựng lên, nếu không bận tâm tới sứ giả Lục Cam đang tại đây, hấn nhất định sẽ bỏ mặc tất cả thân tử, không có cái gì quan trọng hơn Tề nhi, bất quá Tề nhi hấn là có thể tự bảo vệ mình đi, hấn không phải rất lợi hại sao? Đáng tiếc hoàng thượng đã quên mất câu “tội độc phụ nhân tâm”.

“Tiểu nhân nghe được một tiểu cung nữ nói, buổi chiều Hoàng hậu nương nương từng đi qua ngự hoa viên, lại cầm theo hoa mai tửu. Không biết, có liên quan tới việc Thiên công tử mất tích hay không —” Tiểu Đình Tử nào dám nói thêm gì đi nữa à, sắc mặt hoàng thượng đã tối đen rồi.

“Cái gì? Hoàng hậu. Ai cho các người để nàng tiếp cận Tề nhi!” Huyền Trọng Thiên không muốn để cho người khác nhìn thấy khuôn mặt Tề nhi xinh đẹp của hấn, nếu có người muốn thấy hấn, phải làm sao bây giờ à? Huyền Trọng Thiên đã quên mất hoàng hậu là thê tử của hấn, chỉ biết là hấn phải quét dọn tất cả những người có khả năng là tình địch bên cạnh Thiên Chiêu Tề.

“Mà kỳ lạ là, tiểu cung nữ kia còn thấy người hầu của hoàng hậu đỡ một người ra khỏi ngự hoa viên, dọc theo đường đi che che giấu giấu gì đó, nhưng không ai dám tiến lên hỏi. Cho nên —” Tiểu Đình Tử biết mình nhất định sẽ chết rất thảm, bởi vì sắc mặt hoàng thượng lại càng trở nên tái nhợt.

“Hồn dân! Tại sao bây giờ mới nói!” Huyền Trọng Thiên hét lên khiến cho cả đại điện đột nhiên trở nên yên lặng. Tất cả mọi người không hiểu gì nhìn Huyền Trọng Thiên, vừa nãy không phải còn rất tốt sao? Sao lại biến sắc mặt nhanh như vậy. Sau đó, thấy Huyền Trọng Thiên không thêm quan tâm đến nghi thức với sứ giả hay thân tử, xoay người vội vã đi vào nội điện.

“Ách, Lãnh sứ giả, hoàng huynh ta nhất định là có việc gấp cho nên không kịp nói một tiếng, thỉnh sứ giả thứ lỗi. Tiểu vương thay hoàng huynh tạ lỗi với Lãnh sứ giả.” Nhị đệ của hoàng thượng Dung thân vương Huyền Trọng Tĩnh nói xong, chủ động uống chén rượu trong tay, hoàng huynh này thực sự là càng ngày càng không biết mình đang làm gì à, đang trong hoàn cảnh nào mà hấn có thể nói đi là đi như thế chứ.

“Nhị vương gia chê cười, tiểu đệ sao dám tức giận. Quốc quân nếu rời đi vội vã như thế nhất định là có chuyện thập phần cần làm. Tiểu đệ đương nhiên thông cảm.” Lãnh Hương Lăng nói xong còn không quên nhấn mạnh hai từ “quan trọng”. Đại điện theo Nhị vương gia khởi xướng lại khôi phục tiếng hoan hô cười nói vừa nãy, tiếp tục ca múa mừng cảnh thái bình.

Thiên Chiêu Tề lần này là lật thuyền trong mương a, hẳn tự nhận là có thể giải trăm độc trong thiên hạ, nhưng hiện nay hẳn trúng phải “Mê dạ” – xuân được đặc biệt của Miêu Cuồng. Mới vừa rồi, hẳn hỏi Hoàng hậu nương nương có cho thuốc bổ gì vào rượu hay không bởi vì trước đây khi hẳn uống đại hoàn đan cũng có cảm giác khí lực toàn thân dâng lên.

“Ha ha, Thiên công tử thực sự là nói giỡn, bản cung vì sao nên bồi bổ cho Thiên công tử? Bất quá thứ bản cung cho Thiên công tử uống sẽ làm Thiên công tử vui sướng cả một đêm a. Giống như hoàng thượng mỗi ngày đều làm đối với Thiên công tử vậy.” Khuôn mặt hoàng hậu trở nên méo mó vặn vẹo, nàng nghe nói hoàng thượng hàng đêm đều để Thiên Chiêu Tề bồi tắm, trong lòng tựa như bị nghìn vạn con kiến bò qua, cắn xé rất khó chịu.

“Ân? Hẳn làm với ta? Chẳng lẽ là hôn nhẹ và ôm ta ngủ sao?” Khuôn mặt Thiên Chiêu Tề do xuân được mà hồng lên, hồng tới mức khiến người ta muốn cắn một ngụm a. Thiên Chiêu Tề nhớ tới người kia đối với mình rất tốt, hoặc là nhớ tới mỗi ngày người kia đều ôm mình sưởi ấm, khuôn mặt mê người lại càng thêm hấp dẫn. Thế nhưng khiến cho ai đó lại càng thêm mất hứng.

“Cái gì? ! Chỉ là hôn và ôm sao? Lẽ nào hoàng thượng không chạm vào người sao?” Trình Đức hoàng hậu không dám thừa nhận tin tức khiến cho nàng sùng sốt này. Bọn họ ở Lăng Tiêu điện này đã hơn nửa năm, hoàng thượng ngay cả chạm cũng chưa từng chạm qua hẳn sao? Điều này làm cho hoàng hậu như nàng thương tâm cỡ nào a. Có thể thấy được phu quân của nàng yêu thích nam sùng này tới cỡ nào a. Nàng không cho phép, nàng nhất định phải hủy hoại tiện nhân này!

“Chạm? Có a, tay hẳn rất hay để lung tung. Ha ha —” tiếng cười mỉa hoặc khiến cho người ta cảm thấy như gió xuân, bất luận kẻ nào nhìn thấy Thiên Chiêu Tề như vậy cũng không thể không bị hẳn mê hoặc, ngay cả thánh nhân cũng sẽ rơi vào địa ngục vì con người xinh đẹp này.

“Người rốt cuộc dùng thủ đoạn gì mà có thể có được trái tim của hẳn? Ta vẫn cho rằng trái tim hẳn ngàn năm băng giá, thế nhưng hẳn lại vì người — ta phải hủy hoại người — để cho nam nhân khác hủy hoại người — xem hẳn còn có thể thích người hay không.” Trình Đức hoàng hậu không tin hoàng thượng sẽ thích một nam nhân đã là tàn hoa bại liễu.

“Được rồi, người này là của các người, ta nói cho các người biết, làm xong các người phải lập tức cầm tiền biến đi. Nếu như sau đó dám tiết lộ ra nửa câu, các người hẳn là biết hậu quả.” Trình Đức hoàng hậu phất thân tín của mình ra ngoài tìm về hai nam nhân bình thường hay ra vào kỹ viện, tướng mạo có chút thô tục, hèn hạ.

Nàng muốn xem, con người thánh khiết này, sáng mai tỉnh lại phát hiện mình bị hai người thô tục vũ nhục sẽ có biểu tình gì, nhất định sẽ đẹp hơn hiện tại vạn lần. Trình Đức hoàng hậu hiện giờ đã không còn tỉnh táo nữa, nàng đã hoàn toàn mất lý trí trong ái tình và hôn nhân. Hiện nay ngay cả trái tim của nàng cũng không phải là của nàng nữa, nàng đã bán linh hồn cho ma quỷ.

“Vị nương nương này, hẳn hình như là người rất quan trọng, nhờ đâu một ngày nào đó có gì ngoài ý muốn, cái này —” một nam nhân thấy Trình Đức hoàng hậu rất ung dung, hẳn chỉ biết nữ nhân này nhất định là nhân vật rất lợi hại nhưng nam nhân này là ai a? Tuy nam nhân này đẹp tới mức làm cho hẳn khó nhìn được tâm nhưng tính mạng vẫn quan trọng hơn mỹ nhân a.

Bọn họ đều nghe nói hoàng thượng có giấu một nam sùng trong cung, nếu như là người trước mắt này thì bọn họ tuyệt đối ủng hộ hoàng thượng, dù sao đây cũng là mỹ nhân hiếm có trong thiên hạ a. Thế nhưng, nếu thực sự là như thế hai huynh đệ bọn họ chẳng phải là cùng hoàng thượng tranh giành nam nhân kia, hai người bọn họ còn có bao nhiêu cơ hội sống sót a.

“Hai người các người hôm nay sợ cũng phải lắm, ai bảo các người tham tiền. Mười vạn lượng bạc dễ kiếm vậy sao? Vĩnh viễn không có tiền từ trên trời rơi xuống cho các người đâu.” Trình Đức hoàng hậu lạnh lùng nhìn hai nam nhân trước mắt, bọn họ chắc chắn sẽ mất mạng. Nàng sẽ không để cho bọn họ sống sót.

“Nhanh lên một chút, bản cung nhìn các người. Người, nhanh đi hôn môi tiện nhân này, lẽ nào người không cảm thấy hẳn rất đẹp sao?” Hoàng hậu nương nương nhìn Thiên Chiêu Tề đang liên tục giãy dụa, bọn họ đang ở trong một phòng rất nhỏ và khuất trong Thiên điện, sẽ không ai có thể tìm thấy. Nàng giục kẻ đang nhìn Thiên Chiêu Tề mà chảy nước miếng kia, thực sự là một kẻ ti tiện, nam nhân có cái gì tốt, bọn họ mê muội như vậy chỉ vì một nam nhân.

“Ân —” Thiên Chiêu Tề cảm thấy có người chạm vào môi mình, hẳn tưởng là Huyền Trọng Thiên nhưng khi người kia thực sự đặt môi lên môi hẳn, hẳn cảm thấy thực chán ghét, thực ghê tởm. “Người là ai? Buông —” Thiên Chiêu Tề cố sức mở mắt, hẳn cảm thấy thân thể dường như đang dần bị thiêu đốt. Hẳn thật là khó chịu — hẳn — không muốn bị những người khác — chạm vào.

“Ân — hôn dần — người —” Thiên Chiêu Tề rên rỉ đẩy nam nhân trên người ra, nam nhân kia không nghĩ tới một kẻ trông có vẻ mềm mại không xương lại có khí lực lớn như thế. Khi hẳn muốn đứng lên khỏi mặt đất lập tức rơi vào một trận mê man không biết gì hết.

“Ách, chuyện gì xảy ra?” Trình Đức hoàng hậu nhìn kẻ té ngã trên mặt đất, không thể tin được Thiên Chiêu Tề gầy yếu lại có thể đẩy được hẳn ra. “Người — sao có thể?” Ngay khi nàng còn đang mãi nhìn kẻ còn lại cũng đang chìm trong hôn mê.

“Ta — ân — nóng — a.” Thiên Chiêu Tề không để ý tới ba người đang té xỉu, vừa nãy chỉ là hẳn xuất phát từ phản xạ, hẳn không thích người này và người kia hôn môi hẳn. Hẳn khổ sở muốn chết.

“Trọng — Thiên, ta — ân —” Thiên Chiêu Tề muốn chạy ra khỏi Thiên điện nhưng hai chân hẳn căn bản không có khí lực. Hẳn có phải sắp chết hay không, hẳn hiện tại thập phần khát vọng Huyền Trọng Thiên. Ngay khi Thiên Chiêu Tề cho rằng chính mình cũng sẽ bị thiêu đốt, cánh cửa cung điện đột nhiên bị người đá văng ra. Sau đó lại thấy Huyền Trọng Thiên hai mắt đỏ sẫm chạy vào.

Chương 8

Khi Huyền Trọng Thiên thấy Thiên Chiêu Tề đang trong tình trạng rất quẫn rừ kia, hấn lập tức cảm thấy huyết khí dâng lên. Hấn quay lại quát thị vệ đang đứng ngoài cửa. “Cút, không ai được tới gần đây nửa bước.” Sau đó ôm lấy Thiên Chiêu Tề đang ngã trên mặt đất, cảm thấy thân nhiệt Thiên Chiêu Tề cao hơn bình thường, xoay người đi lên giường, không quên điểm huyết ngũ của ba “tử thi” đang nằm trên đất khiến cho bọn họ hoàn toàn không còn cảm giác gì.

“Hồn đản, chết tiết, trẫm muốn giết bọn họ.” Huyền Trọng Thiên nhìn Thiên Chiêu Tề khuôn mặt hiện giờ đang đỏ ửng, môi hơi sưng đỏ, có người dám đụng vào người của hấn, hấn nhất định phải đem bọn họ đi lăng trì xử tử. Nữ nhân chết tiết, thực sự là không muốn sống nữa. Nhưng đồng thời Huyền Trọng Thiên lại cảm thấy rất may mắn, may là hấn tới đúng lúc, bằng không không biết có bao nhiêu người sẽ nhìn thấy vẻ đẹp này a. Tề nhi của hấn chỉ có thể để cho một mình hấn thấy mà thôi.

“Ân — nóng — a —” Thiên Chiêu Tề lại càng dựa sát vào thân thể quen thuộc phía sau, bởi vì hấn cảm thấy vô cùng thoải mái. “Ân, cuối cùng cũng có một lần — ta hơn người — nóng quá. A — ha ha —” Giọng nói khẽ vô cùng hấp dẫn khiến Huyền Trọng Thiên không biết làm thế nào để không chế tình dục. Hấn kích động kéo Thiên Chiêu Tề về phía mình, sau đó từ từ nằm lên người kia, giữ chặt lại, sợ rằng người kia chỉ cần cử động một chút thôi, hấn sẽ thực sự không khống chế được mình.

“Ngô — a, ân —” Thiên Chiêu Tề cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của người đang ôm mình, hấn thấy rất thoải mái nhưng không biết vì sao hấn đồng thời lại rất thống khổ. Hấn dường như không thể mở miệng, liên tục quơ hai tay lung tung trên người Huyền Trọng Thiên, không hề định dừng lại. Điều này khiến cho Huyền Trọng Thiên dâng trào từng đợt ham muốn, hấn hận không thể đem Thiên Chiêu Tề trực tiếp nuốt vào trong bụng. Thực sự là tức chết đi, hấn mới chỉ không ở bên trong chốc lát đã rơi vào tình trạng này. Huyền Trọng Thiên nhìn người đang bị xuân dục hành hạ, không biết phải làm sao cho tốt.

Nữ nhân chết tiết kia rốt cuộc cho hấn ăn nhiều hay ít a? Thực sự là thống khổ, Huyền Trọng Thiên vốn muốn cùng người ta có một đêm hoàn hảo, cho nên hấn kiên nhẫn chờ đợi cơ hội nhưng toàn bộ lại bị nữ nhân kia phá hủy.

Thiên Triệu hoàng đế đại nhân đang ở trong Thiên điện nho nhỏ này, ôm tình nhân của hấn, ba người đang nằm trên đất khiến hấn không thể thoải mái. Nhưng cũng khiến hấn tăng thêm hưng phấn không phải sao. Ha ha, Huyền Trọng Thiên nghĩ tới đây, đang nằm trên người Thiên Chiêu Tề bỗng ngẩng đầu lên, tí mi nhìn người bên dưới mình, vươn bàn tay to lớn tinh tế vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp kia.

“Nói, ta là ai.” Giọng nói bá đạo vang lên, hấn vẫn tức giận người này vừa nãy bị hôn, tuy rằng hấn biết Thiên Chiêu Tề đã không còn ý thức nữa. Nhưng Huyền Trọng Thiên vẫn không thể chấp nhận được. “Ân — khó chịu — mau — a —” Thiên Chiêu Tề hiện tại không biết phải làm sao, đôi mắt sáng đã trở nên mờ lung, đang khép hờ, hấn thực sự mong người phía trên có thể nhanh giúp hấn một chút, bởi vì hấn thực sự muốn chết.

“Nói mau, Tề nhi ngoan, nói cho ta biết, ta là ai?” Huyền Trọng Thiên càng không ngừng mê hoặc người kia, hấn dùng tay tinh tế vuốt ve dọc theo khuôn mặt Thiên Chiêu Tề, sau đó không ngừng vẽ những vòng tròn nhỏ xung quanh yết hầu khiến cho Thiên Chiêu Tề không ngừng run rẩy. Nhưng vẫn không đáp ứng yêu cầu của ai đó —

“Ân — ô — ô, người — phá hư, đáng — ghét, Huyền — Trọng — Thiên. A —” Thiên Chiêu Tề phát ra âm thanh nức nở giống như thú nhỏ đáng thương, hai mắt ửng đỏ càng giống như tiểu bạch thỏ khiến cho Huyền Trọng Thiên hoàn toàn mất đi lý trí. Trong khoảnh khắc giọng nói mỏng manh kia vang lên tên hấn, hoàng đế Thiên Triệu nghĩ mình đã triệt để bị Thiên Chiêu Tề chinh phục, sau này không ai có thể có được hấn, hấn không quan tâm tới bất cứ điều gì khác, chỉ có hấn — Thiên Chiêu Tề mà thôi. Bởi vì hấn đã hoàn toàn có được trái tim hấn.

“Tề nhi, trẫm rất yêu người, người biết không?” Huyền Trọng Thiên dùng ngữ khí trịnh trọng của một quân vương nhẹ nhàng thổ lộ tình yêu. Hấn như đang tuyên thệ nhưng người đang ở dưới thân lại không thể nghe thấy — “Ân — ta — ô —” Thiên Chiêu Tề chỉ có thể thốt lên những âm thanh rời rạc, hấn khó chịu muốn chết nhưng nam nhân xấu xa kia không giúp hấn, a —

Huyền Trọng Thiên một tay thả rơi màn trướng, một trận cuồng phong càn quét làm tắt ánh nến trong phòng, sau đó một lần nữa nằm trên người Thiên Chiêu Tề, giúp “ái nhân” của hấn giải độc. Ánh trắng sáng hờ hững chiếu trên người họ, dường như đã quen với tình ái trên trần gian. Dưới trắng sáng trong ấy chỉ có hình ảnh cơ thể họ dây dưa, quấn quýt lẫn nhau, ngay cả ánh trắng đêm nay cũng thật nhẹ nhàng, trong ánh trắng mờ ảo lộ ra sự ôn nhu dịu dàng —

Huyền Trọng Thiên đã sớm tỉnh lại, thân là hoàng đế mỗi ngày hấn đều phải vào triều từ sớm. Khi hấn tỉnh lại thấy Thiên Chiêu Tề bị mình “hành hạ” vô cùng thâm đang nằm trong ngực thì cảm thấy đau lòng, trên người Thiên Chiêu Tề nơi nơi là hồng ngân, có nơi đã trở nên xanh tím. Huyền Trọng Thiên trong lòng thầm mắng chính mình không biết tiết chế. Nhưng mà, Thiên Chiêu Tề thực sự là quá mê người a —

Nhìn Thiên Chiêu Tề đang ngâm mình ở ôn tuyền (suối nước nóng) vẫn đang mê man, trong lòng Huyền Trọng Thiên cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Cuối cùng hấn đã thuộc về mình, thân là phu quân hấn cũng cảm thấy rất tự hào a. Khi trời hừng sáng Huyền Trọng Thiên đã tỉnh táo lại, sau đó sai thị vệ xung quanh lui xuống, ôm Thiên Chiêu Tề đi tới ôn tuyền này. Sau đó, hấn cứ như vậy thường thức dung nhan khi ngủ của ai đó. Tự cảm thấy mình như một

kẻ ngốc, đây lẽ nào là điều mà Tam đệ Huyền Trọng Lệnh vẫn thường trêu chọc Nhị đệ Huyền Trọng Tĩnh sao? Người đang yêu đều là kẻ ngốc.

Bất quá cảm giác ngu ngốc này cũng thật là tốt, trách không được mỗi lần Tam đệ nói với Nhị đệ, Nhị đệ đều lộ vẻ hạnh phúc. Thì ra — Huyền Trọng Thiên mỉm cười nhìn người vẫn đang mê man trong lòng mình — cảm giác này thực sự là hạnh phúc a.

Huyền Trọng Thiên đang suy nghĩ mình có nên cảm tạ hoàng hậu một chút hay không a. Nếu không hẳn thật sự cũng không biết làm sao đột phá phòng tuyến cuối cùng này với Tề nhi. Khóe miệng Huyền Trọng Thiên lộ ra nụ cười tàn khốc, hẳn đi ra sau Thiên điện, sai thị vệ đem ba người kia giam vào thiên lao. Hơn nữa, hẳn cũng sai Tiểu Đình Tử tới đại điện tuyên bố hoàng thượng hôm nay không vào triều. Hiện tại đại điện hẳn là hỗn loạn lắm a, nhất là thừa tướng đại nhân — hẳn thật là một nhạc phụ tốt.

Ban đầu hẳn không định xử lý những nữ nhân trong hậu cung, nuôi không cũng được a, coi như là Huyền Trọng Thiên hẳn cũng yêu thương quý trọng các nàng đi. Thế nhưng lại có người dám động tới Tề nhi của hắn, hẳn tuyệt đối không tha thứ, xem ra hẳn phải đi giải quyết việc nhà thôi. Đương nhiên, kẻ đứng mũi chịu sào là chính cung hoàng hậu, ai bảo nàng chọc vào hắn làm gì. Không biết Nhiên nhi có phản đối hay không? Nhưng hẳn tuyệt đối sẽ không tha hoàng hậu.

Khi Huyền Trọng Thiên đang suy nghĩ làm thế nào để xử lý các “lão bà” của hắn, bỗng cảm thấy người đang nằm trong lòng khẽ cử động. Long mi khẽ run lên, cuối cùng cũng mở mắt. “Ân — đau — a.” Thiên Chiêu Tề sau khi tỉnh lại đầu tiên là cảm thấy rất đau, đêm qua bị người nào đó khiến cho thân thể bị sử dụng quá độ. Sau mới phát hiện mình đang ở trong ôn tuyền.

“A! Ân?” Thiên Chiêu Tề hoảng sợ kêu lên một tiếng, mới phát hiện một đôi tay đang ôm quanh thắt lưng. Sau đó phát hiện hai người đang xích lõa thân thể, khuôn mặt dần hồng lên, nhiệt độ của người đứng sau hình như còn cao hơn nước nóng. Thiên Chiêu Tề không dám nhìn về phía sau, cúi đầu thấp tới mức gần như sắp chạm vào mặt nước.

“Người muốn chết đuối sao? Ha ha” Huyền Trọng Thiên nhìn bộ dạng ngượng ngùng của Thiên Chiêu Tề, khẽ cười trêu chọc, sau đó xoay Thiên Chiêu Tề quay lại, kéo vào lòng mình. “Ân, Thiên Chiêu Tề, người tên hồn dân này có biết đêm qua trầm lo lắng lắm không? — nhưng mà, may là người không có việc gì.” Huyền Trọng Thiên gắt gao ôm Thiên Chiêu Tề, để đầu ai đó tựa lên cổ, tiếp tục kể lể nỗi lo lắng của mình.

“Ta — ai biết — ân, na — dĩ nhiên — là —” giọng nói của Thiên Chiêu Tề càng ngày càng nhỏ, hẳn cho tới bây giờ cũng chưa từng trúng xuân dược, đương nhiên không biết đó là không thể giải được a. Thiên Chiêu Tề nhớ tới hai người quán quýt đêm qua, khuôn mặt lại càng hồng thêm. Kỳ thực, hắn vẫn biết, nhất là sau khi xuân dược gần như đã giải xong, Huyền Trọng Thiên lại không ngừng yêu cầu hắn, mà hắn cũng tha thiết muốn ôm lấy người kia.

“Xuân dược sao? Ân, Tề nhi, người thực sự là quá khả ái. Tuy rằng người là bị ép ăn xuân dược, nhưng trầm vẫn rất cao hứng, người biết không? Bởi vì trầm cuối cùng cũng có cơ hội làm gì đó cho người, có một lần người cần ta.” Quân chủ Thiên Triệu Huyền Trọng Thiên lộ ra vẻ thất bại vô cùng, trước mặt thân dân, hẳn là quân vương toàn năng, nắm giữ sinh tử của mọi người trong thiên hạ, thế nhưng tại đây, trước mặt một nam nhân không ham muốn, không yêu cầu gì, hắn luôn không biết làm thế nào để có được tình yêu của người này.

“Người — ta —” Thiên Chiêu Tề nhìn người đang tỏ lộ tâm sự với mình, hẳn nghĩ mình thực sự rất hạnh phúc. Cứ ở cùng một nơi như vậy với nam nhân này đi, hẳn càng ngày càng thích người này, cũng càng ngày càng ý lại vào hắn.

“Ta sẽ ở lại bên cạnh người.” Thiên Chiêu Tề thấp giọng nói ra tâm tư với người trước mặt, đây là lần đầu tiên hắn biểu đạt cảm tình của mình đối với người khác. Hắn không biết mình có thể bị tổn thương hay không, nhưng hắn muốn nam nhân đang mặt ủ mày chau này được vui vẻ.

“Người, Tề nhi, người nói cái gì! Người có thể lặp lại lần nữa không? Lặp lại lần nữa được không?” Huyền Trọng Thiên giữ chặt vai Thiên Chiêu Tề, vẻ mặt vui mừng như điên, như thể chiếm được bảo vật trân quý nhất trên thế giới này. Huyền Trọng Thiên không thể tin vào tai mình, hẳn phải xác nhận lại một lần.

“Ta — ta sẽ không nói lại đâu.” Thiên Chiêu Tề nói xong quay mặt đi, không để ý tới ánh mắt thâm tình của Huyền Trọng Thiên. Sớm biết thế sẽ không nói cho hắn nghe, thực sự là một tên phiền phức. Bình thường, khôn khéo anh minh thân võ như vậy, hiện tại lại biểu hiện giống như một tên ngốc.

Huyền Trọng Thiên nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của Thiên Chiêu Tề, ánh mắt trở nên ôn nhu. “Tề nhi, người biết không, ta, ta rất cao hứng. Trầm là người hạnh phúc nhất trên đời này! Trầm là người hạnh phúc nhất.” Hoàng đế Thiên Triệu giống như lấy được báu vật quý nhất trên đời này, lớn tiếng hét lên như một đứa trẻ. Ôm Thiên Chiêu Tề không ngừng run rẩy.

“Ô, ân, buông ra, ta không thờ được.” Thiên Chiêu Tề nhìn nam nhân đang mất hết lý trí này, không biết phải nói cái gì nữa, cảm giác bị hắn ôm chặt thực sự rất tốt, cũng thật hạnh phúc a.

“Nga, ta rất cao hứng, Tề nhi, trầm sẽ tuyên bố với toàn bộ thế giới, người là của trầm.” “Không được nói!” Thiên Chiêu Tề ngượng ngùng nói, lẽ nào muốn cho người khác đều biết hắn là nam sủng của hắn sao? Tuy rằng chuyện hai người bọn họ đã bị rất nhiều người biết rồi.

“Tề nhi, trầm hôm qua vì người mà tự ý rời tiệc chiêu đãi sứ giả Lục Cam. Chủ nhân của hắn là một kẻ không nên chọc vào, người kia nhất định sẽ đem chuyện của trầm truyền tới các nước khác. Lãnh Hương Lăng kia là một danh kỹ, thám tử phái ra báo về, Lãnh Hương Lăng ở biên giới Lục Cam có mở một thanh lâu nhưng thực ra cũng không giản đơn như vậy.”

Lãnh Hương Lăng cũng chỉ là một nghệ danh, không ai biết người này rốt cuộc có vai trò gì, chỉ biết là nửa năm trước, hoàng đế Lục Cam đem người này về, bổ trí cho hắn làm một chức quan. Mà Lãnh Hương Lăng lại phi thường thuận buồm xuôi gió trên đường làm quan. Thực sự không biết hai người kia muốn làm gì. Quan hệ của họ đương nhiên cũng là tiêu điểm quan tâm của các quốc gia, hoàng đế Lục Cam tuổi trẻ anh tuấn, đến nay chưa cưới vợ. Người ta tuy có suy đoán hắn và danh kỹ Lãnh Hương Lăng có quan hệ nhưng khi hắn lâm triều lại luôn biểu hiện lạnh lùng, tới giờ cũng chưa thấy hắn đối với Lãnh Hương Lăng có gì đặc biệt, quan hệ hai người này thực sự là rất khó nói.

“Ách, người định xử lý Trinh Đức hoàng hậu như thế nào.” Thiên Chiêu Tễ kỳ thực vẫn muốn hỏi vấn đề này, nhưng hắn biết Huyền Trọng Thiên nhất định sẽ không thích, nhìn mặt người nào đó đột nhiên biến sắc sẽ biết, dù sao cũng là mình đoạt phu quân của người khác. Từ xưa nữ nhân trong thâm cung thường nhiều bi thảm, ngay cả mẫu thân ở trong Thiên phủ nhỏ nhỏ kia cũng như vậy, huống chi là hoàng cung rộng lớn này, quân tâm khó dò a.

“Trẫm, tuyệt đối không tha nàng.” Huyền Trọng Thiên kiên quyết thốt lên, vẻ mặt tươi cười khi nãy đã hoàn toàn không còn nữa. Hắn đối với người hắn không yêu thương như thế này sao ? Nếu có một ngày hắn không còn yêu ta nữa thì phải làm sao đây? Thiên Chiêu Tễ kìm nén nỗi lo lắng trong lòng. Hắn đã tổn thương nhiều lắm, không biết phải bao lâu vết thương mới lành được.

Bạn đang đọc truyện *Tù Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Tất cả đều như dự liệu, có người ra tố cáo, có bằng chứng về thủ đoạn tàn nhẫn. Huyền Trọng Thiên phé bỏ Trinh Đức hoàng hậu, bãi miễn thừa tướng Tôn Ứng Quyền, Tôn gia trong nháy mắt sụp đổ, kết thúc giấc mộng đẹp muốn thôn tóm quyền lợi của họ. Huyền Trọng Thiên nhanh chóng kết thúc mọi chuyện, trả lại yên bình cho hậu cung.

Hắn vốn muốn xử trảm Trinh Đức hoàng hậu, nhưng niệm tình nàng đi theo nhiều năm như vậy, lại có thái tử Huyền Tĩnh Nhiên thay mẫu hậu cầu xin. Hơn nữa, hắn đương nhiên cũng sẽ tìm sự phụ, người hiện tại là toàn bộ thế giới của Huyền Trọng Thiên cầu xin, cuối cùng Huyền Trọng Thiên quyết định đem Trinh Đức hoàng hậu đưa vào ly cung*, trọn đời không được xuất cung.

Vương triều Thiên Triệu bị hành động của đương kim hoàng thượng Huyền Trọng Thiên làm cho kinh sợ. Trinh Đức hoàng hậu vẫn ở bên hoàng thượng từ khi đăng cơ đã nhiều năm như vậy, cho tới nay vẫn luôn là chính cung hoàng hậu tôn quý, quốc mẫu rất được lòng người ở Thiên Triệu mà hoàng thượng lại nói sát là sát, thực sự là không hề bận tâm tình cảm phu thê làm cho bách tính thiên hạ lại càng thêm hiếu kỳ với nam nhân trong thâm cung của hoàng thượng.

Huyền Trọng Thiên có thể cảm giác được Thiên Chiêu Tễ ngày càng gầy đi, hắn rất lo lắng nhưng lại không biết rốt cuộc là vì sao. Trước đây Thiên Chiêu Tễ luôn ở trong cung, ngồi một chỗ đọc sách, thỉnh thoảng mới đi ra ngoài đi dạo một chút. Nhưng hiện tại Thiên Chiêu Tễ mỗi ngày ngồi một chỗ ngẩn ngơ, đôi khi ngay cả khi hắn bãi triều trở về cũng không hay biết.

Huyền Trọng Thiên không thể hiểu được cảm giác và suy nghĩ của Thiên Chiêu Tễ nên hắn rất lo lắng, tuy rất sốt ruột nhưng lại không truyền được tới tâm của người kia, bởi Thiên Chiêu Tễ dường như đã phong tỏa toàn bộ tâm trí mình.

“Trong lễ mừng năm mới có tổ chức tế lễ, trong cung nhất định rất náo nhiệt. Tễ nhi muốn ăn cái gì? Đến lúc đó ta bảo ngự trù phòng làm cho người ăn, hai chúng ta kiếm một nơi bí mật cùng ăn. Không cho lũ tiểu quý Nhiễm nhi và Hiên nhi theo, người nói được không?” Huyền Trọng Thiên bãi triều trở về, nhìn Thiên Chiêu Tễ vẫn đang ngồi bên cửa sổ mặc cho gió thổi, ôm lấy thân thể đang lạnh như băng kia vào lòng, yêu thương nhìn người dường như không còn sinh lực này.

Huyền Tĩnh Nhiên tuy mới sáu tuổi, cũng giống hệt từ khác không thể lý khai mẫu thân nhưng hắn cũng không có phản ứng quá lớn với quyết định xử trí mẫu thân của phụ thân. Hắn chỉ đưa ra kiến nghị với phụ vương, nếu như giết mẫu hậu, sợ rằng người trong thiên hạ sẽ càng tung thêm tin tức hoang đường đối với sự phụ.

Huyền Tĩnh Nhiên đã từng tự mình nhắc nhở mẫu hậu, không nên tùy tiện có chủ ý liên quan tới sự phụ nhưng Trinh Đức hoàng hậu khi đó đã bị sự đổ ập xâm chiếm hết lý trí, cuối cùng làm ra chuyện như vậy, cũng coi như gieo gió gặt bão. Niệm tình nàng dù sao cũng là mẫu thân của thái tử nên hoàng thượng mới buông tha. Nhưng bị nhốt chung thân ở một nơi cô tịch như ly cung, đối với nữ nhân đang ở ngôi hoàng hậu tối cao trong hậu cung như nàng mà nói, vẫn có thể xem là một loại hành hạ.

“Ta — không — muốn — đi ra ngoài —” Thiên Chiêu Tễ nhẹ nhàng nói, hắn cũng không vì đang được ôm trong vòng tay ấm áp kia mà có chút cảm động, hắn cũng không quay lại nhìn nam nhân phía sau đang chăm chú nhìn hắn. Lúc này, người kia đang chăm chú nhìn hắn, hắn lại không dám nhìn lại, hắn sợ chính mình sẽ mê đắm trong cái nhìn sâu lắng đó.

“Được, chúng ta sẽ không đi ra ngoài, chúng ta sẽ chỉ ở chỗ này, chỉ có Tễ nhi và ta được không?” Huyền Trọng Thiên nhìn Thiên Chiêu Tễ đang vẻ mặt thần thờ, hắn kìm nén, không ngừng hít sâu. Hắn rất muốn xoay Thiên Chiêu Tễ lại sau đó hung hăng chà đạp hắn, xem xem hắn có thực sự là không quan tâm, thờ ơ với tất cả như vậy không. Nhưng hắn lại không dám, đúng vậy, hắn không dám.

Huyền Trọng Thiên đợi nửa ngày rốt cục thấy Thiên Chiêu Tễ đang trong lòng cũng gật đầu một cái rất nhẹ, tuy rằng chỉ nhẹ nhàng một chút, cũng đủ làm hắn vui vẻ nửa ngày. Huyền Trọng Thiên không hề biết Thiên Chiêu Tễ hiện tại vô cùng không muốn đi ra ngoài, bởi vì hắn ghét ánh mắt người khác nhìn hắn, hắn hiện tại là trong thiên hạ không ai không biết, không người không hay, là một nam sùng, một kẻ hại nước hại dân.

Huyền Trọng Thiên không biết vấn đề của Thiên Chiêu Tễ ở đâu, nhưng không biết không có nghĩa là hắn không quan tâm. Hắn đã từng thử nói chuyện

với Thiên Chiêu Tề nhưng luôn luôn kết thúc trong thất bại. Sau vài lần Huyền Trọng Thiên càng ngày càng nóng nảy, hấn sấp không không chế được chính mình, sấp gây tổn thương cho người mà hấn cả đời cũng không muốn thương tổn kia.

Hôm nay, lâm triều.

“Bẩm báo hoàng thượng, đại quân của Trần Xa đại tướng quân đã nhổ trại rời biên cảnh Mông Cổ, ít ngày nữa là về tới kinh đô. Biên quan tạm thời do phù nguy chiếu tướng Cảnh Thu Sinh đóng giữ, Thu chiếu tướng năm nay không thể về triều kịp lễ mừng năm mới, trong Thu phủ chỉ có mình Thu lão thái quân. Hạ quan muốn hỏi, hoàng thượng có muốn biểu thị một chút —” Lễ bộ Thượng thư tỏ vẻ kính cẩn nói, cứ tới cuối năm hoàng thượng phải khảo thưởng các thần tử đã công tác vất vả một năm qua. Đối với tướng sĩ đang đóng ở biên quan hoàng ân lại càng thêm mệnh mông cuốn cuộn, tuy rằng đầu mùa đông xảy ra chuyện liên quan tới hoàng hậu nhưng năm nay nhất định phải long trọng a.

“Nga, trẫm đã biết. Chuyện này, do Trương đại nhân phụ trách đi. Thu lão thái quân tuổi tác đã cao, ban thưởng hai cây thiên niên tuyết tham do Tuyết Phong tiến cống năm ngoái, một vạn lượng bạc, hai trăm cuộn gấm vóc, hai mươi nha hoàn. Lệnh các nàng hảo hảo chiêu cố lão thái quân. Thu gia đã cống hiến rất nhiều cho Thiên Triệu ta.” Huyền Trọng Thiên cảm thán, Thu gia đều là người trung liệt.

Thu gia là khai quốc công thần của Thiên Triệu vương triều, hiệp trợ thái tổ thu được giang sơn. Bốn phương tám hướng Thiên Triệu đều có dấu chân và hài cốt của Thu gia. Hiện nay Thu gia chỉ còn lại có Cảnh Thu Sinh là nam nhân, nhưng hấn một năm ở Thiên Triệu cũng không được ba tháng khiến cho Thu lão thái quân thập phần lo lắng, Thu gia bọn họ có thể sẽ tuyệt tự a.

Cảnh Thu Sinh sớm đi theo tam đệ Huyền Trọng Lệnh, đến gần đây mới trở thành đại tướng, có thể một mình đảm đương một phía, hấn cũng đã trải qua rất nhiều đau khổ. Khi còn bé Cảnh Thu Sinh ốm yếu hay mắc bệnh, hơn nữa bộ dạng thập phần thanh tú cho nên tam hoàng tử Huyền Trọng Lệnh rất không thích hài tử yếu ớt này, tuy rằng Cảnh Thu Sinh chỉ nhỏ hơn hấn hai tuổi.

Sau đó, có một lần ở sân luyện võ tam hoàng tử trêu Cảnh Thu Sinh bộ dạng giống nữ nhi, bị Cảnh Thu Sinh lúc đó mới mười ba tuổi đánh ngã xuống đất. Tuy rằng tam hoàng tử không phòng bị nên mới bị đánh ngã nhưng cũng đủ khiến Huyền Trọng Lệnh phiền muộn nhiều năm.

Có người nói, lúc đó khuôn mặt tái nhợt của Cảnh Thu Sinh càng thêm trắng bệch, tay nắm chặt cho thấy hấn tức giận tới mức nào. Đôi mắt bình thường vẫn nhả nhẹn, bình tĩnh nhưng trong nháy mắt giống như đã thú bị thương, ánh mắt như muốn đem Huyền Trọng Lệnh ra cắn xé. Có lẽ chính khí thể này đã áp đảo tính kiêu ngạo của tam hoàng tử Huyền Trọng Lệnh.

Bởi vì, từ đó về sau Huyền Trọng Lệnh không nói Cảnh Thu Sinh giống nữ nhi nữa mà trái lại luôn ở sau lưng giúp đỡ Cảnh Thu Sinh.

Do Cảnh Thu Sinh đánh tam hoàng tử không phải là việc nhỏ, tiền hoàng lúc đó còn đang tại vị, ngày hôm sau Thu lão thái quân đã tự mình áp giải tôn nhĩ* lên đại điện quỳ gối trước tiên đế thỉnh tội, lúc đó Huyền Trọng Thiên vốn muốn cầu xin cho Cảnh Thu Sinh, kỳ thực bọn họ cũng biết nên không hề trách Cảnh Thu Sinh.

Thế nhưng không đợi Huyền Trọng Thiên mở miệng, Cảnh Thu Sinh bỗng nhiên đứng trên đại điện nói to mình không hối hận, nếu như hoàng thượng muốn trị tội, thì trị tội mình hấn là được rồi, không nên liên lụy tới người nhà của hấn.

Huyền Trọng Thiên còn nhớ kỹ, tiên đế lúc đó đã rất yếu, triều chính vẫn giao cho thái tử Huyền Trọng Thiên xử lý, nhưng việc này trọng đại nên tiên đế mới tự thân xuất mã*. “Nga? Người muốn nói, người đánh tam hoàng tử cũng không hối hận phải không?” Tiên đế cười yếu ớt, nhẹ nhàng hỏi đứa nhỏ gầy yếu phía dưới.

Cảnh Thu Sinh mười ba tuổi mà giống như một đứa trẻ chưa tới mười tuổi, yếu đuối tái nhợt, nhưng khí thế của hấn làm cho người khác bị thuyết phục.

“Phải, không hối hận. Người nếu làm nhục người khác, tất sẽ bị người khác làm nhục. Có nguyên nhân thì có kết quả, vương tử phạm pháp tội như dân thường. Ta không thừa nhận ta làm gì sai.” Thanh âm rõ ràng cho thấy hấn thực sự không hối hận, ngữ khí nghiêm nghị như đã có chuẩn bị, cho dù phải hi sinh cũng vẫn ung dung.

“Ng nghiệp chướng, còn không quỳ xuống, ngại dám nói ầu trước mặt hoàng thượng.” Thu lão thái quân dù sao cũng lo lắng tôn nhĩ chọc giận hoàng thượng mà rước lấy họa sát thân. Thu gia chỉ còn mình hấn, nếu có chuyện gì, nàng làm sao ăn nói với liệt tổ liệt tông Thu gia dưới cừu tuyền a.

“Hoàng thượng, thỉnh bệ hạ xem xét tôn nhĩ còn trẻ không biết trên dưới mà tha cho hấn. Thu gia xin thề tuân phục Huyền thị vương triều, thỉnh bệ hạ xét tới các vị tiền bối Thu gia, tha thứ cho tôn nhĩ lỗ mãng.” Thu lão thái quân kính cẩn khẩn cầu hoàng thượng cấp cho Thu gia bọn họ một người hương khói, dù sao Thu gia cũng đã cống hiến rất nhiều cho hoàng thượng.

“Lão thái quân đừng gấp, trẫm còn chưa hỏi rõ ràng, tam nhĩ tử của trẫm là như thế nào, trẫm trong lòng cũng rõ ràng. Người nói có đúng không Trọng Lệnh? Ân?” Hoàng thượng nói xong, còn không quên Huyền Trọng Lệnh vừa mới nhìn chăm chăm vào Cảnh Thu Sinh. Hài tử này có phải hay không bị đánh thành ngốc a, trước đây nếu có ai dám khi dễ hấn, hấn nhất định trả lại gấp mười lần. Lần này bị người đánh lại không nói một câu, cũng không yêu cầu đem Cảnh Thu Sinh ra chém, trái lại tới hôm qua còn cầu xin phụ thân buông tha Cảnh Thu Sinh, nói là mình có chút quá phận. Thật không biết nhĩ tử này còn muốn làm cái gì — chẳng lẽ là, Trọng Lệnh muốn chậm rãi hành hạ người ta sao?

“Ách, nga. Phụ hoàng, nhĩ thần nguyện ý nhận bất cứ trách phạt gì. Lần này xác thực là nhĩ thần sai.” Huyền Trọng Lệnh vốn đang ngờ ngác nhìn về mặt kiêu ngạo của Cảnh Thu Sinh, cho nên ngay cả phụ hoàng nói cũng không nghe thấy gì, nếu không phải có nhị ca Huyền Trọng Tĩnh bên cạnh đẩy hấn một cái thì hấn vẫn chưa có phản ứng gì.

“Ân? Người —” Cảnh Thu Sinh giật mình nhìn, tam điện hạ bỗng nhiên chủ động nhận sai, lẽ nào còn muốn làm gì sao? Huyền Trọng Lệnh khi dễ hấn lâu như vậy, mỗi lần đều lấy hành hạ hấn là niềm vui, sao lại đột nhiên hảo tâm thừa nhận mình sai? Hấn rốt cuộc muốn làm gì?

“Sinh nhi, ngươi đây là thái độ gì. Tam điện hạ là đại nhân không tính toán với tiểu nhân, ngươi đây là loại phản ứng gì. Còn không hướng điện hạ xin lỗi?” Thu lão thái quân trách cứ, răn dạy tôn tử trì độ. Thực sự là một hài tử không hiểu chuyện a.

“Thế nhưng, hân — “

“Lão thái quân không cần miễn cưỡng, kỳ thực mọi chuyện đều do Trọng Lệnh quá mức nghịch ngợm nên gây tổn thương tới lòng tự trọng của thiếu gia, trên thực tế người cần xin lỗi chính là Trọng Lệnh mới đúng.” Tam điện hạ Huyền Trọng Lệnh lên tiếng, cho Thu lão thái quân một đường lui. Nhưng việc Thiên Triệu bá vương Huyền Trọng Lệnh đột nhiên lại xin lỗi người khác, hơn nữa người kia lại là Cảnh Thu Sinh mà hân vẫn coi thường, thực sự là khiến văn võ bá quan cảm thấy kinh ngạc a.

“Ha hã, trăm thực sự là vui mừng a, không biết từ lúc nào, ngay cả Trọng Lệnh cũng hiểu chuyện như thế? Phụ hoàng thật không biết Trọng Lệnh từ lúc nào trở nên tốt như vậy?” Thiên Triệu tiên đế trêu ghẹo đứa con thứ ba, tiểu tử này không biết lại có mưu ma chước quỷ gì đây. Có đứa con như vậy, thật đau đầu a.

“Phụ hoàng, nhi thần tự biết lần này với công tử Thu gia làm ra việc như vậy là không đáng tha thứ. Nhưng nhi thần mong phụ hoàng cho phép công tử Thu gia sau này giúp đỡ nhi thần, như vậy nhi thần cũng được chiếu cố. Chẳng hay ý phụ hoàng ra sao?” Huyền Trọng Lệnh kính cẩn nói ra yêu cầu, thái độ thành khẩn lại khiến Cảnh Thu Sinh sợ hãi.

“Được, từ nay về sau Cảnh Thu Sinh sẽ là thư đồng của tam điện hạ, theo bên cạnh tam điện hạ, chi phí ăn mặc đều như tam điện hạ. Thu lão thái quân chẳng hay có gì phản đối không?” Hoàng thượng quay đầu mỉm cười nhìn Thu lão thái quân. Đứa con thứ ba này nhất định có vấn đề a.

“Lão thân tạ ơn ân điển hoàng thượng.” Thu thái quân vốn nghĩ tôn tử lần này không chết cũng sẽ bị lột da, lại không nghĩ rằng cuối cùng lại như vậy. Thư đồng của hoàng tử, thật là ân sủng quá lớn a. Làm thư đồng hoàng tử, tương lai nhất định sẽ được hoàng gia trọng dụng. Thu gia coi như lại có cơ hội phục hưng.

Đáng tiếc Thu lão thái quân lại không nghĩ tới vì sao tam hoàng tử Thiên Triệu lại thay đổi nhanh như vậy, trước đây hân ghét Cảnh Thu Sinh, mà hiện tại hân đã cảm thấy hứng thú được ngay a —

~~~~~chú giải~~~~~

Ly cung : hành cung, ngoài cung điện vua ở trong kinh thành ra còn chỉ chỗ ở của vua khi vua đi vì hành.

Tôn nhi : cháu

Tự thân xuất mã : tự mình làm

Bạn đang đọc truyện *Tù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Tam Vương gia Huyền Trọng Lệnh cùng đại quân khai hoàn về triều, bách tính dọc theo đường đi đều rất hoan nghênh, chỉ thấy Huyền Trọng Lệnh đầu đội mũ giáp tử kim, thân mặc ô kim chiến bào, uy danh Trấn Viễn tướng quân của Thiên Triệu không ai không biết a.

Huyền Trọng Lệnh trấn thủ biên quan, một năm chỉ trở về một, hai lần nên vương phủ của hân vẫn trống không. Huyền Trọng Lệnh vóc người cao lớn, da ngăm đen, quanh năm ở biên quan nên tất nhiên mang dáng dấp của quân nhân nhưng lại không ảnh hưởng tới khí chất cao quý của hoàng gia, trái lại hân lại có một loại khí thế khiến cho người khác phải khiếp sợ.

Huyền Trọng Lệnh về triều, việc đầu tiên tất nhiên là yết kiến thánh thượng. Huyền Trọng Lệnh toàn thân mặc trường bào màu tím cao quý, đầu buộc kim quan liền có phong thái Vương gia cao quý.

“Tam đệ, ngươi đã trở về a, trăm thật là cao hứng. Gặp qua mẫu phi của ngươi chưa? Mục thái phi nhất định thập phần vui vẻ khi nhìn thấy ngươi.” Huyền Trọng Thiên nhìn thấy tam đệ rất cao hứng. Huyền đệ bọn họ chỉ có ba người, cũng không phải cùng một mẫu thân nhưng tình cảm rất tốt. Bởi vì ba huynh đệ chỉ hơn kém nhau một tuổi nên họ từ nhỏ lớn lên bên nhau.

“Thần đệ trở về đương nhiên là muốn gặp hoàng huynh a. Ngươi cũng biết mẫu phi nhìn thấy thần đệ nhất định sẽ nói rất nhiều.” Huyền Trọng Lệnh bừa bãi ra vẻ rất bất đắc dĩ. Ai bảo cả hai ca ca của hân đều đã yên bề gia thất, mà hân hiện tại cũng đã hai mươi hai tuổi còn chưa có thể tử, mẫu phi đương nhiên là sốt ruột. Nhưng mà hân thực sự đã có a, chỉ là người kia — ai —

“Trọng Lệnh sang năm là hai mươi ba a? Nam tử Thiên Triệu tuổi đó đã sớm thành thân, huống chi là tam ? Nếu như hoàng thượng có thể tác thành cho

ta và nó gười kia, thần đệ sẽ vui vẻ tiếp nhận.” Huyền Trọng Lệnh mỉm cười nhìn đại ca, thực sự là một “Hảo” đại ca a.

“Bất quá, ta ở biên cảnh có nghe nói, đại ca ngươi, ân —” Huyền Trọng Lệnh không biết nói tiếp như thế nào.

“Nam sủng phải không?” Huyền Trọng Thiên nhìn đệ đệ xấu hổ, chủ động nói ra ý nghĩ trong lòng đệ đệ tuy rằng đó không phải điều hắn muốn, hơn nữa hắn rất tức giận.

“Ha ha — hoàng huynh — ha ha —” Huyền Trọng Lệnh xấu hổ cười gượng, hắn không biết phải nói gì với hoàng huynh?

“Nếu như, trầm cũng nói người nào đó của ngươi là nam sủng, ngươi nói sẽ thế nào? Ân?” Huyền Trọng Thiên vui cười nhìn đệ đệ, là huynh đệ đã lâu Huyền Trọng Lệnh biết đại ca đang tức giận. Xem ra người kia rất quan trọng trong lòng hắn.

“Hắn là một người thế nào? Không biết thần đệ có may mắn được nhìn thấy nam nhân đã khiến cho quân chủ Thiên Triệu chúng ta say mê không?” Huyền Trọng Lệnh chuyển trọng tâm câu chuyện, hắn hiện tại cảm thấy rất hứng thú đối với người kia.

“Một người khiến cho trầm không biết nên làm sao — trầm không biết rốt cuộc phải làm thế nào để có được tâm của hắn —” Huyền Trọng Thiên bắt đầu nói, trước mặt Thiên Chiêu Tề hắn cảm giác được mình vĩnh viễn đều là vô lực và thất bại. Khi mới bắt đầu, hắn có thể cảm giác được sự ỷ lại của người kia. Hiện tại sự dựa dẫm tuy vẫn còn nhưng không biết từ bao giờ đã thay đổi.

“Hoàng huynh, xem ra ngươi yêu hắn nhiều lắm, chỉ là tình yêu của mỗi người chỉ có thể do mỗi người tự tạo nên. Ngay cả tình yêu của mình thần đệ cũng không hiểu rõ, bằng không thần đệ nhất định sẽ không có bộ dạng hiện giờ.” Huyền Trọng Lệnh cũng nói ra phiền não của bản thân, hắn và người kia vĩnh viễn là một mớ hỗn loạn nan giải, buộc vào một chỗ cũng không được, bởi vì người kia không biết từ lúc nào bắt đầu đóng chặt trái tim đối với hắn.

Chẳng lẽ là do tổn thương quá sâu sao? Sai lầm do vô tình, chung quy vẫn là sai lầm, vết thương dù lành cũng sẽ lưu lại sẹo.

“Đúng vậy, hai huynh đệ chúng ta hình như đều là tự mình chuốc lấy cực khổ, vì sao không thể như nhị ca, tìm một nữ nhân mà yêu thương a?” Nhị vương gia Thiên Triệu Huyền Trọng Tĩnh lại là một người si tình, từ nhỏ cho đến giờ chỉ thích một nữ nhân, do Vương phi ốm yếu hay bệnh nên Huyền Trọng Tĩnh vẫn luôn tìm kiếm kỳ dược trong thiên hạ để chữa bệnh cho nàng. Vương phi do thể chất suy nhược đến nay vẫn chưa mang thai mà Huyền Trọng Tĩnh cũng không để ý, hắn không muốn có một hài tử tới quấy rối thế giới hai người của hắn và thê tử. Nhưng Vương phi dù sao vẫn muốn có một hài tử, nàng nghĩ do mình liên lụy Huyền Trọng Tĩnh, xem ra con đường tình ái của ba huynh đệ bọn họ đều có khó khăn a.

Khi Huyền Trọng Thiên bận rộn tới mức không thể về thăm cung nghi ban đêm, Thiên Chiêu Tề thường một mình lang thang trong cung, hắn như một du hồn phiêu đảng trong hoàng cung rộng lớn, không tìm được mục tiêu của mình.

Ban ngày trong hoàng cung là nơi xa hoa, mỹ lệ đến thế, là nơi thể hiện sự hưng thịnh của vương triều Thiên Triệu, nhưng buổi tối không khí trầm lắng, chỉ có thị vệ và rất nhiều cung nữ thái giám mà những người này tuyệt đối sẽ không nghiêng ngàng xuất hiện. Bọn họ luôn luôn ở một nơi bí mật gần đó, nếu như chủ tử không gọi sẽ không đi ra.

Thiên Chiêu Tề không biết mình đang đi tới đâu, hắn chỉ nghe thấy tiếng khóc của ai đó, tiếng khóc của một nữ nhân, thế nhưng lại không giống tiếng khóc thét tuyệt vọng làm cho hắn khó chịu của phi tử mà là tiếng khóc nức nở làm cho người ta yêu thương, đau lòng.

Thiên Chiêu Tề đi theo tiếng khóc tới vườn hoa nhỏ, hắn thấy một đứa nhỏ đang ngồi trên mặt đất khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên vì lạnh nhưng lại không có ai bên cạnh. Nàng cứ một mình ở chỗ này khóc trong đêm.

Thiên Chiêu Tề đột nhiên rất ước ao có thể như tiểu cô nương này, là hài tử thật tốt, nếu có uy khuất gì cũng có thể thoải mái khóc, mặc kệ ánh mắt của người khác, nhưng người lớn lại không thể. Bọn họ đau khổ chỉ có thể để trong lòng.

Tiểu cô nương ngồi cạnh bụi hoa vẫn không ngừng khóc, cho tới khi không còn sức để khóc nữa. Đôi mắt đỏ như thỏ, đúng lúc đó nàng thấy có một người tái nhợt đang chăm chú nhìn mình, nàng cho rằng mình gặp ma, tiếng khóc bỗng nhiên dừng lại. Kính ngạc nhìn nam nhân trước mắt —

“Ách —

“Tiểu muội muội, ngươi sao lại ngồi đây khóc một mình?” Thiên Chiêu Tề nhìn cô nương đáng yêu này, cho rằng nàng là nữ nhi của hạ nhân nào đó trong cung, đêm khuya không tìm được nơi người thân trụ (ò) nên khóc.

“Ồ ô — ta —, ách, ân, mẫu thân không thích ta.” Tiểu cô nương lại khóc thút thít, vô cùng ủy khuất, khiến cho người ta đau lòng.

“Vì sao a? Trên thế giới này làm gì có mẫu thân nào không yêu hài tử?” Thiên Chiêu Tề an ủi tiểu cô nương, hắn nhìn khuôn mặt xanh xao của tiểu cô nương, tiểu cô nương này chắc hẳn đã khóc rất lâu rồi mới trông như vậy.

“Ồ ô, bởi vì, ta có bệnh —” tiểu cô nương ủy khuất kể, mẫu thân của nàng nói bởi vì nàng có bệnh cho nên phụ thân mới không cần các nàng nữa. Mẫu thân luôn luôn khóc trong cung, sau đó oán giận nàng, đôi khi còn đánh nàng, nàng quá nhỏ không chịu nổi, nàng rất đau a.

“Cái gì?” Thiên Chiêu Tề đặt tay lên cổ tay tiểu cô nương, sau đó vẻ mặt trở nên nghiêm trọng “Sao có thể?” Thiên Chiêu Tề nhìn tiểu cô nương trước mắt không biết mới mấy tuổi, vì sao lại trúng hàn độc kỳ lạ như thế?

“Ngươi, tiểu muội muội, ngươi mấy tuổi rồi?” Thiên Chiêu Tề ôn nhu hỏi tiểu cô nương, không biết nàng còn chịu những loại thống khổ gì. Một hài tử nhỏ như vậy, nàng hẳn là mang loại hàn độc này từ trong bụng mẹ.

“Ta, ô ô, bốn tuổi, sau lễ mừng năm mới Diệu Ngữ sẽ năm tuổi, ô ô —” tiểu cô nương nhìn thúc thúc ôn nhu trước mắt, nàng nghĩ mình thật hạnh phúc. Tuy hẳn không phải mẫu thân, cũng không phải phụ thân, nhưng nàng rất thích người này a.

“Phải? Diệu Ngữ không cần lo lắng, thúc thúc sẽ chữa khỏi bệnh cho Diệu Ngữ.” Thiên Chiêu Tề ôn nhu nói với tiểu cô nương, hẳn cuối cùng cũng tìm được một chút giá trị cho mình.

“Thật không? Người nói thật không? Nhưng mà Tiểu Châu tỷ tỷ nói cho ta biết, trong cung không thể tùy tiện có nam nhân, sao người lại—?” Diệu Ngữ khóc xong, bắt đầu có nghi vấn, đây là có chuyện gì a.

“Ách, ta —” Thiên Chiêu Tề không biết làm sao để giải thích với tiểu cô nương, hẳn ở trong cung tính là cái gì đây?

“Nương nói, trong cung có một nam nhân xấu xa, hẳn làm cho phụ thân không đến xem ta, hẳn làm cho phụ thân không đến gặp nàng, cho nên nương rất thương tâm — ô ô —” tiểu nữ hài nhi nói xong lại tiếp tục khóc, trong lòng Thiên Chiêu Tề không thể bình tĩnh lại.

“Người nói gì, Diệu Ngữ, người nói cái gì? ! Nương người là ai? Phụ thân người là ai a?” Thiên Chiêu Tề lần đầu tiên kích động lôi kéo tiểu cô nương vội vã hỏi, hẳn không thể tin được, hẳn thực sự muốn quay lưng chạy về trong cung điện kia, thế nhưng hẳn không thể.

Hắn, Thiên Chiêu Tề muốn nhìn xem, hẳn rốt cuộc đã làm ra chuyện gì đối với người khác, đã làm cho người khác chịu bao nhiêu phiền não, thương tâm —

“Ta, ta —” Diệu Ngữ nhìn thúc thúc này đột nhiên trở nên rất quái lạ, sợ tới mức nói năng lộn xộn. “Mẫu thân ta, Tiểu Châu tỷ tỷ gọi nàng là Thục phi nương nương, nga, được rồi, Tiểu Châu tỷ tỷ luôn luôn muốn ta gọi nương là mẫu phi, thế nhưng, Tiểu Bàn luôn gọi nương hẳn là “nương” a. Vì sao ta không thể?” Đôi mắt nhỏ bé vẫn đang sưng đỏ của Diệu Ngữ nhìn thúc thúc anh tuấn đối diện trước mắt mà hỏi, ánh mắt hồn nhiên và tin cậy, khiến cho Thiên Chiêu Tề không chỗ nào lấn trớn.

Diệu Ngữ không muốn gọi mẫu thân là mẫu phi, gọi phụ thân mình cũng là quân vương Thiên Triệu Huyền Trọng Thiên là phụ hoàng, bởi vì nàng thấy Tiểu Bàn, hài tử của trù nương (nữ đầu bếp) ở trù phòng luôn gọi phụ mẫu của mình là cha và nương, hơn nữa mỗi lần Tiểu Bàn gọi bọn họ, bọn họ đều thật cao hứng. Diệu Ngữ cũng muốn phụ mẫu của mình thương yêu nàng nhưng mỗi lần nói như vậy mẫu phi đều tức giận, nói nàng không hiểu chuyện.

“Ách, Diệu Ngữ, ta —” Thiên Chiêu Tề không biết phải làm sao để an ủi nữ hài tử này bởi vì ... tất cả đều là do hắn gây ra.

“Ô ô, thúc thúc, người giúp Diệu Ngữ đuổi nam nhân kia đi được không? Diệu Ngữ muốn gặp phụ thân. Ô ô —” tiếng khóc của Diệu Ngữ làm Thiên Chiêu Tề đau lòng. Hắn nghĩ mình thực sự nên biến mất, không đi gặp bất cứ ai — nhìn xem, hẳn đã mang đến cho người khác cái gì a?

“Ách, lạnh, thúc thúc, Diệu Ngữ lạnh —” đột nhiên Diệu Ngữ không ngừng run lên, sắc mặt dường như bao phủ bởi một lớp băng, đôi môi dần trở nên xanh tím. Nàng không ngừng kêu lạnh nhưng vẫn không quên cầu xin: “Thúc thúc, người giúp Diệu Ngữ, đuổi thúc thúc xấu xa kia đi? Diệu Ngữ, Diệu Ngữ muốn gặp lại cha —” Diệu Ngữ không ngừng run rẩy trong lòng Thiên Chiêu Tề, thân thể nhỏ nhỏ của nàng sắp không chịu nổi nỗi thống khổ này.

Thiên Chiêu Tề yêu thương nhìn tiểu hài tử, lẽ nào nàng phải chịu những điều này từ bé sao? Hài tử này rốt cuộc đã trải qua những đau đớn gì a. Thiên Chiêu Tề bất chấp tất cả, hắn cắn đầu ngón tay, sau đó đưa vào trong miệng Diệu Ngữ, để cho máu của mình chảy vào miệng nàng. Sau khi máu ngừng chảy, lại tiếp tục cắn, cho tới khi Diệu Ngữ ngừng co giật. Thiên Chiêu Tề từ từ bình tĩnh lại, nhìn Diệu Ngữ đang nằm ngủ yên bình trong lòng không biết nên nói gì.

“Diệu Ngữ, thúc thúc nhất định sẽ cứu người. Nhất định —” Thiên Chiêu Tề không biết giải thích tình cảnh hiện tại của mình Diệu Ngữ thế nào, nếu biết hẳn chính là “thúc thúc xấu xa” trong lời nói của Diệu Ngữ, không biết nàng sẽ phản ứng thế nào, về sau liệu có chán ghét hẳn hay không? Thiên Chiêu Tề không dám tưởng tượng kết quả này, vì sao những hài tử này lại phải đau khổ vì mình?

Đầu tiên là Tinh Nhiên, tuy rằng hẳn đối với chuyện mẫu hậu – Trình Đức hoàng hậu – bị biếm vào ly cung không oán giận sự phụ một câu nhưng dù sao đó vẫn là một hài tử, cũng sẽ không muốn xa rời mẫu thân. Cho dù hẳn là thái tử Thiên Triệu, quốc quân tương lai thì cũng vẫn là một hài tử a.

Hiện tại là Diệu Ngữ, những đứa nhỏ trong cung này hình như đều bị hẳn làm tổn thương. Thiên Chiêu Tề còn nhỏ đã chịu những đau khổ này cho nên hẳn biết rất rõ, hẳn không muốn làm cho những hài tử này cũng như thế, sống cuộc sống như hẳn trước đây, đi trên con đường như hẳn —

Bạn đang đọc truyện *Tù Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11

Thiên Chiêu Tề đang ôm Diệu Ngữ không biết nên làm thế nào, đột nhiên hắn thấy một nữ tử đang hoang mang rối loạn nhìn xung quanh như tìm kiếm gì đó, sau lại liên tục nhìn về phía này, vừa chạy tới vừa kêu “Công chúa, công chúa —” Thiên Chiêu Tề vốn không muốn tiếp xúc với những người khác

trong cung nên hần nhẹ nhàng thả Diệu Ngừ đang ôm trong lòng xuống mặt đất, xoay người rời đi —

Tiểu Châu sau khi tìm được tiểu chủ tử, thấy công chúa điện hạ đang nằm ngủ gần bụi hoa, yêu thương ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ của nàng, nhìn khuôn mặt khiến cho người ta yêu quý mà cảm thán, cho dù sinh ra trong gia đình bình thường cũng tốt hơn so với sinh ra trong hoàng gia a.”Cái này, công chúa sao lại ngủ ở chỗ này vậy? Cảm lạnh phải làm sao bây giờ, sẽ phát bệnh đấy.” Tiểu Châu ôm công chúa bé bỏng trong lòng quay trở về tẩm cung của Thục phi.

Diệu Ngừ vẫn không ngừng nói mê: “Thúc thúc, giúp ta đuổi thúc thúc xấu xa đi, Diệu Ngừ muốn gặp cha —” nguyện vọng của nàng chính là muốn được phụ mẫu quan tâm chẳng lẽ khó vậy sao? Nàng chỉ hy vọng mình có thể giống Tiểu Bàn, có thể có cha nương ở bên, được nhìn thấy họ mỗi ngày. Thế nhưng đối với nàng — công chúa, sinh ra trong hoàng gia — mà nói lại quá khó khăn.

Kỳ thực, Huyền Trọng Thiên vẫn đối đãi rất tốt với Thục phi, bởi Thục phi vì cứu hần nên mới trúng hàn độc. Năm đó, Thục phi và hoàng thượng cùng tham gia săn bắn, khi hoàng thượng đang ở bãi săn bắn bị thích khách tập kích, lúc đó có một mũi tên hướng về phía hần, Thục phi đang đứng gần nhất đã dùng thân mình chặn mũi tên bay tới.

Khi đó Thục phi đang mang thai nhưng nàng cự tuyệt nạo thai, vì hàn độc rất độc sẽ làm nàng mất đi khả năng sinh con, nàng đương nhiên phải liều mạng giữ lấy đứa con hiện tại, mong muốn mình sinh ra một nam tử, nếu như vậy địa vị của nàng trong hoàng cung cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Nàng sau đó sinh một nữ hài nhưng Huyền Trọng Thiên đối với nàng vẫn rất hậu đãi, chỉ là hần vốn là một người bạc tình, cho nên trên phương diện vật chất luôn thỏa mãn những gì Thục phi cần, còn trên tình cảm hần đối với mọi nữ nhân trong hậu cung đều như nhau.

Thục phi tự cho là mình đã cứu hoàng thượng nên vẫn muốn được hoàng thượng sủng hạnh nhiều hơn nhưng số lần Huyền Trọng Thiên tới cung của nàng quá ít, mà từ khi Huyền Trọng Thiên có Thiên Chiêu Tề, hần căn bản là không đến Trình Tuyên cung nữa. Thục phi đương nhiên nghĩ nam sủng kia đã chiếm lấy hoàng thượng, khiến cho nữ nhân trong hậu cung đều mất đi hoàng thượng.

Sau khi Thiên Chiêu Tề rời khỏi Diệu Ngừ, chao đảo trở về tẩm cung, nhìn tẩm cung to như vậy, hần đứng ngoài cửa bồi hồi, không muốn đi vào. Nơi này thực sự là một cái lồng khổng lồ a, giống như muốn đem mình hút thật sâu vào trong đó, thật đáng sợ.

Thiên Chiêu Tề nhìn ngọn đèn mờ nhạt bên trong, đứng trước tẩm cung, ôm lấy chính mình mà khóc không lên tiếng. Hần đã phải chịu nhiều đau khổ, hần không biết tương lai của mình sẽ thế nào, hần có chút mờ mịt, hần muốn tìm kiếm ấm áp, khi được Huyền Trọng Thiên ôm trong lòng như vậy thật ấm áp và thư thái, hiện tại trong ngực Huyền Trọng Thiên vẫn ấm áp như thế nhưng hần cũng không thể cảm thấy được sự an tâm đặc biệt như trước.

Là chính mình tham luyến ấm áp, mới làm hại người khác thống khổ, chính mình không nên sống trên thế giới này mới là tốt nhất?

Thiên Chiêu Tề cứ ngồi khóc như vậy trước cửa cung, cho tới khi không còn sức nữa mà ngủ, khuôn mặt tiêu tụy tái nhợt còn lưu lại dòng lệ chưa khô khiến cho người khác nhìn thấy mà đau lòng, nhất là Huyền Trọng Thiên, sau khi thấy được lại càng thêm yêu thương.

Rạng sáng, trời còn lạnh, Huyền Trọng Thiên cuối cùng cũng xử lý xong công vụ, hần muốn len lén hồi cung nhìn ai đó đang ngủ say nhưng vừa mới đi tới cửa, lại thấy một người mặc áo trắng nằm ở cạnh cửa. Lúc đó, trái tim Huyền Trọng Thiên gần như ngừng đập, hần chạy vội tới bên người Thiên Chiêu Tề, khi xác định vô số lần Thiên Chiêu Tề chỉ đang ngủ mới an tâm ôm người kia đi vào tẩm cung, cùng đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm ánh dương chiếu vào cung điện qua cửa sổ lớn, cũng chiếu vào sa trướng trắng bạc trong phòng, hai người vẫn đang ôm nhau ngủ. Huyền Trọng Thiên nhìn khuôn mặt Thiên Chiêu Tề mặt mũi, hần vươn tay muốn nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt tái nhợt kia nhưng lại sợ Thiên Chiêu Tề giật mình tỉnh giấc, người hần yêu thật vất vả mới đi vào giấc ngủ, hần rất sợ sau khi giật mình tỉnh giấc hần lại lộ ra khuôn mặt tràn ngập phòng bị.

Huyền Trọng Thiên buông tay, thả lỏng người sau đó nhẹ nhàng đứng dậy, thu thập quần áo chuẩn bị vào triều. Đáng lẽ tất cả đều do cung nữ thái giám tới làm nhưng hần sợ nô tài ra vào sẽ đánh thức người rất khó có thể ngủ say này cho nên hần đều tự mình làm tất cả, sau đó xuất môn cùng với Tiểu Đình Từ đang chờ ngoài cửa, đi vào triều.

Thế nhưng hần không phát hiện khi hần vừa mới vừa ra khỏi cửa người đáng lẽ đang đóng chặt hai mắt như đang ngủ say kia đã mở mắt, lộ ra đôi mắt mất ngủ lâu ngày, thậm chí đã có cả tơ máu. Trong mắt là nỗi thống khổ và mờ mịt.

“Hoàng thượng, chỉ mười ngày nữa là đêm ba mươi, không biết niên yến và pháo hoa trong cung năm nay có cử hành đúng hạn hay không, trước đây đều có hoàng hậu quản lý, nhưng —” Tiểu Đình Từ đi theo sau hoàng thượng, niên yến hàng năm đều do hoàng hậu chủ trì, năm nay hoàng hậu không có, không biết làm sao bây giờ?

“Nga, cái này giao cho Lãng phi làm được rồi, năm nay chủ trì do Nhị vương gia đi, trẫm không muốn ở yến hội quá lâu, cho nên —” Huyền Trọng Thiên cũng không quay đầu lại, phản phô Tiểu Đình Từ, loại chuyện này cho tới bây giờ cũng không phải do hoàng đế hần quản.

“Cái này, hoàng thượng, chính là quốc không thể một ngày vô chủ, hậu cung cũng không thể một ngày không — ách —” Tiểu Đình Từ nhìn hoàng thượng đột nhiên quay đầu lại nhìn mình, tiểu nô tài hần cũng rất là ủy khuất a. Hần là thích Thiên công tử, nhưng Thiên công tử cũng không thể làm chính cung quốc mẫu không phải sao. Hơn nữa, để Thiên công tử làm, người khác nhất định không đồng ý đâu, chỉ bất quá, hần không dám nói cùng hoàng đế đại nhân mà thôi.

“Có đúng hay không, có người nói gì đó? Ân?” Huyền Trọng Thiên lạnh lùng nhìn Tiểu Đình Từ, thực sự là nô tài không biết sống chết.”Nhớ kỹ, ngươi là nô tài của trẫm, không phải của người khác.” Huyền Trọng Thiên nói xong, xoay người tiếp tục đi tới đại điện, hần sẽ sớm bị tên nô tài ngu ngốc này làm cho tức chết mất, nếu không phải hần từ nhỏ hầu hạ hần thì hần thực sự đã giết hần.

“Nga, nô tài nhớ kỹ.” Tiểu Đình Từ rút cổ, nghĩ mình sau khi đi một vòng ở quỹ môn quan đã trở về, ha ha, thật là, hần vẫn còn sống. Lần sau nhất định phải nhớ kỹ, thiên hạ lớn nhất chính hoàng đế a, những người khác cũng đừng quan.

Trên đại điện.

“Bẩm hoàng thượng, lần trước sau khi Lục Cam sứ giả quay về triều, đưa tới hai đề nghị hợp tác mới. Lục Cam có ý thành lập quan hệ hợp tác chặt chẽ hơn cùng chúng ta, giao thương hai nước hần là sẽ càng phát triển nhanh hơn. Nhưng —” chương quân kinh tế Thiên Triệu, Phác đại nhân nâng khuôn mặt đầy mồ hôi nhìn hoàng thượng.

Thực sự là không biết Lục Cam này là muốn làm gì đây, dám vuốt râu cọp a. Thực sự là không muốn sống sao?

“Ân? Hai nước tăng mật dịch qua lại là chuyện tốt a, không biết Phác đại nhân sao lại có vẻ mặt lại như thế, lẽ nào Lục Cam đưa ra điều kiện gì nữa sao?” Huyền Trọng Tĩnh nhìn Phác đại nhân liên tục lau mồ hôi ở dưới, không giải thích được vì sao hần lại có bộ dạng thống khổ như thế. Dung vương hần là chương quân trong cung, là đại thần quản lý các loại sự vụ hành chính tổng hợp a.

“Ách, cái này —” Phác đại nhân hơi liếc mắt nhìn hoàng đế đang ngồi trên cao. Ánh mắt khẩn cầu, như là sợ hoàng thượng sẽ giết hần.

“Phác đại nhân, cứ nói đi, trẫm sẽ không trách tội. Nghĩ đến Lục Cam lần này vốn có lý do tức giận lại đưa tới nghị thư hai nước hợp tác, hần là có điều kiện hà khắc gì đó?” Huyền Trọng Thiên ra lệnh một tiếng, như ân xá cho Phác đại nhân.

“Ách, cái này, Lục Cam sứ giả — Lãnh sứ giả nói muốn mở kỹ viện tại Thiên Triệu chúng ta — ân — mở một chi nhánh —” Phác đại nhân nói xong lời cuối, khuôn mặt vẫn thường nghiêm nghị trong triều bỗng nhiên đỏ lên. Lục Cam sao lại có sứ giả như vậy, có thể đem loại chuyện mở kỹ viện đưa vào hội nghị thảo luận của hai nước a. Hơn nữa, còn làm điều kiện thảo luận nữa.

“Nga, chuyện này hay, ha ha, Lãnh Hương Lăng này thật đúng là một bảo bối a. Hoàng huynh người nói phải không?” Tam Vương gia vừa mới quay về triều không biết trong đó nguyên do, hần chỉ nghe nói qua ở biên cảnh Lục Cam có một Lãnh Hương Lăng, mở rất nhiều kỹ viện, hơn nữa kinh doanh cực kỳ thịnh vượng. Sau không biết thế nào lại làm lễ bộ quan viên cho Lục Cam. Huyền Trọng Lệnh thực muốn nhìn mỹ nhân trong truyền thuyết này một chút.

Trước đây, khi Lãnh Hương Lăng mới xuất hiện, tất cả mọi người cho rằng hần là nữ tử, mà chính hần cũng không giải thích, lại dùng cái tên như nữ nhân, chạy tới bên cạnh nam tử, vương công quý tộc, bán nghệ không bán thân. Sau đó mới biết, hần là một nam tử, hơn nữa tên thực sự là Lãnh Hương Lăng. Thực sự là một người kỳ lạ a. Cũng không biết hần và hoàng thượng Lục Cam trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì. Thật làm cho người ta chờ mong a.

Lãnh Hương Lăng khôn khéo như vậy, lại sẽ vì một nam nhân mà làm tất cả, toàn tâm toàn ý bang trợ hoàng đế Lục Cam, cũng có để vị của hần.

“Hoàng thượng, vấn đề này, nhất định phải suy nghĩ a. Dù sao Lãnh Hương Lăng không chỉ là một nhân vật như vậy, hần —” Huyền Trọng Tĩnh liếc mắt nhìn tam đế không hiểu chuyện, sau đó xoay người kiến nghị với hoàng huynh. Lãnh Hương Lăng này tuy là mở kỹ viện nhưng hần kỳ thực là muốn thám thính tình hình trong nước.

“Trẫm đã biết. Nhị đế không cần khẩn trương. Phác đại nhân, người chuyển lời với sứ giả Lục Cam, nói cho bọn họ trẫm chuẩn tấu, hơn nữa trẫm nhất định sẽ làm dân chúng Thiên Triệu chúng ta vô cùng ủng hộ kỹ viện của Lãnh sứ giả.” Huyền Trọng Thiên để Phác đại nhân chuyển lời cho Lục Cam sứ giả, nếu bọn họ muốn tới, cứ tới, hần còn muốn nhìn xem mục đích thực sự của Lục Cam là gì, xem bọn hần có thể gây ra chuyện gì?

“Được rồi, dạ yển năm nay, tất cả mọi người tiến cung đi. Trẫm muốn quốc khánh ba ngày. Tất cả do dung Vương gia và lễ bộ chủ trì, chuyện trong cung giao cho Lăng quý phi.” Huyền Trọng Thiên phân phó xuống dưới, dù sao cách lễ mừng năm mới chỉ còn vài ngày.

“Hoàng thượng, cái này, thần đệ, cái này —” Huyền Trọng Tĩnh không biết làm sao chối từ, hần vốn định cùng nương tử thân yêu trải qua năm mới một cách đơn giản, sao lại thành chủ trì sự vụ trong cung vậy? “Kỷ thực, tam đế, hần vừa mới về triều, dù sao cũng không có việc gì, hần là có thể —” Huyền Trọng Tĩnh muốn đem tất cả giao cho tam đế hần, ai bảo hần còn cô đơn một mình a.

“A, nhị ca, ta là võ tướng, người bảo ta chủ trì những việc này, người không sợ ta đem yến hội này chính thành đại hội luận võ sao?” Huyền Trọng Lệnh mới không muốn làm những việc này. Hần tuy rằng có thể làm, nhưng hần sao còn chút thanh thân nào mà làm a, hiện tại hần còn phải suy nghĩ làm sao tìm được hạnh phúc của mình đã.

Vốn dĩ hần không muốn quay về triều dự lễ mừng năm mới nhưng nẫu phi lại không ngừng viết thư truyền hần quay về triều, hơn nữa một năm này trong cung xảy ra nhiều chuyện như vậy nên hần mới muốn quay về xem có phải đại ca không muốn làm hoàng đế nữa không, hần chỉ muốn quay về một lúc, cũng không muốn thu thập cục diện rồi rắm cho đại ca a. Cho nên mới phải suy nghĩ tìm thời gian trở về bên người kia. Lúc trước coi như là cấp hai người chút thời gian và không gian thanh tĩnh để tự suy nghĩ.

“Được rồi, không nên tranh cãi nữa. Cứ quyết định như vậy đi. Nhị đế, người có thể mang theo nương tử đi, trong cung nhiều được như vậy, người có thể tùy ý dùng.” Huyền Trọng Thiên nhìn về mặt Nhị đế, biết mình quá rồi thế giới hai người của hần. Thế nhưng chính mình còn đang loạn a, tình cảm của hần hiện giờ còn đang hồng hồng bết dính.

Huyền Trọng Thiên biết đệ đệ vốn hay đem ngư y viện trở thành của nhà hần, bình thường vẫn tới lấy dược liệu trân quý trong đó, nên mới lợi dụng nhược điểm nhỏ của Nhị đế một chút.

“Là, thần đệ lĩnh chỉ tạ ân.” Huyền Trọng Tĩnh tâm không cam lòng không muốn mà tạ ân. Thực sự là một hoàng huynh phiền phức, chuyện tình cảm của

mình còn không xử lý được, chỉ biết mang phiền phức thân đệ cho bọn họ. Thực sự là, ai, không có biện pháp, ai bảo hấn làm đại ca mình chỉ là tiểu vương gia mà thôi, người đang dưới mái hiên không thể không cúi đầu a.

Bạn đang đọc truyện *Tù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Tết âm lịch của Thiên Triệu tiến hành trong bầu không khí vui mừng, bách tính cũng đã vất vả một năm qua, mọi người quây quần bên nhau cùng ăn bữa cơm đoàn viên. Trong hoàng cung Thiên Triệu đương nhiên cũng là một biển màu đỏ nhưng bầu không khí trầm tĩnh vẫn đang tràn ngập. Thiên Chiêu Tề ngồi trong phòng, sau lưng là lò sưởi đang cháy, hấn đang dạy Huyền Tĩnh Nhiên hòa Huyền Tĩnh Hiên, hai đứa nhỏ cũng bị không khí vui mừng ảnh hưởng, mấy ngày nay cũng không có tâm tư học tập.

“Sư phụ, sư phụ, lễ mừng năm mới người cũng sẽ đi tham gia niên yến đúng không? Đến lúc đó, Hiên nhi và hoàng huynh sẽ chúc tết phụ hoàng, không biết phụ hoàng sẽ thưởng cho Hiên nhi cái gì đây?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Huyền Tĩnh Hiên hiện lên vẻ vui sướng mơ về lễ vật của mình, hấn rất ngại thơ khiến cho Thiên Chiêu Tề sống trong cung cũng có chút vui vẻ. Bằng không, hấn không biết mình phải làm thế nào mới có thể tồn tại được.

“Nga, phải? Hiên nhi muốn được thưởng cái gì?” Thiên Chiêu Tề nhẹ nhàng hỏi tiểu đồ đệ, hấn không dám tưởng tượng nếu như mình thực sự đi tham gia niên yến sẽ xảy ra chuyện gì, quan lại hấn là sẽ không ăn nổi đi? Hơn nữa, hấn cũng không dám đi ra ngoài đối mặt những người đó, hấn sợ ánh mắt của bọn họ, hấn không muốn làm kẻ gây tai họa hại nước hại dân, nhưng mà hiện tại hấn lại đang làm loại chuyện này. Đòi người thật nực cười, rõ ràng không có được hạnh phúc, lại hết lần này tới lần khác quyến luyến hơi ấm của người đó.

“Ta muốn bảo kiếm do Tây Vực tiến cống, bởi vì phụ vương đã từng nói nếu như ta có thể đánh bại ba thị vệ, bảo kiếm kia sẽ là của ta.” Huyền Tĩnh Hiên vui vẻ nói, hấn hiện tại đã có thể đánh bại ba thị vệ cho nên chắc chắn hấn sẽ có được bảo kiếm kia. Tuy rằng, mẫu phi hấn vẫn giật giây muốn hấn xin phụ vương dọ mình châu tốt nhất do Phong Phục tiến cống nhưng mà hấn xin cái kia làm gì a?

“Nga, phải? Vậy Nhiên nhi muốn cái gì? Công khóa của người cũng tiến bộ rất nhanh a.” Thiên Chiêu Tề cẩn thận nói với Huyền Tĩnh Nhiên, hài tử này thực sự là càng ngày càng trầm mặc, không biết trong lòng hấn đang nghĩ gì? Lễ nào là oán giận sư phụ đã đoạt đi địa vị của mẫu thân hấn sao?

“Nếu như, ân, người muốn gặp mẫu hậu, ta có thể giúp người nói với phụ hoàng —” Thiên Chiêu Tề thận trọng nhìn sắc mặt của thái tử Thiên Triệu, hài tử này cứ thâm trầm như vậy không biết là tốt hay là xấu đây.

“Không cần, ta chỉ muốn hỏi sư phụ, trong lòng người thực sự muốn cái gì?” Huyền Tĩnh Nhiên thốt lên lời nói chín chắn không hợp tuổi làm cho Thiên Chiêu Tề sững sờ. Đúng vậy, hấn có thể muốn cái gì đây? Hấn còn có thể muốn cái gì đây?

Thiên Chiêu Tề nhìn nhìn chăm chú vào đôi mắt nhỏ của Huyền Tĩnh Nhiên, trong ánh mắt toát ra tình cảm khiến cho hấn xúc động. Hấn quan tâm hấn sao? Lễ nào hấn không hận hấn hại mẫu hậu bị biếm ly cung sao?

“Sư phụ, có phải ta làm hoàng đế thì tốt hơn.”

“Ách, cái gì?” Thiên Chiêu Tề không hiểu vì sao Huyền Tĩnh Nhiên đột nhiên hỏi như vậy. Không biết hấn muốn nói cái gì.

“Có phải nếu ta làm hoàng đế có thể quản được phụ hoàng, không phải hoàng đế là người lớn nhất trong thiên hạ sao?” Huyền Tĩnh Nhiên vẫn như cũ chấp nhất hỏi có phải hấn có thể quản được phụ hoàng hay không. Bởi trong mắt đứa trẻ sáu tuổi như hấn, phụ hoàng là quân chủ, uy nghiêm nhất trong thiên hạ nên đương nhiên có thể quản được sinh tử của người trong thiên hạ.

“Ân, cái này, trên nguyên tắc là như thế, hoàng đế là lớn nhất.” Thiên Chiêu Tề không biết nên nói gì, nhưng cho dù Nhiên nhi làm hoàng đế, người kia cũng sẽ làm thái thượng hoàng a, hoàng đế vẫn có phụ thân của hấn, hoàng thượng sao quản được thái thượng hoàng a.

“Nga, Nhiên nhi đã biết. Sư phụ, người không nên tham gia niên yến, Nhiên nhi hôm đó được phụ hoàng ban cho gì cũng sẽ cho sư phụ, cùng sư phụ đón lễ mừng năm mới được không.” Dù sao thì một hài tử như hấn không thể uống rượu, cũng không thích cảnh ồn ào như vậy, hấn lại không muốn quay về Đông cung chỉ có một mình hấn, rất tịch mịch.

Bình thường hấn không dám tùy tiện tìm đến sư phụ bởi vì phụ hoàng không cho phép. Hơn nữa, hấn cũng không muốn người trong cung gán cho sư phụ tội “có ý đồ không chế thái tử” nên hấn vẫn kính cẩn trong cư xử với Thiên Chiêu Tề. Mặc dù đôi khi hấn rất muốn giết những tên nô tài nói xấu sau lưng sư phụ. Một ngày nào đó, hấn muốn trên mặt sư phụ hiện lên nụ cười rạng rỡ mà hấn gặp lúc đầu.

Kỳ thực, kia đều phải trách phụ hoàng, nếu như không phải do hấn sư phụ sẽ không thống khổ tiều tụy như vậy, đôi khi còn e dè với hấn. Hấn không thích sư phụ như vậy, hấn muốn sư phụ yêu thương hấn như trước, sư phụ lúc nào cũng yêu mến hấn, thấy hấn tiến bộ mà mỉm cười, giải thích thắc mắc cho hấn và đệ đệ, mà sư phụ hiện tại mỗi lần nhìn hấn trong mắt đều hàm chứa nồng đậm áy náy. Hấn không muốn. Kiên quyết không muốn!

Dù sao, tên Vũ Quân Kỳ kia cũng là một tai họa, rõ ràng đã có một thừa tướng gì đó còn muốn trêu chọc sư phụ hắn, thực sự là tức chết được. Hắn nhất định phải báo thù. Huyền Tĩnh Nhiên tuy rằng chỉ mới sáu tuổi nhưng trong lòng hắn đã có một kế hoạch, kế hoạch sau khi lên làm hoàng đế.

Mà, lúc này người nào đó đang nằm trên long sàng thật lớn trong hoàng cung Vũ Trạch đột nhiên ngừng quần quýt với người yêu, toàn thân phát run. Chuyện gì xảy ra? Sao có gió lạnh liên tục vậy.

“Làm sao vậy? Có phải lạnh?” thừa tướng đại nhân Vũ Trạch quan tâm nhìn ái nhân đang ở dưới thân mình, khuôn mặt hắn ửng hồng không giống như là lạnh, nhưng mà tại sao lại như vậy a.

“Ha ha, không có việc gì, Thiên Thượng, ta thực sự là quá hạnh phúc, mỗi ngày có một thừa tướng vất vả làm việc, buổi tối còn có một phu quân rất chăm chỉ a —” Vũ Quân Kỳ còn quay ra trêu chọc Lãnh đại thừa tướng lạnh lùng, rốt cục hắn thấy được nét thẹn thùng khả nghi trên khuôn mặt vạn năm băng giá kia.

“Câm miệng —” thanh âm tàn bạo qua đi, trong hoàng cung to như vậy chỉ còn lại tiếng rên rỉ của ai đó. Đêm xuân dài mới chỉ bắt đầu — bắt quá cảm xúc của người nào đó cũng chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi —

Niên yến của Thiên Triệu qua các năm đều ca múa mừng cảnh thái bình giống nhau, năm nay là Lăng phi chủ trì biểu diễn trong cung cho nên tuyển thêm một ít mỹ nữ tuyệt sắc tới biểu diễn làm cho một số thần tử khó cầm lòng a. Nhưng hoàng đế đang ngồi trên cao kia lại như thể phía dưới biểu diễn hay không cũng như nhau, hai mắt nhìn thẳng, hơn nữa trong ánh mắt không có tiêu điểm, vừa nhìn cũng biết là đang đi vào cõi thần tiên nào đó.

“Hoàng thượng, chẳng lẽ người không hài lòng với ca vũ do nô tì chủ trì sao?” Lăng phi ngồi bên phải Huyền Trọng Thiên quay sang phu quân làm nũng. Nàng là một nữ tử thông minh, nàng biết địa vị của mình chắc chắn không cao hơn nam sủng kia bởi vì nàng chưa từng thấy hoàng thượng đối với ai như thế.

Nhưng nàng cũng muốn tranh thủ quyền lợi cho mình, nếu tình trường không như ý, nàng sẽ chọn cách sống thư thái trong hoàng cung này, dù sao thì số phận nàng cũng là chết già trong cung. Còn không bằng chấp nhận đi, như vậy có thể sống tốt một chút. Bất quá, Lăng phi biết mình nhất định phải biểu hiện khiêm tốn một chút, trong cung chỉ có hai vị hoàng tử, nhi tử của mình tương lai dù không thể làm hoàng đế, cũng sẽ là Vương gia duy nhất của Thiên Triệu a. Cho nên Lăng phi không có gì phải lo lắng.

“Nga, không có, trẫm mới vừa rồi thất thần một chút, Lăng phi an bài trẫm rất thoả mãn, sau này sự vụ trong cung đều do Lăng phi an bài đi. Trẫm đem hoàng cung to như vậy đều giao cho ngươi, ngươi cũng đừng làm trẫm thất vọng a.” Huyền Trọng Thiên luôn biết phi tử mình muốn gì, hắn biết Lăng phi là một nữ tử thông minh, nàng hẳn là biết hắn muốn nói gì.

“Nô tì tạ ơn ân điển hoàng thượng, nô tì nhất định không phụ sự trông mong của hoàng thượng.” Lăng phi vui vẻ quý xuông hưởng về Huyền Trọng Thiên hành lễ. Nàng hẳn là người vui vẻ nhất đêm nay a.

“Thật là, phụ hoàng chỉ biết ban thưởng cho mẫu phi, đều quên cho ta bảo kiếm” Huyền Tĩnh Hiền nhìn mẫu thân vui vẻ, thực sự hắn thấy làm nhiều việc thì có gì vui vẻ đâu? Không biết mẫu phi suốt ngày lại muốn làm cái gì? Hắn tương lai muốn hành tẩu trên giang hồ, sống cuộc sống của mình, dù sao thì hắn cũng không làm hoàng đế, có ca ca là tốt rồi. Ca ca thông minh như vậy ha ha.

Huyền Tĩnh Hiền cúi mặt càng không ngừng nhỏ giọng nói thầm bất mãn, phụ hoàng đã quên phần ban thưởng quan trọng nhất mỗi năm. Trong niên yến phụ hoàng sẽ thưởng cho ba huynh muội rất nhiều đồ, hỏi bọn hắn có nguyện vọng gì. Nhưng năm nay phụ hoàng hình như quên rồi a, hơn nữa hắn cũng chưa phát hiện tiểu muội Diệu Ngữ không tới, thực sự là một phụ hoàng thất trách. Hừ —

“Hiên nhi, ngươi ở nơi đó nói nhỏ đích cái gì vậy? Lẽ nào cho rằng phụ hoàng quên bảo kiếm của ngươi sao? Phụ hoàng đã sai Tiểu Đình Tử đem bảo kiếm tới rồi, nếu không muốn thì ta bảo hắn không cần đem tới nữa —” Huyền Trọng Thiên nhìn nhị nhi tử, lộ ra khuôn mặt tươi cười khó thấy được.

“A, phụ hoàng không nên, đừng đem đi, Hiên nhi muốn. Tạ ơn phụ hoàng.” Huyền Tĩnh Hiền vừa nghe phụ hoàng nói tới bảo kiếm, sau đó thấy một người từ xa bước tới, chạy lên ôm lấy kiếm trong tay Tiểu Đình Tử sau đó lùi lại ngay lập tức sợ ai đó sẽ lấy mất của hắn. Doạ cho Tiểu Đình Tử lui thẳng về phía sau, sợ bị thương tiểu chủ tử.

“Nhị điện hạ, cẩn thận một chút, nô tài đưa cho ngươi, sẽ không giữ nữa.” Tiểu Đình Tử nhìn bộ dạng vội vã cấp thiết của Huyền Tĩnh Hiền, đột nhiên nghĩ, nhị điện hạ này thực sự rất giống tam Vương gia Huyền Trọng Lệnh năm đó a, đều là người mê võ.

“Không, ta muốn tự cầm, mau đưa ta.” Huyền Tĩnh Hiền cuối cùng có được bảo kiếm hắn tha thiết mơ ước đem chuyện mẫu phi bảo hắn xin Hoàng thượng dạ mình châu quên luôn, đương nhiên hắn cũng không phát hiện mẫu phi vẫn nháy mắt với hắn, nhìn như muốn xuyên thành lỗ trên người hắn.

Lăng phi tức giận gần như muốn ngất, đứa con bất hiếu này, thực sự làm thế a, rõ ràng bảo hắn xin hoàng thượng dạ mình châu, hiện tại lại vì một thanh kiếm cái gì cũng quên hết không còn một mảnh. Dạ mình châu của nàng a. Thực sự là ai oán a, dường như một nhi tử như vậy thật không biết có đúng hay không là bất hạnh của nàng.

“Na, Nhiên nhi muốn cái gì nì? Qua tối nay, Nhiên nhi sẽ bảy tuổi a.” Huyền Trọng Thiên nhìn đứa con lớn nhất, hài tử này từ khi yến hội bắt đầu vẫn ngồi một chỗ, hình như từ khi mẫu hậu bị biếm vào lãnh cung hắn vẫn như vậy. Chẳng lẽ là oán giận hắn nhốt mẫu hậu sao?

“Nhi thần muốn gì đó, phụ hoàng người tạm thời không cấp được, đợi khi nhi thần có khả năng, phụ hoàng sẽ cho nhi thần a.” Huyền Tĩnh Nhiên ngồi nghiêm chỉnh phía dưới phụ thân, bình tĩnh trả lời.

“Nga? Nhiên nhi chẳng lẽ là muốn gặp mẫu hậu của ngươi sao? Trẫm —” Huyền Trọng Thiên cho rằng nhi tử vì nguyên nhân này mới buồn bực. Hắn

nhìn nhi tử nhỏ nhỏ, thực sự là một hài tử a, vẫn là tuổi không thể rời xa nương. Hơn nữa, Huyền Trọng Thiên rất tự tin hẳn hiểu đứa con này, hẳn biết cho dù Huyền Tĩnh Nhiên muốn gặp Trình Đức hoàng hậu, cũng sẽ không có thành kiến gì đối với Thiên Chiêu Tề hoặc là đối với phụ hoàng.

“Điều không phải! Nhi thần cũng không có ý muốn gặp mẫu hậu, phụ hoàng người không biết thì tốt hơn.” Huyền Tĩnh Nhiên thanh âm non nớt nhưng mờ hồ hàm chứa một chút oán khí. Vì sao mọi người đều nghĩ hẳn muốn đi gặp mẫu hậu? Tuy rằng hẳn mới bảy tuổi nhưng cũng không đến nỗi không thể không rời nương a.

Hơn nữa, hẳn sao có thể nói cho phụ hoàng nguyện vọng của mình, lẽ nào muốn lớn tiếng nói trước mặt văn võ bá quan: “Ta muốn làm hoàng đế, ta muốn quân người?” Nói như vậy còn ra thể thống gì a. Hơn nữa mục đích hẳn muốn làm như vậy chỉ là vì sự phụ, cho nên hẳn không muốn không cứu được sự phụ lại làm hại hẳn a.

“Lẽ nào, thái tử điện hạ của chúng ta có cái gì khó nói sao, hay là có ý tưởng gì đại nghịch bất đạo a.” Huyền Trọng Thiên thích thú hỏi nhi tử, dù sao cũng là một hài đồng, hơn nữa cho dù không biết Huyền Tĩnh Nhiên thực sự muốn cái gì nhưng tuyệt đối có quan hệ với Thiên Chiêu Tề.

Huyền Trọng Thiên chỉ là không muốn chỉ ra mà thôi, quan hệ của hẳn và Thiên Chiêu Tề ngay cả chính hẳn cũng không có hiểu rõ, sao có thể để cho người khác tới can thiệp, cho dù là nhi tử cũng không thể.

“Phụ hoàng, nhi thần sao dám thế a. Phụ hoàng không nghĩ niên yến năm nay thiếu người nào sao? Diệu Ngữ công chúa của chúng ta chạy đi đâu rồi?” Huyền Tĩnh Nhiên muốn chuyển trọng tâm câu chuyện, hẳn nhìn quanh một vòng rốt cục tìm được vấn đề có thể cho dời sự chú ý đi phụ hoàng.

“Ân? Đúng vậy, Diệu Ngữ đâu? Chuyện gì xảy ra, Diệu Ngữ không phải thích nhất niên yến hàng năm sao? Thực phi, Diệu Ngữ đâu rồi?” Huyền Trọng Thiên nhìn Thực phi ngồi bên Lăng phi, quay lại hỏi nàng, tại sao không thấy bóng dáng tiểu nữ.

“Ách, nô tì không dám, Diệu Ngữ vốn định tham gia, thế nhưng nàng đột nhiên phát bệnh, cho nên vẫn ở Trình Tuyên cung nghỉ ngơi.” Thực phi kính sợ trả lời hoàng thượng, tuy rằng nàng mừng rỡ hoàng thượng nói chuyện với mình, nhưng trọng tâm câu chuyện cũng lại không phải nàng. Phụ thể ít gặp, lẽ nào không chuyện khác để nói sao?

“Nga, phải.” Huyền Trọng Thiên nhìn Thực phi y phục và trang điểm xinh đẹp, thực sự là không rõ vì sao hài tử thì bị bệnh mà mẫu thân lại ngồi ở chỗ này thể hiện phong thái, lẽ nào tranh thủ tình cảm so với tính mệnh hài tử còn quan trọng hơn sao? Huyền Trọng Thiên vĩnh viễn không hiểu được bi ai của nữ nhân ở hậu cung, các nàng chỉ có một mục tiêu là được ân sủng, bởi vì không có ân sủng cũng sẽ không có gì cả.

“Người đâu, truyền ý chỉ của trẫm, tới Trình Tuyên cung hỏi nguyện vọng năm nay của Diệu Ngữ công chúa là gì? Hỏi nàng có gì cần cứ nói với trẫm. Phải thêm ngự y tới Trình Tuyên cung, cần được liệu trăn quý gì đều trực tiếp đi theo tổng quản nhận.” Huyền Trọng Thiên phân phó cung nữ tới nhìn tiểu nữ nhi.

Kỳ thực, Diệu Ngữ tử nhỏ cũng rất ngoan nhưng thân thể suy yếu nên nàng không thể tùy ý ra khỏi cung. Mà Huyền Trọng Thiên nghĩ hài tử cùng mẫu thân ở một nơi cũng tốt nên hẳn cũng không lưu ý nhiều tới Diệu Ngữ, chỉ có ngày lễ, lễ mừng có thể thấy nữ nhi, mà khi đó nữ nhi luôn luôn nhu thuận động lòng người cho nên hẳn cũng không để bụng. Xem ra, Thực phi này thực sự là không biết phải như thế nào chiều cố hài tử của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tù Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Đêm đã khuya, cả hậu cung đều chìm đắm trong sự vắng vẻ nặng nề. So với tiền điện náo nhiệt, hậu cung tuy cũng thấp đèn lồng đỏ, có vẻ trang trí cho ngày lễ, nhưng không ai hay biết hậu cung thực sự là trống rỗng, âm u lạnh lẽo.

Dù được bày biện xa hoa cũng không che lấp được nỗi bi ai ở đây, bầu không khí làm cho người ta ngạt thở, làm cho người ta thấy mông lung, không có cảm giác của người sống, trái tim dường như cũng sắp không chịu nổi sức ép này —

“Thúc thúc, Diệu Ngữ hiện tại rất tốt, thúc thúc, người lại ngăn người ra rồi? Có phải là Diệu Ngữ không ngoan.” Đêm khuya tại một căn phòng u ám trong Trình Tuyên cung, ánh sáng yếu ớt từ một cây nến soi bóng hai người trên tường. Thiên Chiêu Tề ôm Huyền Diệu Ngữ nhỏ bé trong lòng.

Từ đêm đó gặp tiểu công chúa đáng thương tại bụi hoa ngoài Trình Tuyên cung, Thiên Chiêu Tề vẫn định kỳ tới chữa bệnh cho nàng — dùng huyết của mình. Bởi vì trong cơ thể hẳn có trăm nghìn loại kỳ được thiên hạ được sự phụ đưa vào, cho nên ngay cả huyết của hẳn cũng là được huyết. Hẳn có thể gọi là được nhân a.

“Đều không phải, Diệu Ngữ rất ngoan, không ngoan chính là thúc thúc.” Bởi vì, thúc thúc đoạt đi phụ thân của Diệu Ngữ. Thiên Chiêu Tề không ngừng bôi thuốc trị thương đặc biệt của sự phụ lên tay, sau khi bôi thuốc gần nửa canh giờ vết thương sẽ tự động khép lại, hơn nữa sẽ không nhìn thấy vết thương, đó cũng là nguyên nhân vì sao hẳn cho Huyền Diệu Ngữ uống huyết trong thời gian dài như vậy mà Huyền Trọng Thiên vẫn không phát hiện.

Chỉ là, đôi khi Thiên Chiêu Tề cho Diệu Ngữ quá nhiều huyết sẽ cảm thấy vàng đầu. Hơn nữa, hẳn cứ cách hai ngày sẽ cấp cho Huyền Diệu Ngữ một lần, mà tốc độ tái tạo huyết của cơ thể thua xa tốc độ xói mòn cho nên thân thể hẳn cũng từ từ trở nên gầy gò, mỗi khi Huyền Trọng Thiên ôm hẳn lo lắng muốn mời ngự y. Thiên Chiêu Tề luôn luôn dùng lý do mình là một thần y gạt đi khiến cho Huyền Trọng Thiên mỗi lần đều rất ảo não, bởi vì hẳn không biết Thiên Chiêu Tề rốt cuộc là làm sao? Hẳn luôn bảo ngự trù phòng hầm thuốc bỏ cho Thiên Chiêu Tề, sau đó sai Tiểu Đình Tử nhìn Thiên Chiêu Tề uống xong mới đi.

Thiên Chiêu Tề nhớ tới mỗi lần hoan ái Huyền Trọng Thiên luôn luôn nói ôm hẳn không thoải mái chút nào lại không nhận được đồ mặt, người kia tuy rằng mỗi lần đều oán giận, thế nhưng chính mình cũng không biết tiết chế dục vọng một chút. Cho nên Thiên Chiêu Tề cũng lười không nói gì với Huyền Trọng Thiên, bởi vì hẳn đã quyết định con đường của mình.

Chỉ cầu lão thiên gia cho hẳn thêm một chút thời gian nữa, để hẳn có thể tiếp tục hưởng thụ ấm áp từ người kia thêm một thời gian nữa. Thiên Chiêu Tề nhìn Trình Tuyên cung bày biện xa hoa cũng không thoát khỏi số phận chủ nhân không được sung hạnh. Kỳ thực, từ khi hẳn đến với Huyền Trọng Thiên, hậu cung này đâu có nữ nhân nào thực sự được sung hạnh. Thực ra hẳn đang làm gì, chẳng phải hẳn đang làm việc mà năm đó người khác làm với mẫu thân hẳn, chỉ khác chỗ hẳn là một nam nhân mà thôi, đây kỳ thực cũng không phải việc hẳn nghĩ ngờ tới.

“Thúc thúc, sang năm Diệu Ngữ sẽ năm tuổi. Ta có thể đến học đường*.” Huyền Diệu Ngữ mơ ước được tới học đường, các hoàng tử công chúa Thiên Triệu được tiếp thu giáo dục từ nhỏ. Chỉ là hoàng tử bắt đầu học tập từ ba tuổi, mà công chúa thì từ năm tuổi bắt đầu học tập một ít nữ giới*, tam tông tứ đức các loại nhằm bồi dưỡng sự uy nghiêm và cao quý cho các nàng – công chúa của hoàng gia, tuy rằng cũng đọc lướt qua các tác phẩm văn học nổi tiếng, nhưng dù sao cũng là nữ tử, cho nên tài đức của bọn họ cũng là chuẩn bị cho phu quân tương lai.

“Phải? Diệu Ngữ của chúng ta trưởng thành a. Diệu Ngữ, thúc thúc nghe nói khi sang năm mới, các người đều có thể nói với phụ hoàng một tâm nguyện, không biết tâm nguyện của Diệu Ngữ là gì a?” Thiên Chiêu Tề nhìn Diệu Ngữ hồn nhiên tươi cười, yêu thương nữ hài này, một mình ở trong hoàng cung rộng lớn lại không được mẫu phi quan tâm.

“Không biết, ách, kỳ thực, Diệu Ngữ muốn phụ hoàng đến xem Diệu Ngữ nhiều hơn, thế nhưng nương nói, đều là bởi vì tên bại hoại kia, phụ hoàng mới không đến đích.” Diệu Ngữ ủy khuất nhớ tới nam sủng gì đó của phụ hoàng đang lan truyền qua miệng mọi người, làm hại nàng không được phụ hoàng quan tâm, cho nên trong trái tim nhỏ bé của nàng không thể phân tích được tình huống đặc biệt này.

“Không biết, Diệu Ngữ cũng không thể xin phụ hoàng yêu cầu tên bại hoại kia rời đi a.” Diệu Ngữ nhỏ giọng nói thầm nguyện vọng của chính mình, Thiên Chiêu Tề có nghe thấy nguyện vọng của Diệu Ngữ. Hẳn nhìn khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn của nàng, thực sự là một nữ hài khả ái a, tương lai nàng nhất định sẽ mê đảo vô số nam tử trong thiên hạ.

“Diệu Ngữ, ta nghĩ lão thiên gia nhất định sẽ nghe được nguyện vọng của người, cho dù phụ hoàng của người không nghe được.” Thiên Chiêu Tề an ủi Huyền Diệu Ngữ, Huyền Trọng Thiên đương nhiên không nghe được a, nếu như để cho người kia nghe được nguyện vọng của Diệu Ngữ, chẳng phải là lại phát sinh một lần nữa vụ việc như Trình Đức hoàng hậu.

Thiên Chiêu Tề không biết mình có nên là vui vẻ hay không, thời cô có Đắc Kỷ mê hoặc Trụ vương, chiếm được toàn bộ tình yêu của nam nhân, nàng thật cao hứng. Mà hẳn vì sao lại không có tí xú cảm giác vui vẻ nào. Thiên Chiêu Tề ôm thân thể nhỏ bé của Diệu Ngữ, qua tới nay nàng đã năm tuổi. Mà hẳn cũng đã là một nam nhân mười tám tuổi, hẳn đang ở thâm cung này làm gì đây?

“Công chúa điện hạ có ở trong Trình Tuyên điện không? Nô tài phụng mệnh hoàng thượng đến hỏi thăm bệnh tình công chúa điện hạ.” Thiên Chiêu Tề và Huyền Diệu Ngữ ở trong điện nghe được thanh âm ngoài cửa đều rất sùng sốt. Bọn họ tuy mạng tâm sự khác nhau nhưng đều khẩn trương vì đối phương, nếu như bị Huyền Trọng Thiên phát hiện hẳn dùng huyết của mình cấp cho Diệu Ngữ uống, không biết Huyền Trọng Thiên sẽ làm gì đây?

Lúc đầu, Thiên Chiêu Tề nghe nói Vương phi của Nhị vương gia Huyền Trọng Tĩnh thuở nhỏ thể nhược đa bệnh, thân thể hư hàn, sau đó hẳn từng xin Huyền Trọng Thiên đi xem bệnh cho Vương phi. Nhưng lúc đó Trọng Thiên sợ hẳn rồi đi, nói cái gì cũng không chịu, hơn nữa hẳn không muốn cho hẳn xuất đầu lộ diện, nói hàng năm trong cung đều đưa vào Dung vương phủ rất nhiều dược liệu trân quý, cho nên căn bản không có vấn đề gì. Thực sự là không biết Huyền Trọng Thiên này có còn chút tình nghĩa huynh đệ nào hay không nữa.

“Ta không sao, chỉ là có chút buồn ngủ. Phụ thân hỏi nguyện vọng của ta sao?” Huyền Diệu Ngữ dù sao cũng là một tiểu hài tử, vừa nghe tới phụ hoàng quan tâm mình, lập tức vui vẻ lâng lâng. Thực sự là dễ thỏa mãn a. Huyền Diệu Ngữ vốn muốn lao ra ngoài nhưng nếu như đi ra ngoài nói thúc thúc sẽ bị người khác phát hiện nên nàng đành nhận xuống.

Mỗi lần, ta đều muốn uống thật nhiều huyết của thúc thúc, tuy rằng vị huyết rất khó uống nhưng thân thể lại càng ngày càng tốt hơn. Có phải như vậy sẽ có thể tùy ý chạy nhảy trong cung a. Trước đó ta luôn phải cẩn thận, nếu như bị lạnh sẽ dẫn phát hàn độc. Như vậy sẽ rất lạnh, ngay cả Tiểu Châu tỷ tỷ ôm vào lòng cũng không có cảm giác ấm áp a.

Hiện tại số lần nàng phát bệnh càng ngày càng ít, đôi khi nàng có thể duy trì nửa tháng cũng không phát bệnh. Ngay cả Trình thái y đều cảm thấy kỳ quái vì thân thể của nàng đang chuyển biến tốt đẹp mà thái y viện bọn họ lại không có trị liệu đặc biệt gì mà chỉ dựa theo phương thuốc cũ tận lực điều trị thân thể của tiểu công chúa mà thôi. Vì thế các thái y đều nghĩ lão thiên gia có mắt, bọn họ nỗ lực nhiều năm như vậy cũng không uống phí, kỳ thực bọn họ cũng không biết đây đều là công lao của thúc thúc a.

“Đừng vậy, hoàng thượng hỏi nguyện vọng của công chúa, cho nên phải nô tài đến đây. Không biết công chúa điện hạ có nguyện vọng gì.” Tiểu công công đứng ngoài kính cẩn nhắc nhủ thánh chỉ của hoàng đế, tới nay Thực phi hình như không biết do nguyên nhân gì làm hoàng thượng mất hứng, tốt nhất là tiểu công chúa này đừng có nguyện vọng gì kỳ quái, bằng không hoàng thượng bệ hạ không biết sẽ có sắc mặt gì đây.

“Ta, ta cũng không thể yêu cầu phụ hoàng đem thúc thúc xấu xa kia đuổi đi a.” Huyền Diệu Ngữ đấu tranh một chút nói ra nguyện vọng của mình, tuy rằng Tiểu Châu tỷ tỷ nói nàng không nên nói lung tung nhưng nếu như phụ hoàng đuổi thúc thúc xấu xa kia đi, mẫu phi có phải sẽ càng yêu nàng a. Khi

Huyền Diệu Ngữ đang nói ra nguyện vọng tâm niệm của bản thân, cũng cảm giác được cánh tay đang ôm mình không biết vì sao run rẩy một chút. Nàng rất muốn phụ mẫu yêu nàng a, nàng muốn giống như Tiểu Bàn vậy, được phụ mẫu quan tâm.

“Ách! Công chúa điện hạ người nói cái gì?!” Thái giám ngoài cửa thiếu chút nữa nhảy lên khỏi mặt đất, thúc thúc xấu xa đó, Thiên Triệu vương triều trên dưới có thể được Diệu Ngữ xưng là thúc thúc cũng chỉ có hai vị Vương gia a. Mà số lần hai vị Vương gia gặp công chúa là vô cùng hữu hạn, hơn nữa bọn họ đều thấp phần thương yêu công chúa bị nhiễm hàn độc từ nhỏ này, nhất là tam Vương gia Huyền Trọng Lệnh, Huyền Diệu Ngữ từ nhỏ đã thích tiểu thúc thúc này, mỗi lần tam Vương gia về kinh cũng đều đến gặp Diệu Ngữ công chúa mà.

“Thúc thúc xấu xa kia, hay ở trong phòng phụ thân ——” Huyền Diệu Ngữ nói ra nguyện vọng của chính mình, trong lòng nàng không biết ái tình là gì, nàng chỉ biết là phụ mẫu nàng không cùng một chỗ, như vậy rất không đúng. Phụ mẫu không phải là giống phụ mẫu của Tiểu Bàn, ở cùng hài tử sao?

Thiên Chiêu Tề ôm Huyền Diệu Ngữ giống như muốn đem nàng giữ chặt bảo hộ nàng, tiểu cô nương này có biết hay không chính mình vừa mạo phạm tới phụ hoàng. Phụ hoàng nàng nghe được tâm niệm nguyện vọng này sẽ có phản ứng gì? Thế nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn biểu hiện quyết tâm và kiên nghị, Thiên Chiêu Tề nhìn tiểu nữ hài này dường như không quan tâm hậu quả. Thực sự là nghề non không sợ hổ a. Thiên Chiêu Tề đang nghĩ biện pháp như thế nào cứu tiểu công chúa này, lời nói của nàng không biết sẽ bị phụ thân lý giải ra sao nữa?

Hai người trong phòng cũng không nói gì thêm nhưng công công ngoài cửa có thể đã không dễ chịu lắm. Vừa rồi hẳn nghe được công chúa điện hạ nói ra nguyện vọng, còn thiếu nước muốn tự tử ngay trong Trình Tuyên cung này, mà khi nghe được câu nói kế tiếp lại hận không thể chưa từng nghe qua bất cứ cái gì.

Tiểu công công này đang hối hận mình vì sao nóng lòng biểu hiện mà xưng phong nhận tới Trình Tuyên điện tuyên chỉ trước mặt Tiểu Đình Từ công công a. Việc này tiểu công công nho nhỏ như hẳn làm sao tới tiền điện trả lời hoàng thượng a. Hẳn thà rằng cả đời không có cơ hội trở nên nổi bật cũng không muốn như hiện tại a. Tiểu thái giám dường như đã thấy được hình ảnh mình bị hoàng đế đại nhân lăng trì xử tử.

“Diệu Ngữ a, người không thích thúc thúc đến thế sao?” Thiên Chiêu Tề nhìn tiểu công chúa đang ngủ trong lòng mình, nàng dường như không biết chính mình đã làm ra đại sự gì, vẫn đang ngủ rất sâu, không biết hiện tại hoàng đế Thiên Triệu có phải đã tức giận muốn đem nữ nhi bầm thây vạn đoạn hay không.

Bất quá, hẳn sẽ không cho phép Huyền Trọng Thiên làm ra chuyện gì thương tổn tính mệnh người khác. Tựa như khi hẳn vui vẻ sáng khoái giết hai nam nhân đã phi lễ với hẳn. Thiên Chiêu Tề biết chính mình có thể vì Trình Đức hoàng hậu cầu xin nhưng hẳn tuyệt đối không thể cầu xin cho hai nam nhân kia, bởi vì nếu như hẳn cầu xin, Huyền Trọng Thiên không biết sẽ làm gì đối với hai người họ. Có lẽ giết họ mới là kết cục tốt nhất cho bọn họ a, trong hoàng cung hẳn là có các loại cực hình chuyên dùng để đối phó phạm nhân đi.

Thiên Chiêu Tề đem Huyền Diệu Ngữ đang ngủ say đặt lên giường, sau đó nhẹ nhàng đắp chăn cho nàng, đặt thêm than vào lò sưởi trong điện, để cho trong điện trở nên ấm áp. Sau đó xoay người rời Trình Tuyên điện, hẳn nghĩ Huyền Trọng Thiên hẳn là đã nhanh chóng quay về tâm cung. Không biết, hẳn vì tiểu công chúa cầu tình, Huyền Trọng Thiên có thể cảm thấy kỳ quái hay không a ——

“Người nói cái gì?!” Giọng nói tức giận của Huyền Trọng Thiên làm cho cả yến hội rơi vào im lặng, mọi người cảm giác được gió lạnh mãnh liệt thổi qua đình đầu, không biết người hoàng đế Thiên Triệu đang giận dữ có phải bọn họ hay không a. Thật là, vì sao không sáng suốt mà giả bệnh xin ở nhà đi, như vậy có thể cùng lão bà và hài tử mừng năm mới a, sao lại hết lần này tới lần khác muốn làm cho hoàng thượng vui vẻ mà tới niên yến làm gì, có ngày mất mạng a.

Huyền Trọng Thiên tức giận nhìn tiểu thái giám vẫn đang run rẩy phía dưới, tức giận tới mức làm cho chén rượu trong tay vỡ nát, mảnh vỡ cắm vào tay hẳn cũng không có cảm giác. Ánh mắt Huyền Trọng Thiên phần nộ như muốn đem ai đó ra chặt làm tám khúc.

“A, hoàng huynh Diệu Ngữ nhất định là phát bệnh nên mới hồ đồ như vậy. Nàng mới là một tiểu nữ hài năm tuổi, cái gì cũng không hiểu, căn bản không nói nên lời.” Huyền Trọng Lệnh lập tức cầu xin cho tiểu chất nữ, hoàng huynh hẳn lần này là thực sự tức giận a. Không biết ai sẽ không may đây.

“Người, công chúa thật đã nói như thế sao?” Huyền Trọng Thiên không để ý tới đệ đệ ở bên cạnh, ánh mắt nhìn thẳng tiểu thái giám đang quỳ gối trước mặt, dường như muốn xuyên thủng vô số lỗ trên người hẳn. Tiểu thái giám kia cúi đầu gần như dán chặt trên mặt đất, thân thể run run như lá khô trước gió.

“Nô tài không dám nói bậy a. Công chúa thật sự nói như vậy, nô tài còn cố ý hỏi hai lần.” Tiểu thái giám lập tức thanh minh. Hàng thượng anh minh a, chuyện như vậy có cho hẳn mười cái đầu, hẳn cũng không dám nói bừa trước mặt hoàng thượng a.

“Hào, hào, thực sự là nữ nhi tốt của trẫm.” Huyền Trọng Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói ra từng từ. Hẳn nhìn tiểu thái giám phía dưới đang không biết nên làm thế nào cho phải, lại lạnh lùng nhìn Thục phi còn đang ngồi kia. Mà Thục phi khi nhận thấy ánh mắt Huyền Trọng Thiên, lập tức giống như con nhím, nhảy xuống khỏi chỗ ngồi, quỳ gối trước mặt hẳn.

“Hoàng thượng, nô tì tội đáng chết vạn lần, không có giáo dục tốt Diệu Ngữ, thỉnh hoàng thượng niệm tình nàng trẻ người non dạ mà tha cho nàng.” Thục phi quỳ trên mặt đất khẩn cầu Huyền Trọng Thiên tha thứ, nếu như bị hoàng thượng trách tội, hai mẫu tử nàng không biết sẽ có kết quả gì đi.

“Trẫm đương nhiên biết nữ nhi tuổi nhỏ, trẫm còn không đến mức không phân biệt được thị phi. Thế nhưng, người hình như lại không phân biệt được thị phi a ——”

Nữ giới : lời khuyên, lời răn dạy cho nữ nhi

Bạn đang đọc truyện *Tù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

“Hoàng thượng, nô tì không có dạy cho Diệu Ngữ cái gì a, Diệu Ngữ phần lớn thời gian đều đau ốm, căn bản là không thể gặp nô tì a.” Thục phi cực lực biện giải cho mình, nàng không hề biết chính những gì mình vừa nói lại làm Huyền Trọng Thiên thêm tức giận, thân là mẫu thân lại có thể mặc kệ nữ nhi không chăm sóc. Dám nói ra những lời như vậy, không biết Thục phi này đang làm cái gì đây.

“Nga, trẫm đã biết. Nữ nhi của trẫm trong cung lại giống một dã hải tử ngay cả nương dạy nàng phải nói gì cũng không có, người không biết còn tưởng rằng hoàng tử công chúa Thiên Triệu đều không có trình độ gì. Truyền ra ngoài, thanh danh Thiên Triệu ta còn có thể tồn tại sao? !” Huyền Trọng Thiên không để ý tới Thục phi đang biện giải, nhìn nữ nhân đã từng vì cứu hắn mà thân trúng kịch độc, lúc đó hắn rất cảm kích nàng nhưng vẫn không thể yêu nàng. Bởi vì Huyền Trọng Thiên hắn sẽ không yêu ai ngoại trừ nam nhân kia.

“Không, không hoàng thượng, nô tì, ta —— hoàng thượng ——” Thục phi cuối cùng không biết nên nói như thế nào, nàng chỉ có thể quỳ trên mặt đất không ngừng hướng về Hoàng thượng dập đầu, chỉ sợ mình tuổi già phải sống trong ly cung hẻo lánh kia, nếu thế không bằng để nàng chết đi. Thục phi lần này biết rõ mình nói sai, chỉ là không biết Diệu Ngữ vì sao lại nói ra những lời đó, tuy rằng nàng cũng không thích nam sủng rất được hoàng thượng bảo hộ kia nhưng trong cung này có ai dám nói ra a.

“Truyền ý chỉ của trẫm, từ bây giờ, Diệu Ngữ công chúa do nữ mẫu của thái tử dạy dỗ. Cùng thái tử ở tại Đông Cung, phái thái y của thái y viện thường xuyên tới Đông Cung.” Giọng nói lạnh băng của Huyền Trọng Thiên thanh biểu hiện hắn vô cùng phẫn nộ. Hắn sẽ giáo dục tốt nữ nhi, dù sao cũng là cốt nhục của chính mình, hắn đương nhiên phải chăm lo quan tâm.

“Hoàng thượng, nô tì không muốn xa Diệu Ngữ a. Nô tì thỉnh cầu hoàng thượng để nô tì giáo dục Diệu Ngữ, nô tì nhất định tận tâm tận lực. Sẽ không có phụ mong muốn của hoàng thượng.” Thục phi cầu xin Huyền Trọng Thiên để cho nàng giáo dục nữ nhi, bởi vì nếu như Diệu Ngữ bị mang đi, tức là nàng đã không còn tác dụng nữa, một nữ nhân không đảm đương nổi chức trách thê tử, hiện tại ngay cả mẫu thân cũng không làm được, nàng sẽ không thể sống yên ổn trong hậu cung này.

“Ý trẫm đã quyết, người bên ngoài không cần dị nghị. Thục phi, ngươi cũng không cần lo lắng, trẫm nói rồi, ân tình của ngươi trẫm sẽ không quên. Ngươi cứ ở trong hậu cung hưởng thụ đãi ngộ cấp bậc quý phi.” Huyền Trọng Thiên nhìn nữ nhân trước mắt, sự tham lam của nàng khiến cho nàng mất đi tất cả, ngay cả nữ nhi cũng phải ly khai, nàng còn có thể oán ai?

“Được rồi, Thục phi ngươi hãy bình thân. Mọi người tiếp tục uống rượu đi, tối nay là đêm ba mươi, vốn là ngày vui.” Huyền Trọng Thiên nhìn thần tử có chút cứng ngắc, tất cả mọi người đang nhìn sắc mặt hắn mà hành sự, hắn vốn có không phải bạo quân cho nên mọi người không cần sợ hắn như vậy a.

“Nô tì tạ ân hoàng thượng.” Thục phi không thể nói thêm gì nữa, nàng chỉ có thể tiếp nhận ý chỉ hoàng thượng, tuy rằng sau này không thể thường xuyên nhìn thấy nữ nhi nhưng cũng không có gì khác nhau. Dù sao tương lai nữ hài tử cũng phải lập gia đình, cho nên nàng cũng không cần chăm sóc nữ nhi vì mục đích của mình nữa. Hoàng thượng đã hứa cấp cho nàng một đời vinh hoa phú quý, nếu muốn thêm gì đó, nàng hôm nay cũng thấy rõ rồi, đời này nàng sẽ không chiếm được.

Nữ nhân ở hậu cung có thể làm tất cả vì mình, các nàng có thể điều chỉnh tâm trạng rất nhanh chóng. Trong cái lồng hậu cung xa hoa này, các nàng chỉ có thể học cách thích ứng, bằng không sẽ bị ép tới phát điên.

“Nhị đệ, ngươi chủ trì yến hội tiếp đi.” Huyền Trọng Thiên quay đầu nhìn về phía Nhị đệ Huyền Trọng Tĩnh, nhị vương gia Huyền Trọng Tĩnh tối nay cũng đưa Vương phi theo. Do chủ trì yến hội trong cung lần này, cho nên Huyền Trọng Tĩnh đều bị bắt ở trong hoàng cung mỗi ngày, hắn lo lắng Vương phi một mình ở trong phủ, dù sao thì trong hoàng cung này là nơi có nhiều được liệu nhất, hắn chỉ cần đơn giản là mang theo ái thê mà thôi.

Huyền Trọng Tĩnh nhìn khuôn mặt thê tử có chút uể oải, thực sự là ghét hoàng huynh quấy rối phu thê bọn họ nghỉ ngơi a. Bất quá, hắn là phải vì quân phần ưu a. Ai bảo người ta cho hắn bổng lộc.

“Thị, thần đệ lĩnh chỉ.” Huyền Trọng Tĩnh nhìn hoàng huynh xoay người rồi đi, chỉ biết hoàng huynh là vì người kia mà đi. Thật là, ngay cả Dung vương gia bình thường không có lòng hiếu kỳ cũng phải tò mò người kia của hoàng huynh rốt cuộc là có bộ dáng gì nữa, thật không biết hoàng thượng sao lại bảo hộ hắn đến thế. Thực sự là rất cẩn thận a.

Kỳ thực Dung vương gia có thể tự do xuất nhập trong cung, hắn đã từng thấy qua nam nhân kia, chỉ là nhìn người kia từ xa bộ dạng yếu đuối, thần thái phiêu dật, khiến cho người ta nảy sinh hảo cảm, thật không biết nếu như nhìn thấy diện mạo sẽ còn thế nào nữa? Lê nào thực sự là giống như lời đồn bên ngoài, bộ dạng rất mỹ hoặc sao?

Thế nhưng một nam nhân sao có thể giống nữ nhân làm cho nam nhân si mê a? Huyền Trọng Tĩnh không thể lý giải, hoàng huynh hẳn đã thấy qua nữ nhân quyền rũ nhiều lần, lẽ nào sẽ bị một nam nhân yêu mị mê hoặc sao. Nam nhân kia nhất định không phải là dùng tư sắc mê hoặc hoàng huynh hẳn, nhưng lại là cái gì a?

“Trọng Lệnh, ngươi lưu lại chủ trì yến hội một hồi, dù sao cũng chỉ là bảo bọn thị vệ đốt pháo hoa, sau đó chú ý phòng ngừa hỏa hoạn là tốt rồi. Ngươi là Trần Viễn đại tướng quân hẳn là có thể làm tốt chuyện nhỏ ấy chứ?” Huyền Trọng Tĩnh nhìn tam đệ nở nụ cười, hẳn đang bức mình, vì sao không tìm cái tên chưa vợ này đi, hết lần này tới lần khác làm phiền người đã có vợ là hẳn a?

“Cái gì? Uy, nhị ca, ngươi sao có thể như vậy. Đừng tưởng rằng ngươi cấp bậc so với ta cao nên cứ như vậy. Uy, ngươi đừng đi a —” Huyền Trọng Lệnh nhìn nhị ca chuẩn bị chạy càng không ngừng kháng nghị cho mình, hẳn còn muốn lợi dụng hệ thống tình báo của Thiên Triệu gửi cho người kia một bức thư a. Không biết người kia tại biên cảnh xa xôi có nhớ tới hẳn hay không.

Tối nay là đêm ba mươi, không biết các tướng sĩ biên cương có vui vẻ hay không, không biết man tộc nhìn như hòa bình kia có đánh lén không. Tuy rằng toàn bộ thiên hạ do sáu nước phân chia nhưng tại biên giới còn có một số man tộc không ngừng quấy phá nhân dân các nước, có lúc bọn chúng giả họa cho một nước, khơi mào chiến sự.

“Ân, tam đệ, thật ngại, kỳ thực là ta có chút khó chịu — nhị ca ngươi hẳn — kỳ thực, ta không sao — khụ khụ —” giọng nói ôn nhu của Dung vương phi vang lên, biểu thị ý xin lỗi, thanh âm ôn nhu như nước thực sự là vũ khí tốt a. Ngay cả Dung vương gia Huyền Trọng Tĩnh lạnh lùng bình tĩnh trong thiên hạ cũng bị một nữ nhân ôm yếu bắt làm tù binh.

“Ách, tẩu tử đừng lo lắng, tiểu đệ nhất định sẽ chia sẻ cho các ngươi. Tẩu tử cứ yên tâm về phủ, ta có gì bất mãn tới tìm nhị ca là được rồi.” Huyền Trọng Lệnh nhìn tẩu tử trên ghế, sau đó thấy nhị ca đang nhìn tiểu đệ lộ ra hình dạng e lệ như vậy, trong mắt nhu tình cùng dục hóa càng tăng lên.

Thật không biết chính mình và người kia lúc nào mới có thể như nhị ca hiện tại a. Ái tình thực sự là vấn đề nan giải, nếu như có thể lựa chọn Huyền Trọng Lệnh cũng không muốn yêu trắc trở như vậy, nhưng mà hẳn lại yêu phải một tên không có đầu óc. Huyền Trọng Lệnh hẳn đời này cũng đều giao cho người kia rồi, cũng không biết người kia lúc nào mới có thể phát hiện lời hẳn nói đều là sự thực, từ khi mười sáu tuổi mỗi câu nói của hẳn đối với người kia đều là thật lòng mà.

“Vậy phiền phức tam đệ ngươi a.” Huyền Trọng Tĩnh cũng không để ý tới đệ đệ, mới vừa rồi tiểu kiều thê của hẳn ho khan, hẳn phải đi về hảo hảo bảo vệ kiều thê. Dù sao thì hoàng cung này rất lớn, cho dù có bị pháo hoa thiêu rụi một hai toà cung điện cũng không có vấn đề gì a. Chỉ cần không đem Kim Loan điện đốt rụi là không có vấn đề gì.

Kỳ thực Huyền Trọng Tĩnh còn rất mong tam đệ có thể đem bảo bối Kim Loan điện của hoàng huynh hẳn thiêu rụi đi, như vậy hẳn có thể không cần vào triều nữa, ở nhà cùng nương tử thân yêu mới thật là tốt a. Thế nhưng hẳn là nhị vương gia vương triều Thiên Triệu, là rường cột quốc gia a, vương cung Thiên Triệu không có hẳn không biết sẽ như thế nào đây.

“Tĩnh, để tam đệ ở lại trong cung, chúng ta như vậy có tính là kháng chỉ hay không?” Huyền Trọng Lệnh nghe được tẩu tử tốt bụng của mình vừa đi vừa quan tâm tới tam đệ, thực sự là cảm động a, nếu như tẩu tử tốt bụng của hẳn có thể khoẻ mạnh trở lại thì càng tốt hơn nữa. Nhị ca hẳn cái gì cũng nghe theo tẩu tử.

“Không quan hệ. Hoàng huynh sẽ thông cảm chúng ta những... người có vợ.” Huyền Trọng Tĩnh ôn tồn nói với thê tử của mình, còn đồng đặc chọc vào chỗ đau của Tam Vương gia Huyền Trọng Lệnh, ba huynh đệ bọn họ chỉ có hẳn hiện nay ngay cả người yêu cũng không có. Thực sự là bi ai a, nghĩ hẳn Trần Viễn đại tướng quân Thiên Triệu ở ngoài thanh danh lan xa, nhưng bại dưới tay vợ.

Ài, Huyền Trọng Lệnh nhìn bọn thị vệ vẫn chờ mệnh lệnh bên cạnh, nhanh lên một chút đốt xong pháo hoa sẽ về nghỉ ngơi. Nhưng mà mình một người nằm một giường thật đúng là quanh què a. “Được rồi, truyền lệnh xuống, đốt pháo hoa.” Huyền Trọng Lệnh ra lệnh cho thị vệ trưởng bên cạnh, dù sao thì cũng không có mấy ai xem pháo hoa.

“Thuộc hạ tuân lệnh.” Thị vệ xoay người rời đi, một lúc sau trên bầu trời xuất hiện pháo hoa ngũ sắc, rọi sáng bầu trời đêm, cũng chấm dứt kết thúc cho niên yến hàng năm.

“Thế nào? Đẹp không?” Huyền Trọng Thiên trở lại tẩm cung không phát hiện người mình muốn tìm, hẳn xoay người đi ra thì phát hiện người kia đứng ở trong vườn ngăn ngó nhìn pháo hoa trên trời, ngay cả chớp mắt cũng không. Pháo hoa ngũ sắc ánh lên trên bạch y lộ ra vẻ đẹp mỹ lệ.

“Ân, chỉ tiếc là quá ngắn.” Thiên Chiêu Tề nhẹ nhàng trả lời câu hỏi của người phía sau. Hẳn cảm thấy hai tay người kia đang ôm mình, thực sự là lạnh a. Đêm khuya trong cung vẫn lạnh như vậy, không biết mùa xuân khi nào mới đến?

“Ta mỗi ngày đều đốt pháo hoa cho ngươi được không? Chỉ cần ngươi thích, ta sẽ đốt cho ngươi xem, được không?” Huyền Trọng Thiên nhìn khuôn mặt mơ mộng của Thiên Chiêu Tề, nghĩ chính mình sẽ chìm đắm trong đó mất. Nếu như người này thích, có đốt thêm pháo hoa hẳn cũng không để ý. Có thể làm cho Thiên Chiêu Tề cười như lần đầu gặp mặt là điều hẳn vô cùng mong muốn, hẳn mong muốn Thiên Chiêu Tề có thể toàn tâm tin cậy hẳn, đem chính mình giao cho hẳn, chứ không phải mang theo nặng nề bất tin nhiệm và lo sợ như bây giờ.

“Ngươi muốn cho ta trở thành tội nhân sao?” Thiên Chiêu Tề xoay người nhìn nam nhân đang ôm mình, lẽ nào hẳn thực sự đem hẳn coi như sủng vật để nuôi dưỡng sao? Năm đó để giành được nụ cười của nữ nhân, vương thượng ngu ngốc kia đã chôn đèn chỉ dùng trong trường hợp khẩn cấp của quân đội, kết quả đôi tay quốc gia diệt vong. Không biết có thể là hẳn làm cho Thiên Triệu vì pháo hoa mà diệt vong hay không.

“Thiên Chiêu Tề, ngươi im miệng. Trong mắt trẫm, ngươi không phải sủng vật, lại càng không là nam sủng. Ngươi là ái nhân của Huyền Trọng Thiên ta, là người ta yêu.” Huyền Trọng Thiên thờ ơ nhìn nam nhân trước mắt còn đang mỉm cười với hẳn, đáng hận, hẳn sao có thể cười như thế.

“Qua tối nay ta sẽ mười tám tuổi. Mười tám tuổi hẳn là làm được gì đó?” Thiên Chiêu Tề không để ý tới Huyền Trọng Thiên, tiếp tục nói ra suy nghĩ của bản thân. Hắn năm nay mười tám tuổi, không biết sự phụ và sự thực hiện tại đang làm gì? Hai người bọn họ có nhớ tới mình hay không, Tề nhi của bọn họ bị nhốt trong hoàng cung thật lớn, bọn họ lúc nào mới đến gặp hắn a.

“Nga? Lễ nào người cũng muốn nói nguyện vọng tân niên sao? Tề, người muốn cái gì?” Huyền Trọng Thiên nói, hỏi Thiên Chiêu Tề rốt cuộc muốn cái gì.

“Ta muốn người sẽ đáp ứng sao?” Thiên Chiêu Tề chăm chú nhìn Huyền Trọng Thiên, ánh mắt khó có thể dứt ra. Hắn tuy rằng chỉ nhẹ nhàng hỏi Huyền Trọng Thiên, nhưng lời nói lại kiên định không thể bỏ qua. Thiên Chiêu Tề không biết làm thế nào giải quyết tình trạng giữa hắn và Huyền Trọng Thiên, biện pháp nhanh nhất và duy nhất chỉ có thể là ly khai hắn. Chỉ là, không biết hắn quan tâm Huyền Trọng Thiên tới đâu.

“Trẫm sẽ không hứa.” Huyền Trọng Thiên dùng tư thái vương giả nhìn Thiên Chiêu Tề, hắn không cho phép Thiên Chiêu Tề rời khỏi mình.

“Quên đi.” Thiên Chiêu Tề cũng không cưỡng cầu nữa, dù sao thì quan hệ hai người bọn họ còn không rõ ràng.

“Tề, người có thể không tin vào ta thế sao? Kỳ thực, chỉ cần người cũng đối mặt với tình cảm của ta, cùng ta đối mặt, chúng ta sẽ giải quyết được vấn đề hiện tại.” Huyền Trọng Thiên nhìn Thiên Chiêu Tề, thật không biết hắn đang lo lắng cái gì, chẳng lẽ không phải hai người yêu nhau có thể cùng một chỗ sao? Lễ nào hai người yêu nhau không phải là vui vẻ hạnh phúc ở cùng nhau?

“Người nghĩ quá đơn giản rồi, không phải hai người có tình cảm nhất định sẽ cùng một chỗ, bằng không trong thiên hạ tất cả đều là đẹp đôi hết.” Thiên Chiêu Tề nhìn hoàng đế Thiên Triệu, thật không biết nam nhân đã hai mươi lăm tuổi này sao có thể có ý nghĩ như vậy, trên tình trường hình như không thể dựa vào niên kỷ để phán đoán sự trưởng thành a.

“Tề, ta, chúng ta. Người, rốt cuộc muốn thế nào mới có thể giải quyết được.” Huyền Trọng Thiên nhìn khuôn mặt Thiên Chiêu Tề, hắn nghĩ người kia dường như lúc nào cũng có thể rời khỏi mình. Rốt cuộc phải thế nào mới có thể giải quyết tất cả, nếu như hắn buông tha vương vị thì có thể hay không? Mang theo người hắn yêu cùng rời đi.

“Người có thể buông tha tất cả sao? Không, là người có thể không hề lo lắng mà buông tha tất cả sao?” Thiên Chiêu Tề nhìn hoàng thượng trước mắt, chỉ cần liếc mắt hắn đã biết Huyền Trọng Thiên đang nghĩ gì, hai người bọn họ thật là tâm đầu ý hợp a. “Sẽ rất nhanh thôi.” Thiên Chiêu Tề nói xong tựa đầu lên vai Huyền Trọng Thiên, cho Huyền Diệu Ngữ uống huyết của mình, thân thể hiện nay lại rơi vào cảm giác choáng váng.

“Ta mệt mỏi quá a, chúng ta không bàn luận vấn đề này nữa được không? Ta còn chưa ăn cơm tân niên đâu. Không biết hiện tại có phải đã muộn không?” Thiên Chiêu Tề dạ dày trống rỗng lại thêm thiếu máu quá nhiều, thân thể đã chịu không nổi thời gian đứng lâu như thế, thế nhưng hắn muốn duy trì trước mặt Huyền Trọng Thiên. Không muốn nam nhân quan tâm hắn từng giây phút này nhìn ra hắn đang khó chịu. Đáng tiếc hắn thực sự là không kiên trì được nữa, hắn muốn đem toàn bộ sức nặng cơ thể mình giao cho Huyền Trọng Thiên a.

“Ân? Làm sao vậy, Tề, có chỗ nào khó chịu sao?” Huyền Trọng Thiên nhìn Thiên Chiêu Tề sắc mặt tái nhợt, mấy ngày nay phát hiện Thiên Chiêu Tề khi ở một mình thường ăn một ít được vật, mỗi lần Huyền Trọng Thiên hỏi tới hắn sẽ nói là thuốc bổ, dù sao thì Huyền Trọng Thiên cũng vẫn muốn Thiên Chiêu Tề nỗ lực chăm sóc thân thể. Huyền Trọng Thiên không quá chú ý nhưng mà người này vì sao càng bồi bổ thân thể cùng sắc mặt lại càng tái nhợt a.

“Hình như là có chút chóng mặt, ta một ngày nay chưa ăn gì, không giống như hoàng thượng đại nhân, cả một đêm ca múa vui mừng ăn tiệc a.” Thiên Chiêu Tề nói xong thì có chút hối hận, vì sao khẩu khí lại như đang làm nũng a?

Bạn đang đọc truyện *Tù Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

“Ân? Tề, người đang tức giận sao? Người đang oán giận ta sao?” ánh mắt Huyền Trọng Thiên nhìn Thiên Chiêu Tề có chút kinh ngạc, vui vẻ quay sang hỏi Thiên Chiêu Tề có đúng hay không vì hắn mà có phản ứng này? Thiên Chiêu Tề thực sự là rất hiếm khi biểu hiện ra tình cảm của mình a.

“Ta không biết, ta đói bụng.” Thiên Chiêu Tề đỏ mặt cúi đầu không dám nhìn Huyền Trọng Thiên, hắn có chút ngượng ngùng làm cho nghĩ khí lại càng giống như đang làm nũng với Huyền Trọng Thiên, điều này làm cho Huyền Trọng Thiên trong lòng càng thêm thoải mái.

“Hào, chúng ta đi ăn, hôm nay ta cố ý sai ngự trù phòng làm rất nhiều đồ ăn người thích. Hai chúng ta cùng ăn được không?” Huyền Trọng Thiên nhìn Thiên Chiêu Tề đang cúi đầu, trong lòng cảm thấy yêu thương người này vô hạn, chỉ là, sâu trong lòng hắn cũng đồng thời tồn tại sự sợ hãi. Hai người bọn họ đều không muốn đụng tới điều đó, vẫn có một ranh giới không gì có thể vượt qua giữa hai người a.

“Ân, đi thôi.” Hai người cùng đi vào bóng đêm, cùng nhau trải qua giao thừa, khó có được ấm áp như vậy, thế nhưng phía sau sự ấm áp lại luôn luôn cất giấu niềm lo âu. Nếu như hai người bọn họ đều có thể vì chính mình một chút thì sẽ tốt hơn. Nếu như Huyền Trọng Thiên đủ vô tình, hoặc là đủ kiên

quyết, hẳn chỉ cần thỏa mãn dục vọng của mình không cần phải quan tâm tới cảm thụ của người khác thì đã tốt, thế nhưng hẳn muốn không phải là một người dễ tiết dục mà là một người hẳn yêu, có thể cùng hẳn làm bạn.

Mà Thiên Chiêu Tề nếu như trong mắt chỉ có thể có một mình Huyền Trọng Thiên thì mọi chuyện sẽ khác, nếu hẳn không cần quan tâm tới những người khác trong thiên hạ, không cần nghĩ tới tiểu Diệu Ngữ đáng thương và hậu cung với những oán phụ này thì mọi việc sẽ tốt hơn, nếu hẳn có thể không quan tâm người trong thiên hạ bình phẩm khuyết điểm của hẳn thế nào, nam sủng hay nam kỹ gì cũng đều không quan hệ tới hẳn, hẳn cần chỉ một người yêu hẳn, mà điều này Huyền Trọng Thiên thực sự có thể làm được.

Thế nhưng hai người bọn họ đều vì đối phương mà suy nghĩ, mà Thiên Chiêu Tề lại càng vì Huyền Trọng Thiên mà lo lắng, suy nghĩ.

Từ khi Huyền Diệu Ngữ chuyển tới Đông Cung cùng ở với Huyền Tĩnh Nhiên, Thiên Chiêu Tề cho Huyền Diệu Ngữ uống huyết của mình càng thêm dễ dàng, nhưng người biết chuyện này cũng tăng thêm một người nữa. Huyền Tĩnh Nhiên nhìn sư phụ gầy vò thân thể như vậy trong lòng cảm thấy thống khổ không nói nên lời, mà Huyền Diệu Ngữ lại là muội muội của mình, hẳn luôn băn khoăn về hai vấn đề nghiêm trọng này nhưng lại không thể nói cùng phụ hoàng.

“Tĩnh Nhiên, sao lại cau mày giống như lão nhân gia vậy.” Thiên Chiêu Tề từ nội điện của Đông Cung đi ra, thấy Huyền Tĩnh Nhiên vẻ mặt u ám, phiền muộn ngồi trên ghế. Hải tử mới bảy tuổi sao lại có biểu tình đó. Thiên Chiêu Tề vừa nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Huyền Tĩnh Nhiên vừa bồi được lên vết thương của mình, hẳn biết lượng huyết của mình đang ngày càng giảm xuống mà hẳn dù có bồi bổ thế nào cũng không bù lại được với tốc độ xói mòn kia.

Thế nhưng Huyền Diệu Ngữ trúng hẳn độc từ trong bụng mẹ cũng không dễ dàng mà trừ tận gốc như vậy a. Ít nhất cũng phải nửa tháng nữa, thật không biết hẳn có đủ huyết tới lúc đó không. Gần đây, Thiên Chiêu Tề thường xuyên cảm thấy mệt mỏi, luôn ngủ trong tấm cung, Huyền Trọng Thiên cũng không để ý nhiều, bởi như thế còn tốt hơn trước đây suốt ngày dờ ra, Huyền Trọng Thiên chính là thích Thiên Chiêu Tề có thể ngủ nhiều một chút.

“Sư phụ, người mau nghỉ ngơi một chút đi. Người xem sắc mặt người cũng đã trắng như tờ giấy a.” Huyền Tĩnh Nhiên khi thấy sắc mặt Thiên Chiêu Tề lại càng nhợt nhạt hơn. Thực sự là không trân trọng thân thể của mình gì hết, lẽ nào sư phụ làm như thế là chống lại phụ thân sao? Dù sao cũng không thể đùa giỡn với sinh mạng như thế a.

“Ha ha, không sao. Nhiên nhi, phụ hoàng người sắp bãi triều, một lát sẽ tới tìm ta, cho nên ta phải quay về tấm cung đây. Có điều người bảo Hiên nhi hôm nay không nên tới tìm ta, sư phụ có chút không khỏe.” Thiên Chiêu Tề cũng cảm giác được tình huống của mình thực sự không thích hợp để dạy dỗ hai hoàng tử.

Nhiên nhi biết hiện trạng của hẳn cũng tốt, không biết khi Hiên nhi biết sẽ có bộ dáng gì nữa đây? Tiểu tử Huyền Tĩnh Hiên hay nghịch ngợm kia một ngày không nhìn thấy sư phụ hẳn, không biết có đem hoàng cung này làm loạn lên không nữa. Huyền Tĩnh Nhiên lại là một đứa trẻ không để tới mọi thứ, hẳn có thể mặc kệ tất cả.

“Thì, sư phụ, ta sẽ cảnh cáo Hiên nhi không đi quấy rối người nghỉ ngơi. Người không cần lo lắng, phụ hoàng có hỏi, ta cũng sẽ nói người tới kiểm tra ta học tập. Chỉ là — người không nói cho, Diệu Ngữ, người —” Huyền Tĩnh Nhiên muốn tìm một từ ngữ phù hợp để biểu đạt ý nghĩ của mình nhưng hẳn thực sự không biết nên nói gì cho đúng.

“Àn, không sao. Ta không biết nói như thế nào, cứ như vậy đi.” Thiên Chiêu Tề sợ mình tổn thương tới tiểu hải tử, hẳn trong lòng Huyền Diệu Ngữ ưu tú như vậy, nếu như để nàng biết hẳn chính là thúc thúc xấu xa mà nàng vẫn hay nói không biết nàng có thể chịu được đả kích này không. Chính là không nói vẫn hơn, hẳn nhất định phải cứu công chúa Thiên Triệu này, chỉ là không biết hẳn có còn mệnh cho tới lúc đó hay không, nếu như có thể an toàn mà kết thúc hẳn nhất định phải cùng Huyền Trọng Thiên hào hào nói về chuyện giữa hai người bọn họ.

“Thế nhưng, sư phụ, Diệu Ngữ nếu biết, nàng nhất định sẽ không —” Huyền Tĩnh Nhiên nhìn sư phụ đã xoay người rồi đi từ lâu, lẽ nào sư phụ đang sợ Diệu Ngữ sẽ sợ hẳn sao? Xem ra hẳn cần phải cùng Diệu Ngữ nói chuyện rồi, hỏi nàng một chút nếu như thúc thúc xấu xa mà nàng vẫn nói biến thành Thiên Chiêu Tề thì sao. Àn, hẳn nhất định phải giải quyết vấn đề này thật tốt.

“Nghe nói, người ngày hôm nay không dạy Nhiên nhi và Hiên nhi, người không khỏe sao? Có cần ta truyền ngự y tới xem không?” Huyền Trọng Thiên bãi triều trở về chợt nghe nói Thiên Chiêu Tề khó chịu, ngay cả lên lớp cũng không thể lại một mình nằm trên giường, khiến cho hẳn nhanh chóng chạy về, rất sợ người kia không khỏe.

“Không có việc gì, người quên rồi sao, bản thân ta cũng là một thần y, sao có thể có chuyện gì a.” Thiên Chiêu Tề nhìn Huyền Trọng Thiên ngồi ở cạnh giường, ngay cả long bào cũng chưa thay, thật không biết nam nhân này rốt cuộc thích hẳn nhất ở điểm nào? Hẳn cho tới bây giờ cũng chưa thực sự đối diện, đáp lại cảm tình của người này.

“Nhưng mà sắc mặt của người càng ngày càng tái nhợt, ta cũng không biết nên làm như thế nào cho phải. Chẳng lẽ là ta yêu cầu vô độ sao?” Huyền Trọng Thiên hỏi hẳn nói ra lo lắng của bản thân, là hẳn không khong chế được chính mình a. Hẳn quá thích Thiên Chiêu Tề, hơn nữa bởi Thiên Chiêu Tề đối với hẳn lãnh đạm, cho nên hẳn lại càng muốn xác định người kia là thuộc về mình.

Cho nên hẳn đôi khi không khong chế được tình dục dăng trào, thế nhưng Thiên Chiêu Tề nhanh chóng gầy đi như vậy cũng không bình thường a. Nhất định là có chuyện gì, Thiên Chiêu Tề khẳng định đang gạt mình chuyện gì.

“Ngày hôm nay Hiên nhi nào loạn với trẫm một hồi, nói là trẫm giam người, cho nên người mới không dạy hẳn, nhưng mà trẫm cũng rất oan uổng a.” Huyền Trọng Thiên nhớ tới nhị nữ tử khóc lóc ôm sòm tại ngự thư phòng lại muốn cười, Hiên nhi này thực sự là càng lớn càng không biết đúng mực, nhưng mà hải tử như vậy mới là hải tử bình thường. Nếu như đều sớm già dặn như Nhiên nhi vậy thì cơ nghiệp Thiên Triệu vương triều khẳng định là thiên thu muôn đời, nhưng hẳn sẽ không có niềm vui làm phụ thân.

“Vậy sao, ta cũng đoán hài tử kia sẽ làm âm ỉ, chỉ là không nghĩ hẳn lại đi tìm người a.” Thiên Chiêu Tề cũng rất cảm thán tiểu đồ đệ, nếu như để cho Huyền Trọng Thiên biết được việc mình đang làm. Không biết, sẽ phát sinh chuyện gì. Nghìn vạn lần đừng nổi lên sóng gió gì nữa, để cho tất cả đều bình yên trôi qua, sau đó thời gian sẽ làm mờ nhạt đi tất cả.

“Ta mệt, muốn ngủ một lát, người có chuyện gì sao? Cũng sắp tới mười lăm rồi, không biết đêm nguyên tiêu năm nay sẽ như thế nào, đã lâu không xem hoa đăng nha.” Thiên Chiêu Tề thanh âm mơ hồ biểu hiện hẳn đang buồn ngủ, thực sự hẳn không biết, thân thể hẳn hiện tại đã quá hư nhược rồi, chỉ mới nói một hồi đã cảm thấy rất mệt mỏi.

“Hảo, người ngủ đi, trẫm ở chỗ này cùng người.” Huyền Trọng Thiên ôn nhu nhìn Thiên Chiêu Tề đang ngủ, vấn đề của hai người bọn họ lúc này không biết phải giải quyết như thế nào đây. Nhìn Thiên Chiêu Tề đơn độc, Huyền Trọng Thiên không biết phải như thế nào để xóa đi buồn đau trên khuôn mặt “vợ”, hẳn phải biểu đạt tình yêu thế nào để người kia không rời đi đây.

“Tiểu Đình tử, tờ ngự thư phòng đêm tấu chương tới đây cho trẫm, trẫm muốn phê duyệt tấu chương tại tẩm cung.” Huyền Trọng Thiên muốn trông nom “vợ” hẳn, hẳn đơn giản là xử lý chính vụ tại tẩm cung, dù sao thì một mình ở ngự thư phòng hẳn cũng sẽ nhớ Thiên Chiêu Tề, không bằng chuyển tới đây luôn.

“Hoàng thượng, vừa rồi ngự y đi qua Đông Cung, nói thân thể Diệu Ngữ công chúa đang chuyển biến một cách thần kỳ.” Tiểu Đình tử nói cho Huyền Trọng Thiên, hiện tại tiểu công chúa Diệu Ngữ mỗi ngày đều bị các lão thái y của ngự y viện kiểm tra một vài lần. Thế nhưng, các thái y nghi ngờ sự chuyển biến tốt lên nhanh chóng của công chúa.

“Đây là chuyện tốt. Diệu Ngữ nếu như có thể khoẻ lên cũng giải quyết được một nỗi lo trong lòng trẫm a.” Huyền Trọng Thiên chỉ có một nữ nhi cho nên hẳn rất yêu tiểu nữ nhi này, nghe được Diệu Ngữ không có việc gì, hẳn đương nhiên vui vẻ a.

Năm đó, Diệu Ngữ vừa mới sinh ra, thái y còn nói tiểu công chúa không thể sống qua mười sáu tuổi, hiện tại lại có chuyển biến tốt đẹp, đương nhiên là chuyện tốt. Nhưng nhìn tiểu Đình tử sắc mặt kỳ quái hẳn biết còn có ẩn tình gì đó.

” Sáng sớm hôm nay, Trương thái y phát hiện trên giường của tiểu công chúa có vài giọt máu, nhưng máu cũng không phải của tiểu công chúa, cho nên Trương thái y có chút lo lắng.” Tiểu Đình tử không biết nói như thế nào, lẽ nào là trong cung có người muốn ăn thịt công chúa sao, nhưng mà tiểu công chúa Diệu Ngữ mới năm tuổi a. Sao có thể phát sinh chuyện này.

“Cái gì? Huyết. Có hỏi qua có phải thái giám hay cung nữ nào khi hầu hạ tiểu công chúa không cẩn thận lưu lại hay không.” Huyền Trọng Thiên nhìn tiểu Đình tử đang cúi đầu, không biết Diệu Ngữ lại có chuyện gì. Nhưng mà có vết máu, cần phải để ý tới.

“Cái này đã hỏi qua, cung nữ và thái giám hầu hạ đều rất cẩn thận, hơn nữa hầu hạ Diệu Ngữ công chúa, căn bản cũng không phải việc gì khó khăn, không có khả năng thấy vết máu.” Tiểu Đình tử cúi đầu, không biết khi hẳn nói cho hoàng thượng tin tức này có làm cho cả vương triều Thiên Triệu kinh sợ không nữa.

“Nga, cái này cũng kỳ quái, nhưng nếu công chúa không có việc gì, các người cũng không cần quá lo lắng.” Huyền Trọng Thiên hiện tại đang lo hai vấn đề lớn, không biết nữ nhi đã xảy ra chuyện gì, tuy nhiên nếu không có việc gì cũng không cần lo lắng quá a. Lẽ nào là có quan hệ với người kia sao?

Huyền Trọng Thiên quay đầu nhìn Thiên Chiêu Tề đang ngủ say trên giường, không nên a. Nếu như hẳn nói, vậy Diệu Ngữ sao có thể có nguyện vọng như vậy tại lễ mừng năm mới.

“Thế nhưng trưa hôm nay Trương thái y kiểm tra phát hiện trong phân và nước tiểu của Diệu Ngữ công chúa có vết máu a.” Tiểu Đình tử vừa nói vừa lạnh run, không biết tiểu công chúa của bọn họ sao lại có vết máu. Nếu có một người ép công chúa uống huyết thực sự là rất kinh khủng a.

“Cái gì? !” Huyền Trọng Thiên đột nhiên nhìn về phía tiểu Đình tử, lông mày nhăn lại, nhanh chóng đi tới, “Huyết?” Huyền Trọng Thiên không thể tin vào lỗ tai. Sao có thể, Diệu Ngữ nhỏ như vậy nhất định sẽ không tự mình uống huyết, trừ phi là có người uy nã. Thế nhưng bệnh của nàng lại đang chuyển biến thần kỳ. Vậy nhất định là có liên quan tới huyết này.

“Đúng vậy, Trương thái y phát hiện công chúa đại tiện có màu tím đen, cho nên mới báo cho hoàng thượng.” Tiểu Đình tử có chút lo lắng nói, trong hoàng cung này chuyện gì cũng có thể phát sinh, mà hẳn thân là nội vụ tổng quản gần đây không nghe nói trong cung thiếu người nào a. Không biết tiểu công chúa từ đâu mà có huyết này a? Hơn nữa, kẻ hầu hạ công chúa đối với huyết đó lại hoàn toàn không biết gì. Lẽ nào trong vương cung Thiên Triệu có chuyện ma quái sao?

“Trẫm đã biết, tiểu Đình tử dặn Trương thái y không nên lộ ra, nói cho hẳn trẫm tự có định đoạt.” Huyền Trọng Thiên phản phó tiểu Đình tử đi truyền ý chỉ của mình, xem ra hẳn phải đi gặp tiểu nữ nhi. Nghĩ đến cũng đã mấy tháng không gặp a.

“Phụ hoàng! Diệu Ngữ rất nhớ phụ hoàng a!” Huyền Diệu Ngữ thấy phụ hoàng đương nhiên là vô cùng vui vẻ, nàng đã rất lâu không được gặp phụ thân a. Hiện tại phụ thân lại đến xem nàng, nàng đương nhiên là hạnh phúc.

“Diệu Ngữ nhớ phụ hoàng sao? Phụ hoàng cũng rất nhớ Diệu Ngữ. Nhưng phụ hoàng nghe nói thân thể Diệu Ngữ hiện tại khá lên rất nhiều, không biết Diệu Ngữ sao lại chuyển biến tốt a?” Huyền Trọng Thiên thấy tiểu nữ nhi sắc mặt dần dần hồng nhuận, thực sự là so với trước đây tốt lên rất nhiều.

“Àn, cái này — là y thuật của các thái y cao minh.” Huyền Diệu Ngữ vừa nói vừa nhìn về phía đại hoàng huynh cũng đang đứng trước phụ hoàng. Không biết nói như vậy đã hợp với yêu cầu của hoàng huynh hay chưa?

“Nhiên nhi, phụ hoàng đã lâu không nói chuyện với Diệu Ngữ, ngươi có thể lui.” Huyền Trọng Thiên nhìn bộ dạng của nữ nhi, biết trong đó tất có ẩn tình. Tiểu tử Huyền Tĩnh Nhiên này tốt nhất không làm gì đó kỳ lạ sau lưng hắn, bằng không hắn nhất định sẽ hảo hảo giáo huấn nhi tử này.

“Phụ hoàng, nhi thần cũng đã nhiều ngày không được gặp phụ hoàng, cho nên cũng muốn nói chuyện phiếm với muội muội và phụ hoàng. Hay là phụ hoàng không thích nhi thần, muốn nói cái gì với muội muội mà không cho nhi thần nghe sao?” Huyền Tĩnh Nhiên không cho phụ thân cơ hội, cúi đầu cũng không nhìn sắc mặt Huyền Trọng Thiên, ngữ khí kính cẩn làm người khác cho rằng đó chỉ là nhi tử muốn nói chuyện cùng phụ thân mà thôi.

“Nhiên nhi cũng muốn nói chuyện với phụ hoàng? Đó thật đúng là chuyện khó gặp được a? Tốt lắm, phụ hoàng hỏi ngươi, cấp Diệu Ngữ uống huyết là người kia có đúng hay không.” Huyền Trọng Thiên nhìn nhi tử, sự tức giận của hắn dường như có thể đốt cháy Huyền Tĩnh Nhiên, nhất là thấy Huyền Tĩnh Nhiên bộ dạng như đã biết tất cả hắn lại càng thêm tức giận.

Vì sao mọi người đều biết, mà hoàng đế hắn lại không biết một chút nào. Khẩu khí của Huyền Trọng Thiên kỳ thực căn bản là khẳng định, chỉ là hắn không thể tin được người kia lại tự tàn phá cơ thể mình mà thôi.

“Hồi phụ hoàng, việc này chỉ có hai người là nhi thần và sư phụ biết.” Huyền Tĩnh Nhiên kịp thời giải đáp nghi vấn của phụ hoàng nhưng lại làm Huyền Trọng Thiên càng thêm tức giận, cái gì gọi là chỉ có hai người bọn họ biết, đó không phải thừa nhận Thiên Chiêu Tề đang đùa giỡn với chính sinh mệnh mình sao? !

Bạn đang đọc truyện *Tù Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16

“Các ngươi, hảo, thực sự là nhi tử tốt của trẫm, ngươi dám để hắn làm việc này.” Huyền Trọng Thiên nhìn nhi tử, con hắn điều không phải luôn luôn trong bộ dạng bảo hộ Thiên Chiêu Tề sao? Tại sao hiện tại lại có thể đồng ý để sư phụ làm việc này?

“Nhi thần không thể làm chủ, sư phụ hắn muốn cứu người.” Huyền Tĩnh Nhiên bất lực đáp lại trước sự tức giận của phụ thân, hắn cũng muốn sư phụ có thể yên ổn mà sống nhưng sư phụ lại luôn cảm thấy hổ thẹn, luôn luôn cho rằng mình nợ bọn hắn, luôn mang thái độ xin lỗi khi đứng trước bọn hắn.

Kỳ thực, bọn hắn tuy còn nhỏ nhưng sinh ra trong hoàng gia nên đã sớm hiểu cái gì là “hầu môn thâm tự hải”. Cho nên dù không có sư phụ, tương lai cũng không chắc chắn sẽ không có một người nào đó có thể thu hút toàn bộ sự chú ý của phụ hoàng. Trong hậu cung này, mọi người chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của mình mà thôi, mẫu thân thua là do bản lĩnh của nàng không cao.

“Phụ hoàng, người đang tức giận sao?” Huyền Diệu Ngữ nhìn phụ thân vừa rồi còn rất ôn hòa với mình, vì sao trong nháy mắt đã trở nên đáng sợ như vậy a? Lẽ nào phụ hoàng không phải là đến gặp nàng sao, phụ hoàng đang nói tới ai a, nàng nghe nhưng không hiểu được. Nhưng mà hoàng huynh nhưng lại có thể hiểu, hoàng huynh thực sự là lợi hại a.

“Không có, phụ hoàng không có tức giận với Diệu Ngữ. Ngươi cố gắng nghỉ ngơi, hôm khác phụ hoàng sẽ trở lại nhìn ngươi.” Huyền Trọng Thiên nỗ lực kiềm chế mình không xông lên phía trước đánh cho nhi tử một trận, vì sao gạt hắn – hoàng thượng này, phụ thân này. Cho dù là vì cứu nữ nhi của hắn cũng không được, trong mắt Huyền Trọng Thiên không có gì quan trọng hơn tính mạng của Thiên Chiêu Tề.

“Mong phụ hoàng bình tĩnh.” Huyền Tĩnh Nhiên nhìn bóng dáng phụ hoàng vội vàng rời đi, lên tiếng nhắc nhở phụ thân, không biết phụ hoàng hiện tại có gây tổn thương cho sư phụ hay không a. Hắn có nên cùng phụ hoàng qua đó hay không, nhưng một hải tử mới bảy tuổi như hắn có thể làm được cái gì đây?

“Hoàng huynh, các ngươi vừa nãy nói tới ai vậy? Diệu Ngữ nghe mà không hiểu a.” Huyền Diệu Ngữ quay đầu nhìn hoàng huynh ngưỡng mộ, nếu như mình cũng thông minh như hoàng huynh có phải tốt không.

“Không có, Diệu Ngữ ngươi còn chưa trả lời vấn đề của ca ca. Nếu như thúc thúc xấu xa mà ngươi vẫn nói biến thành Thiên thúc thúc thì làm sao bây giờ?” Huyền Tĩnh Nhiên vốn đang nói với muội muội về vấn đề này, nhưng mới hỏi được phân nửa phụ thân đã tới đây, làm hại hắn cũng chưa có đáp án.

“Àn, cái này, nhưng mà Thiên thúc thúc không phải là thúc thúc xấu xa a.” Huyền Diệu Ngữ dùng đôi tay nhỏ bé chống chống đầu, suy nghĩ nửa ngày cuối cùng đưa ra một đáp án làm Huyền Tĩnh Nhiên suýt ói máu.

“Nếu một ngày Thiên thúc thúc thật sự là thúc thúc xấu xa thì sao?” Huyền Tĩnh Nhiên vẫn gọi Thiên Chiêu Tề là sư phụ, để muội muội có thể hiểu được hắn cũng nỗ lực giải thích cho muội muội. Thật là, Diệu Ngữ này sao lại ngốc như thế a, hắn đã hỏi rõ ràng như thế. Chẳng lẽ còn không hiểu được sao?

“Ta, ta, ta không biết.” Huyền Diệu Ngữ mấp máy môi, nàng thực sự không biết, nếu như Thiên thúc thúc thực sự biến thành thúc thúc xấu xa kia thì phải làm sao bây giờ? Nàng cũng rất bối rối a.

“Hảo, Diệu Ngữ, vậy ngươi nói cho ca ca, ngươi thích Thiên thúc thúc không?” Huyền Tĩnh Nhiên cuối cùng chỉ có thể đổi sang cách đi đường vòng.

Không biết muội muội lần này sẽ cho hắn đáp án gì đây. Xem ra trên thế giới này, con người thực sự là sinh vật ngu ngốc nhất đang tồn tại a. Huyền Tĩnh Nhiên cho rằng Huyền Diệu Ngữ không rõ vấn đề của mình thật là ngu ngốc, nhưng có lẽ hắn không ngờ tới nguyên nhân hình như là bởi vì hắn quá thông minh.

“Ta đương nhiên là thích a.” Huyền Diệu Ngữ lớn tiếng nói ra đáp án của mình, nếu như không có Thiên thúc thúc nàng sẽ không thể khoẻ lên nhanh chóng như vậy, Trương thái y hôm trước còn nói với nàng, nếu như nàng có thể tiếp tục khoẻ lên như vậy, mùa xuân tới có thể cùng học tập với thái tử ca ca. Nàng rất muốn được đọc sách a.

“Hào, vậy ngươi nói, nếu như thúc thúc xấu xa và Thiên thúc thúc là một người, vậy Diệu Ngữ còn nghĩ hắn là người xấu không?” Huyền Tĩnh Nhiên không biết muội muội có thể hiểu được điều này hay không nữa.

“Nếu như vậy thì thúc thúc xấu xa sao có thể là người xấu? Nhưng nếu thúc thúc xấu xa không phải là thúc thúc xấu xa, vậy hắn là ai a?” Huyền Diệu Ngữ khổ não tự hỏi, nàng có chút hồ đồ, nàng không thể hiểu được, đây là chuyện gì a.

“Đừng vậy đừng vậy, thúc thúc xấu xa nếu không phải là người xấu vậy đương nhiên là người tốt a.” Huyền Tĩnh Nhiên tiếp tục hướng dẫn muội muội, hắn thầm cảm thán, muội muội nên phản ứng nhanh một chút đi, như vậy hắn sẽ không phải lao lực như thế chỉ để hỏi một vấn đề a.

“Àn, đúng a. Đó chính là thúc thúc tốt bụng a.” Huyền Diệu Ngữ hài lòng nhìn ca ca, “Hoàng huynh, ta cuối cùng cũng hiểu, ha ha, Diệu Ngữ hiểu rồi a.” Huyền Diệu Ngữ cao hứng kể công với hoàng huynh, không biết hoàng huynh của nàng để làm cho nàng hiểu điều này đã phải mất sức câu chin trâu hai hồ a.

“Àn, vậy là được rồi, nếu như Thiên thúc thúc là thúc thúc xa mà ngươi nói, vậy Diệu Ngữ ngươi — “

“Ta đương nhiên cũng thích thúc thúc xấu xa. Sai, là thúc thúc tốt bụng a.” Huyền Diệu Ngữ vui vẻ trả lời hoàng huynh, sau đó nhanh chóng đi tìm Tiểu Châu tỷ tỷ, nàng có chút mệt mỏi, nàng muốn nghỉ ngơi sớm một chút a.

“Ai, chậm một chút a.” Huyền Tĩnh Nhiên nhìn muội muội vui sướng, trong lòng lại cảm thán không biết phụ hoàng hiện tại thế nào? Thực sự phải nói là hắn lo lắng cho sự phụ có bị nguy hiểm gì tới tính mạng hay không, phụ hoàng yêu sự phụ như vậy hắn là không thành vấn đề đi?

Huyền Trọng Thiên lửa giận trời làm cho thị vệ cũng sợ đến mức không dám tới gần, bọn họ không rõ mới vừa rồi hoàng thượng còn vui vẻ đi gặp Diệu Ngữ công chúa, sao lúc này lại như muốn đem người nào ra chém vậy. Huyền Trọng Thiên trở lại tâm cung của mình, một cước đá văng cửa phòng, sau đó phân phó hạ nhân ai cũng không được tới gần nửa bước.

“Ngươi đã biết —” Thiên Chiêu Tề đang nhìn Huyền Trọng Thiên đang vô cùng tức giận nhẹ nhàng lên tiếng, hắn biết nam nhân này hắn đã biết hắn làm chuyện gì. Nhưng Thiên Chiêu Tề vẫn không cảm thấy mình đã làm sai chỗ nào, ngược lại hắn nghĩ có thể bù đắp cho những hài tử này gì đó có thể làm cho hắn cảm thấy an tâm, bởi vì đã có hai hài tử vì hắn mà phải xa rời mẫu thân.

“Ngươi vẫn còn có thể hỏi vậy, lẽ nào ngươi không cảm thấy băn khoăn gì sao?” Huyền Trọng Thiên nhanh chóng bước tới trước giường, nhìn người vì mình vừa mới thô lỗ mà tỉnh giấc, nếu như bình thường hắn nhất định sẽ đi lên ôm lấy hắn sau đó nói với hắn tất cả là do mình không tốt, đã đánh thức người kia đang nghỉ ngơi nhưng hiện tại hắn muốn mạnh mẽ lay cho người này tỉnh lại, để hắn thấy rõ ràng hắn đang tức giận.

“Ta có lý do của mình.” Thiên Chiêu Tề không muốn nhìn Huyền Trọng Thiên tức giận, bởi vì nếu như vậy, hắn sợ mình sẽ biểu lộ tình yêu say đắm đối với Huyền Trọng Thiên. Ngược lại trong mắt Huyền Trọng Thiên, Thiên Chiêu Tề phản ứng như vậy căn bản là cố ý khiêu chiến tính nhẫn nại của hắn.

“Lý do, lý do gì, ngươi ở trong cung, mạng của ngươi cũng là của trẫm. Ngươi có lý do gì, ngay cả chính ngươi cũng không thuộc về ngươi.” Huyền Trọng Thiên hiện tại rất muốn mạnh mẽ thương tổn Thiên Chiêu Tề, hắn muốn nhìn xem trái tim của người này rốt cuộc là làm bằng gì, vì sao hắn không đáp lại cảm tình của hắn.

“Đừng vậy, mạng của ta cũng là của ngươi a. Cùng ngươi bá đường nên là phi tử của ngươi.” Thiên Chiêu Tề nhớ tới khi đó thay tỷ tỷ tiến cung, là hắn và Huyền Trọng Thiên bá đường, không biết có tính là phu thê không.

“Mọi vật trong cung này đều là của trẫm, thân thể của ngươi, tính mạng của ngươi cũng là của trẫm. Trẫm muốn ngươi sống, ngươi hảo hảo sống cho trẫm!” Huyền Trọng Thiên nhìn Thiên Chiêu Tề đang cười nhạt với mình lại càng không khống chế được tức giận. Tiếng hắn rống giận hạ nhân ngoài cung nhất định đều nghe thấy.

“Đừng vậy, ta là của ngươi, hoàng thượng bề hạ, không có ý chí hay quyền lợi quyết định. Đang ở trong hậu cung nên vì hoàng thượng cống hiến tất cả.” Thiên Chiêu Tề biết Huyền Trọng Thiên đang nổi nóng nhưng mỗi lời nam nhân này thốt ra như một thanh kiếm sắc bén đâm vào tim hắn, đúng vậy, từ xưa mọi người trong hậu cung này đều là của hoàng đế, nào có cái gì là tự do. Xem ra tất cả đều là chính mình cưỡng cầu, người trong hậu cung nên vì hoàng thượng mà dâng hiến thân thể, tâm trí của mình a.

Hoàng thượng là chủ nhân của hậu cung này, người ở bên trong đều là đồ chơi của hoàng thượng, nào có cái gì gọi là ý chí, tư tưởng của mình, điều này là tuyệt đối không được a. Đang ở hậu cung, sẽ thời khắc là cá chậu chim lồng, nếu là chim hoàng yến thì tốt rồi a. Hoàng thượng muốn thân thể của người đó là vinh hạnh lớn của ngươi, hoàng thượng muốn tình cảm của người đó là phúc khí mấy đời tu luyện của ngươi a.

“Ách, ta, Tề, ngươi sao vậy?” Huyền Trọng Thiên vẫn đang vô cùng tức giận nhưng khi nhìn tới ánh mắt Thiên Chiêu Tề dần dần trở nên u ám mới phát hiện mình đã nói ra lời gây tổn thương người khác tới vậy, nhất thời hối hận không biết nên làm thế nào cho phải. Nhìn Thiên Chiêu Tề khôi phục dáng vẻ không có biểu tình gì, Huyền Trọng Thiên càng không ngừng chỉ trích chính mình, sao có thể đối xử với người này như vậy a. Kỳ thực tất cả đều là hắn cưỡng cầu mà tạo nên hậu quả như ngày hôm nay, là hắn đã xem nhẹ ý nghĩ của người này, mạnh mẽ giữ lấy hắn, làm cho hắn cùng với hắn trầm luân

trong cõi thế tục hồng trần này.

“Ta là phi tử của hoàng thượng, đúng, ta là phi tử của ngươi.” Thiên Chiêu Tề đột nhiên yên lặng nhìn Huyền Trọng Thiên còn đang lo lắng, sau đó cúi xuống hôn lên môi Huyền Trọng Thiên. Rồi dường như cực lực lấy lòng, mê hoặc Huyền Trọng Thiên, tựa như một phi tử nỗ lực lấy lòng quân vương, rất sợ chủ tử sẽ tức giận.

“Thiên Chiêu Tề, ngươi làm cái gì? Ngươi, không nên như vậy.” Huyền Trọng Thiên nhìn Thiên Chiêu Tề có chút cuồng loạn, không biết người này sao đột nhiên biến thành như vậy, khi hắn nhìn tới đôi mắt Thiên Chiêu Tề lại phát hiện bên trong căn bản không có một tia tức giận hay ý nghĩ yêu thương nào. Hắn lẽ nào chỉ là máy móc mà hôn môi mình sao?

“Thiên Chiêu Tề, ngươi đem trăm trở thành cái gì?!” Huyền Trọng Thiên túm lấy áo Thiên Chiêu Tề, sau đó quay sang khuôn mặt đang không có biểu tình kia, quát to hơn. Thực sự là làm đau lòng người khác à, hai người bọn họ ở đây gây tổn thương cho nhau, bọn họ không thể biểu đạt ý nghĩ yêu thương cho nhau sao?

“Hoàng thượng.” Thiên Chiêu Tề nhẹ nhàng phun ra hai chữ, không mang theo bất cứ cảm tình nào, chỉ có ngữ khí cung kính tựa như phi tần khác đối với Huyền Trọng Thiên. Thiên Chiêu Tề đã đem chính mình như một phi tử hầu hạ Huyền Trọng Thiên, không, thực sự mà nói thì hắn là nam sủng à. Là nam sủng, không phải là nên hảo hảo làm cho chủ tử vui lòng sao? Như vậy có phải đạt được mục đích làm nam sủng hay không?

“Hoàng thượng? A, khá lắm hoàng thượng à, ha ha.” Huyền Trọng Thiên buông tay đang nắm áo Thiên Chiêu Tề, khuôn mặt trở nên vô cùng đau khổ, dường như vừa nhận được gì đó vô cùng thương tâm. Hắn – hoàng đế của vương triều Thiên Triệu, cường giả của lục quốc, lúc này ngay cả tình yêu của mình cũng không thể hiểu được.

Trong mắt Huyền Trọng Thiên là bi thương nồng đậm, đôi mắt sắc bén của hắn lúc này dường như xuất hiện một lớp sương mù. Trong đôi mắt không có một chút tức giận của Thiên Chiêu Tề dường như cũng hiện lên gì đó nhưng Huyền Trọng Thiên còn đang chìm đắm trong thống khổ căn bản không thể thấy được. Hắn nỗ lực, hắn yêu say đắm thì ra vẫn không thể khiến cho người kia tin tưởng à. Vì sao người hắn yêu lại không thể yêu hắn như vậy? Lẽ nào người này không có cảm giác gì với tình yêu của hắn sao?

Huyền Trọng Thiên nhìn người mặc đồ trắng vẫn đang ngồi trên giường, người đó mỹ lệ như thế, vẫn như khi hắn nhìn thấy lần đầu tiên. Mà vì sao hắn hiện tại thấy hắn thật xa lạ, con người mỹ lệ kia có phải là một ác ma hay không, là một ác ma tới để thương tổn hắn, một ác ma tới chiếm đoạt trái tim hắn rồi sau đó hung hăng vứt bỏ? Huyền Trọng Thiên lùi lại vài bước, sau đó nhìn Thiên Chiêu Tề, dường như muốn nhìn thấu hắn.

“Thiên Chiêu Tề, ngươi thật là có bản lĩnh gây tổn thương trăm à. Hoàng đế Thiên Triệu ta trong lòng Thiên Chiêu Tề ngươi có đúng hay không không đáng một đồng à? Ngươi cho là trăm là kẻ tùy tiện nói yêu đối với người khác sao?!” Thiên hạ không thiếu nữ tử thậm chí nam tử đều nguyện ý vì hắn, hoàng thượng vương triều Thiên Triệu này mà kính dâng trình tiết thậm chí là trái tim nhưng Huyền Trọng Thiên hắn lại không quan tâm, đem toàn bộ tâm tư lãng phí cho một người không coi hắn ra gì.

“Hảo, thật sự là quá tốt. Ngươi đã nhận thức rõ địa vị chính mình, vậy trăm có nên tùy ý chi phối gì đó cũng thuộc về trăm à?” Huyền Trọng Thiên nhìn trên mặt Thiên Chiêu Tề cuối cùng cũng lộ ra một chút hoảng sợ, khuôn mặt hắn càng trở nên đáng sợ hơn. Nếu Thiên Chiêu Tề cho rằng hắn là một phi tử thấp hèn, vậy hoàng thượng này có thể tùy ý sử dụng thân thể của hắn hay không?

Vương giả từ trước tới nay là như vậy, hắn không quan tâm ngươi chết hay sống, ngươi có cha có nương hay không, chỉ cần hoàng thượng muốn, người phải vì hắn, thời khắc chuẩn bị khuôn mặt tươi cười chào đón, không phải còn muốn hầu hạ dưới gối hắn sao? Bởi vì trong hậu cung này là như vậy, nếu như ngươi không hầu hạ được hoàng thượng ngươi sao có thể tiếp tục tồn tại, xem ra trước đây hắn đã quá sùng ái Thiên Chiêu Tề rồi.

“Ngươi làm cái gì? Buông.” Thiên Chiêu Tề nhìn Huyền Trọng Thiên đột nhiên tới gần, trong nhất thời cảm thấy hoảng sợ, sự tức giận hiện tại của nam nhân này đủ để đốt cháy hai người bọn họ, mà làm cho Thiên Chiêu Tề thống khổ chính là, hắn nghĩ chính mình đã ép nam nhân này thành như vậy, trong lòng hắn cũng như người này đều đau đến tận xương.

“Làm cái gì? Đương nhiên làm việc của nam nhân làm với nữ nhân.” Huyền Trọng Thiên đã không khống chế được chính mình, mọi lỗ chân lông trên người đều kêu gào hắn phải hủy diệt nam nhân trước mặt, hắn quay sang nói ra những câu tàn nhẫn nhục nhã Thiên Chiêu Tề, dường như như vậy có thể làm cho hắn giảm bớt thống khổ.

“Không nên, ngươi buông, Huyền Trọng Thiên ngươi đang mất lý trí, ngươi không nên làm ra chuyện khiến chúng ta đều hối hận được không?” Thiên Chiêu Tề nỗ lực vùng ra khỏi sự kiềm kẹp của Huyền Trọng Thiên nhưng khí lực của hắn quá lớn, mà Thiên Chiêu Tề mấy ngày nay đã thiếu máu quá nhiều, căn bản không thể chống đỡ nam nhân hiện đang tức giận này.

Bạn đang đọc truyện *Tù Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

“Hối hận? ! A, ta đã sớm hối hận rồi, vì sao ta không sớm phát hiện người cần bản chỉ coi ta như đồ chơi mà thôi?” Huyền Trọng Thiên nhìn sắc mặt Thiên Chiêu Tề vì căng thẳng mà trở nên đỏ ửng, ánh mắt vẫn mê luyến như trước thậm chí còn có phần nồng nàn hơn, chỉ là lần này trong ánh mắt ẩn chứa tuyệt vọng sâu sắc và tàn khốc.

“Ta phải hủy hoại người, như vậy có lẽ trong lòng ta sẽ không còn đau khổ nữa.” Huyền Trọng Thiên cúi xuống đặt môi lên tai Thiên Chiêu Tề nói ra sự hỗn loạn của mình, hần sắp điên mất rồi, từ đêm gặp phải nam nhân này trong lãnh cung hoang vắng cũ nát đó, Huyền Trọng Thiên hần đã hoàn toàn điên rồi.

“Người, không nên như vậy, a, buông ra.” Thiên Chiêu Tề muốn nỗ lực thoát khỏi Huyền Trọng Thiên đang ngay sát mình, hơi thở nóng ẩm của hần ngay bên cổ nhạy cảm làm cho Thiên Chiêu Tề run lên từng hồi. Nhất là khi hần cảm giác được Huyền Trọng Thiên nhẹ nhàng cắn lên cổ mình, hần lại càng bị dẫn dắt không chịu nổi.

“Không buông. Thế nào? Vừa này không phải người nói người là người của trẫm sao, trẫm chỉ đang sủng hạnh người thuộc về trẫm mà thôi, người có tư cách gì phản đối, Thiên gia các người được trẫm ban cho bao nhiêu ân huệ người biết không?” Huyền Trọng Thiên không buông tha bất cứ điều gì có thể gây thương tổn cho Thiên Chiêu Tề. Thiên Chiêu Tề sợ nhất là nghe được bất cứ điều gì về Thiên gia, từ nhỏ hần lớn lên trong ánh mắt xem thường của bọn họ, cho đến khi sự phụ phát hiện hần, mang hần đi —

Thiên Chiêu Tề vẫn biết sau khi Thiên gia biết người nhà được hoàng thượng sủng hạnh nhất định sẽ không biết xấu hổ quay sang xu nịnh Hoàng thượng, hơn nữa hần cũng biết Huyền Trọng Thiên vì giúp hần mà gặp không ít phiền phức. Thiên gia mặc kệ người trong cung là nam hay nữ, từ khi bọn họ phản lại tiền triều, trở thành khai quốc công thần của Thiên Triệu thì họ đã không còn biết tới cái gọi là hổ thẹn nữa.

Hiện tại Huyền Trọng Thiên lại nhắc tới Thiên gia kia trước mặt hần, người trong Thiên gia khẳng định là vừa hưởng thụ vinh hoa phú quý do Thiên Chiêu Tề dùng thân thể đổi lấy lại vừa cười nhạo hần làm nam sủng, không biết Thiên hậu gia — phụ thân hần có từng nỗ lực ngăn lại mình đã sinh ra một nhi tử tên là Thiên Chiêu Tề lúc nào không?

“Thế nào? Biết thân phận của mình rồi sao? Không chống cự nữa sao?” Huyền Trọng Thiên nhìn Thiên Chiêu Tề đột nhiên ngừng chống cự, sắc mặt xám như tro tàn lại phát hiện trong lòng không hề thoải mái mà ngược lại lại trở nên càng thô bạo hơn. Huyền Trọng Thiên nhìn nam nhân trong lòng, hần biết Thiên Chiêu Tề ghét nhất là Thiên gia, mà hần lại không khống chế được chính mình thương tổn người này.

Huyền Trọng Thiên rất ghét vẻ ngoài nhọt của Thiên gia, khi Thiên hậu gia cực lực yêu cầu vào cung gặp lại bảo bối nữ nhi, hần ngay cả chuyện nữ nhi chạy theo người khác cũng không hề biết, hơn nữa Huyền Trọng Thiên cũng thấy Thiên hậu gia kia bởi vì yêu cầu quá mức mà trở nên mặt dày tới mức nào, cho nên hần cũng chỉ ban cho một ít vàng bạc châu báu rồi đuổi hần đi.

Đáng giận hơn là Thiên hậu gia kia sau khi thấy hoàng thượng ban cho nhiều tiền tài như vậy, lập tức quên mục đích chính khi tới hoàng cung là gì, vội vã bái lạy tạ ơn Huyền Trọng Thiên, mang tài vật được ban cho vui vẻ tiêu sái ra về, căn bản không hề nhắc lại hài tử cũng không hỏi hài tử có mạnh khỏe hay không, phụ thân như vậy so với chó lợn có khác gì nhau?

“Thiên gia dù có thế nào người cũng không cần quan tâm, nhưng ta không thể không tiếp tục cứu Diệu Ngữ.” Thiên Chiêu Tề nhìn chằm chằm Huyền Trọng Thiên, hần mặc kệ Thiên gia thế nào, bởi vì Thiên gia kia chỉ cho hần một tên gọi mà thôi, Thiên Chiêu Tề hần cũng không thiếu Thiên gia cái gì. Hần cũng không có nghĩa vụ quản Thiên gia bọn họ chết hay sống bởi bọn họ đã sớm vứt bỏ hần.

Chỉ là, Diệu Ngữ còn nhỏ như vậy, hần nhất định phải cứu Diệu Ngữ, hần không thể dừng lại được, thân thể Diệu Ngữ hiện tại đang từ từ tốt hơn nhưng chỉ cần một ngày đình chỉ dùng huyết của hần sẽ khiến cho hần độc trong cơ thể bộc phát, nếu vậy kết quả sẽ càng tệ hại, Diệu Ngữ có thể sẽ mất mạng trong vòng mấy tháng, hần không muốn hại tiểu nữ hài này.

“Người, hảo, nếu như trẫm đáp ứng người thì có lợi gì chứ?” Huyền Trọng Thiên phản hần nhìn Thiên Chiêu Tề hiện đang nằm trong vòng tay hần lại nghĩ về Diệu Ngữ, lẽ nào hần thực sự muốn đem sinh mệnh mình ra đùa giỡn sao? Lẽ nào hần không biết vì sao hần lại tức giận như thế sao? Xem ra sự tức giận của hần căn bản không làm cho tên hỗn đản Thiên Chiêu Tề này cảm thụ được hần đang sợ hãi và yêu hần tới đâu.

Huyền Trọng Thiên nghĩ tới đây đột nhiên lại nghĩ tới mình vừa mới quyết định không nên tiếp tục lãng phí cảm tình đối với người này, Thiên Chiêu Tề căn bản là không có cảm tình với hần.

“Ta, như thế này có thể chứ?” Thiên Chiêu Tề nói xong chủ động dùng môi hôn lên đôi môi đang mím chặt của Huyền Trọng Thiên, sau đó nhẹ nhàng hôn một chút trên mặt, động tác vẫn cực kỳ dịu dàng ôn nhu, mà nếu như bình thường Huyền Trọng Thiên nhất định sẽ cảm động mà ôm Thiên Chiêu Tề, sau đó sẽ hạnh phúc giống như một tên ngốc. Thế nhưng —

“Hảo, hảo, người lại có thể vì những người khác mà hi sinh lớn như vậy. Thật sự là quá tốt, Diệu Ngữ là nữ nhi của trẫm, người cứu nàng trẫm đương nhiên là vui vẻ, đây chính là một giao dịch có lợi phải không? Trẫm có lý do cự tuyệt sao?” Huyền Trọng Thiên nói xong hung hăng đặt môi lên đôi môi mềm mại của Thiên Chiêu Tề, sau đó mạnh mẽ dày vò hần, dường như muốn phát tiết toàn bộ bất mãn và thống khổ của bản thân.

Thiên Chiêu Tề này chẳng lẽ không biết hần đang lo lắng điều gì sao? Hần thực sự không tin vào hần đến vậy sao? Lo sợ Huyền Trọng Thiên như một kẻ bạc tình sao, coi Huyền Trọng Thiên như Thiên gia giả dối kia mà phòng bị. Không lẽ người tiếp cận hần đều là muốn lợi dụng hần sao? Thiên Chiêu Tề lẽ nào không có đầu óc ngăn lại, hần đường đường là người nắm quyền tối cao ở vương triều Thiên Triệu này, hần có thể lợi dụng Thiên Chiêu Tề cái gì? Hần lại muốn lợi dụng Thiên Chiêu Tề cái gì?

“Ngô, người, ân, nhẹ một chút. A!” Thiên Chiêu Tề ở dưới thân Huyền Trọng Thiên thừa nhận hần thô bạo, hần biết mình chọc giận Huyền Trọng Thiên nhưng hần không muốn giải thích bất kỳ việc gì, cũng không muốn vì chính mình biện giải điều gì.

Thiên Chiêu Tề từ nhỏ tới lớn vẫn bị hài tử của các di nương (vợ bé) khi dễ. Mẫu thân hắn cũng bởi được phụ thân sủng ái mà bị những người khác bức tử, vì mẫu thân hắn không có địa vị a. Cho nên Thiên Chiêu Tề rất hiểu nỗi khổ của hài tử không có mẫu thân, hắn vẫn nghĩ mình có lỗi với những hoàng tử và công chúa trong cung này. Là hắn đã cướp đi quyền lợi của mẫu thân bọn họ, làm cho hai hài tử mất đi sự chăm sóc của mẫu thân.

Có lẽ khi đó hắn chọn rồi đi cùng Vũ Trạch quốc quân kia cũng tốt a, chỉ ít hắn khẳng định Vũ Quân Kỳ kia sẽ không có cảm tình đối với hắn, mà hắn cũng chỉ là thương thức sự lạc quan và phóng khoáng của Vũ Quân Kỳ mà thôi. Hắn thích khí chất đường hoàng trên người Vũ Quân Kỳ, điều này hắn mong ước mà không thể có được. Hắn cũng muốn vui sướng sinh hoạt dưới ánh mặt trời, nhưng hắn luôn phải trốn ở lãnh cung lạnh lùng kia, sau đó lại bị giữ trong tâm cung thật xa hoa này.

“Ngươi là của trẫm, ngươi là của trẫm, ngươi là của trẫm a.” Huyền Trọng Thiên không ngừng tuyên thệ quyền sở hữu đối với Thiên Chiêu Tề, hắn lại càng không ngừng muốn Thiên Chiêu Tề đáp lại mình, hai người tại đây, gắt gao quần quýt lấy nhau trên long sàng trong tâm cung rộng lớn này.

Hai người bọn họ cũng không ai nói gì khác do bị ham muốn kịch liệt thiêu đốt, mà cũng chỉ có như vậy, hai người mới có thể cảm nhận được cảm xúc của nhau, không ai muốn phá hoại bầu không khí khó có được này, mặc sức hưởng thụ tình dục. Huyền Trọng Thiên thô bạo đối xử với Thiên Chiêu Tề, sau đó cũng không quan tâm Thiên Chiêu Tề có nguyện ý hay không, như muốn đòi lại những gì Thiên Chiêu Tề thiếu hắn tròn một đêm. Cho đến khi thân thể Thiên Chiêu Tề có quá nhiều vết thương, đau đến hôn mê, Huyền Trọng Thiên mới thoáng hồi phục một chút lý trí, lập tức ngừng chuyển động, trong nháy mắt trở nên khiếp sợ.

“Sao có thể như vậy? Sao có thể, ta, làm cái gì?” Huyền Trọng Thiên nhìn Thiên Chiêu Tề đã hôn mê không biết bao lâu, trên mặt hắn đều là mồ hôi và dấu vết do hoan ái lưu lại. Hơi thở yếu ớt biểu thị hắn không chịu nổi sự gầy vò lớn như thế. Trên thân thể trắng nõn đã sớm hiện lên nhiều vết bầm tím to nhỏ, có nơi còn chảy máu. Khuôn mặt mệt mỏi tái nhợt khó có thể hình dung. Xung quanh lông mày nhíu chặt dường như hắn đang phải chịu đựng điều gì đó —

“Không, Thiên Chiêu Tề ngươi tỉnh lại cho ta, nghe không, ngươi đừng tưởng cứ như vậy là có thể trả lại những gì ngươi thiếu ta.” Huyền Trọng Thiên nhìn Thiên Chiêu Tề đang ngất trên giường, không không chê được suy nghĩ muốn hắn tỉnh lại, bởi vì hắn muốn xác định Thiên Chiêu Tề có mạnh khỏe hay không.” Ngươi vẫn chưa trả lại trái tim cho ta.” Huyền Trọng Thiên bí ai thốt lên, khi thương tổn Thiên Chiêu Tề hắn không hề cảm thấy vui mừng mà ngược lại lại càng thêm thống khổ, trái tim hắn đã sớm thuộc về một nam nhân tên là Thiên Chiêu Tề mà thôi.

Huyền Trọng Thiên không dám nhìn lại người vừa bị mình dày vò thống khổ đang nằm trên giường, hắn rời giường, lao đảo mặc xong quần áo, xoay người bước ra khỏi tâm cung như muốn chạy trốn, không dám quay đầu nhìn lại phía long sàng. Đương nhiên, Huyền Trọng Thiên cũng không thể thấy khoảnh khắc khi hắn vội vã đóng cửa tâm cung, từ khe mắt đang nhắm chặt của người nằm trên giường rơi xuống một giọt nước, chạm vào gối, biến mất trong nháy mắt. Khiến cho người ta không cảm thấy có gì khác lạ.

“Như vậy cũng tốt. Thực sự — tốt —” từ tâm cung tĩnh mịch truyền ra một tiếng thờ dài và một lời thì thầm, sau đó lại khôi phục sự tĩnh mịch vừa rồi, hình như tiếng thờ dài vừa rồi chỉ là do không khí lưu động sản sinh ra âm hưởng yếu ớt mà thôi.

Từ đêm đó, sau khi đối xử thô bạo với Thiên Chiêu Tề, Huyền Trọng Thiên không hề quay về tâm cung, tuy rằng hạ nhân vẫn tận tâm hầu hạ như trước nhưng Thiên Chiêu Tề lại cảm thấy được ánh mắt bọn họ như đang thương hại hắn, dường như để biểu thị hắn đang thất sủng.

Thiên Chiêu Tề cũng không quan tâm tới mấy thứ đó. Mười lăm tháng giêng là thời điểm then chốt, cho nên từ giờ tới khi đó hắn càng phải bồi bổ khí huyết để cấp cho Diệu Ngữ. Mấy ngày nay Thiên Chiêu Tề càng không ngừng ăn uống, nỗ lực điều trị cho thân thể của mình, nếu không hắn sợ chính mình không đủ mệnh để hoàn thành lần cuối cùng này.

Từ ngày đó hắn không gặp lại nam nhân kia, tuy rằng hắn tận lực không quan tâm tới hắn, nhưng hắn dù sao cũng là quân chủ Thiên Triệu, dù không hỏi hắn cũng sẽ nghe được tin tức về người kia. Tựa như ngày hôm qua nô tài phụ trách y phục của hắn nói hoàng thượng đêm trước qua đêm cùng Lăng phi nương nương, ngữ khí bọn họ lúc đó có lẽ là cảm thán, an tâm hoàng thượng bọn họ cuối cùng cũng trở về bình thường như trước.

Thiên Chiêu Tề tuy không ngừng nói với mình rằng hắn không quan tâm nhưng trong lòng vẫn rất đau. Mỗi đêm nằm trên long sàng rộng lớn kia, hắn luôn cảm thấy lạnh lẽo, trong quá khứ luôn có người kia sưởi ấm cho hắn, hiện tại mặc dù có hỏa lò (lò sưởi) thật lớn, nhưng vẫn không ấm áp như cũ, chẳng lẽ là do đầu xuân, tiết trời vẫn còn lạnh sao?

“Ai nha, sư phụ, ngươi có nghe ta nói gì hay không a?” Huyền Tĩnh Hiền nhìn sư phụ đang đờ ra, cảm thấy mất hứng, sư phụ gần đây khi dạy bọn hắn học luôn có bộ dạng không tập trung làm hại hắn cũng không có tâm tình học hành.

“Nga, xin lỗi Hiền nhi, sư phụ lại thất thần. Vừa giảng tới đâu rồi?” Thiên Chiêu Tề bị thanh âm bất mãn của Huyền Tĩnh Hiền đánh thức, vì sao hắn luôn nhớ tới người kia.

Đêm đó, hắn đem hắn dẫn vật thể thâm như vậy, cuối cùng quay lưng đi, dường như thực sự coi hắn như một nam sủng bình thường trong hậu cung, bảo hắn phải chịu đựng thế nào a? Thế nhưng chính mình lại không ngừng nghĩ tới nam nhân kia.

“Hiền đệ, sư phụ mệt mỏi, chúng ta tạm nghỉ một hồi đi.” Huyền Tĩnh Hiền nhìn Thiên Chiêu Tề tái nhợt, sắc mặt cũng không tốt, gần đây số lần sư phụ cho Diệu Ngữ huyết ngày càng nhiều. Nàng đang dần khỏe lại, như vậy không phải sẽ uy càng ít huyết sao? Sao mỗi lần sư phụ đi ra sắc mặt lại càng thêm tái nhợt?

“Nhưng mà ta còn chưa học xong mà?” Huyền Tĩnh Hiền mất hứng phần uất nói, sư phụ sao lại thế này, hắn còn muốn học giỏi nhiều thứ, tương lai hắn muốn làm đại hiệp a.

“Cảm ơn ngươi, Nhiên nhi.” Thiên Chiêu Tề nhìn Huyền Tĩnh Hiền đang lo lắng nhìn hắn, khẽ cười biểu thị mình rất tốt để Huyền Tĩnh Hiền không suy

ngẫm thêm. Nhưng bộ dạng tươi cười của hắn trong mắt Huyền Tĩnh Nhiên lại là tràn ngập bi thương, khiến cho hắn lại càng thêm nhân mặt lại. Xem ra, hắn cần phải nói chuyện cùng phụ hoàng, chỉ là phụ hoàng hiện tại dường như không muốn gặp nhi tử này a. Bất quá, phụ hoàng hắn tốt nhất nên cầu nguyện sư phụ không có việc gì đi, hắn hiện có dự cảm không tốt chút nào, sư phụ dường như sẽ sớm ly khai bọn hắn.

“Sư phụ, vì sao chỉ tạ ơn hoàng huynh, Hiền nhi cũng muốn a.” Huyền Tĩnh Hiền nghĩ sư phụ bắt công, hai người bọn họ hình như đang thầm nói gì với nhau, không cho hắn nghe được. Huyền Tĩnh Hiền nghĩ mình bị gạt ở bên ngoài, hắn không muốn a.

“Ngủ ngoan, xem sách của người đi.” Huyền Tĩnh Nhiên không chịu nổi bộ dạng của đệ đệ, thực sự là một hài tử không biết xem tình huống gì hết.

“Hiền nhi, sư phụ rất thích Hiền nhi a. Cách dạy của sư phụ Hiền nhi có hiểu không? Sau đó tự mình luyện tập theo phương pháp này biết không?” Thiên Chiêu Tề nhìn Huyền Tĩnh Hiền mới sáu tuổi, thật là khá ái a, hài tử này có năng lực lĩnh ngộ rất mạnh đối với bài bình bổ trận.

“Đã biết a, không cần luyện tập, chỉ cần ta không hiểu ở đâu, đi tìm sư phụ là tốt rồi.” Huyền Tĩnh Hiền mới không muốn cố sức nhớ kỹ, dù sao thì có sư phụ vịn nâng ở đây, hắn sẽ không phải vất vả a.

“Thế nhưng, nếu một ngày sư phụ không ở — “

“Sư phụ, chúng ta bắt đầu học tập đi, ta muốn học một chút chính sách trị quốc của Không Tử.” Huyền Tĩnh Nhiên chen vào không cho Thiên Chiêu Tề nói tiếp, hắn không muốn nghe, hắn sợ phải nghe. Sư phụ nhất định sẽ không có việc gì.

“Uy, hoàng huynh, người rất không lễ phép, tùy tiện chen ngang sư phụ đang nói. Có phải sư phụ muốn nói với ta cái gì, người đồ kị, cho nên mới như vậy a.” Huyền Tĩnh Hiền rất tức giận hoàng huynh hắn vô lễ.

“Huyền Tĩnh Hiền, người tốt nhất dẹp ngay sắc mặt ngu ngốc này đi. Không nên chọc ta tức giận, bằng không —” Huyền Tĩnh Nhiên không chịu nổi đệ đệ, kỳ thực Huyền Tĩnh Hiền không thể biết hắn sai chỗ nào, chỉ là không biết tiểu tử này rốt cuộc sao lại luôn có bộ dạng ngu ngốc như thế. Dường như hắn vĩnh viễn không thể hiểu được mọi sự bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tù Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

“Ta, ta, hừ.” Huyền Tĩnh Hiền cuối cùng cũng đành khuất phục trước uy quyền của hoàng huynh, Thiên Triệu có một người thừa kế vương vị thông minh như vậy thì tốt rồi. Hắn là muốn tương lai có thể thực hiện giấc mơ của mình, không muốn trở thành công cụ của mẫu phi, hắn tuy ngốc một chút nhưng mẫu phi sẽ không có cách nào ép buộc hắn, nàng chỉ có thể hảo hảo chiêu cố mà không thể lợi dụng hắn a.

Thiên Chiêu Tề nhìn bộ dạng hai đứa nhỏ cạnh nhau, tình cảm huynh đệ thực đáng ước ao a. Đã sắp tới tết nguyên tiêu, hắn cũng đã mười tám tuổi, không biết sư phụ có còn nhớ rõ từng đáp ứng khi hắn mười tám tuổi sẽ dẫn hắn đi xem hội hoa đăng hay không?

Nhớ khi còn nhỏ, hắn bị sư phụ mang tới một nơi thế ngoại đào nguyên, hắn rất sợ bóng tối, mỗi đêm đều phải thấp nển mới có thể đi vào giấc ngủ. Lúc đó hắn nghĩ đèn lồng nhỏ mà sư phụ làm cho hắn là thứ ấm áp nhất, đẹp đẽ nhất trong thiên hạ nhưng sư phụ lại nói cho hắn đèn lồng tết nguyên tiêu hàng năm mới là đẹp nhất trong thiên hạ.

Khi đó sư phụ hỏi hắn có muốn nhìn hay không, Thiên Chiêu Tề lộ ra ánh mắt mong mỏi nhưng không dám nói, hắn sợ sư phụ sẽ ghét bỏ hắn. Sau đó sư phụ lại ôn nhu nói với hắn, đợi tới khi hắn mười tám tuổi, sư phụ và sư thúc sẽ cùng dẫn hắn đi xem hoa đăng, sau này hắn dần quên đi lời nói năm đó. Hay là, đó chỉ là sư phụ vì muốn khiến cho tiểu hài tử là hắn vui vẻ nên mới nói vậy?

Sư phụ Thiên Chiêu Tề – Thanh Tu và sư thúc Yến Sở là một đôi tình nhân ân cư đã lâu, họ đã từng thề không bao giờ bước vào trần thế một lần nữa, không biết năm đó hai người đã trải qua chuyện gì. Nhìn sư thúc khí chất cao quý, Thiên Chiêu Tề đã từng nghĩ sư thúc nhất định từng là vương công quý tộc, mà hắn lại có thể vì sư phụ mà buông tha địa vị.

Nếu như Huyền Trọng Thiên có thể như vậy đối với hắn, không, trên thực tế Huyền Trọng Thiên nhất định sẽ đối với hắn như vậy, nhưng hắn lại không cảm thấy vui sướng. Hắn không muốn đoạt đi phụ thân của ba hài tử này. Không biết năm đó sư phụ làm thế nào để quyết định?

Huyền Trọng Thiên mỗi ngày đều khiến cho bản thân mệt mỏi gần chết sau đó thì ngủ ở ngự thư phòng hay tùy tiện tìm tẩm cung của một phi tử nào đó trụ một đêm, nhìn những nữ nhân này mỗi lần thấy hắn đều lộ ra ánh mắt có chút khát vọng, Huyền Trọng Thiên đều cảm thấy có lỗi với các nàng. Nhưng hắn cũng không có cách nào, ai khiến hắn bại trên tay người kia cơ chứ.

Cuối cùng, hắn cũng chỉ có thể ở tại tẩm cung của Lăng phi, bởi vì Lăng phi hiểu rõ vị trí của mình, mà Huyền Trọng Thiên cũng vui vẻ vì có một người có thể tâm sự cùng. Kết quả lại biến thành cung nhân (người trong cung) đều bàn tán hắn hiện đang chuyên sủng Lăng phi, tất cả mọi người đều đoán liệu Lăng phi có thể trở thành chính cung quốc mẫu hay không.

Huyền Trọng Thiên cũng mặc kệ lời bàn tán của những kẻ nhàn rỗi trong cung này, hấn chỉ thắc mắc không biết người kia sau khi nghe được có thể ghen vì mình hay không? Dù cho chỉ là một chút cũng đã tốt rồi.

Huyền Trọng Thiên ngồi ở ngự thư phòng nhìn văn thư khẩn cấp tám trăm dặm truyền về, cau mày nhìn truyền lệnh quan phía dưới.”Chuyện này, tam vương gia có biết hay không.” Huyền Trọng Thiên lo lắng đề đề sẽ làm ra chuyện gì lỗi mẫn, dù sao đây là quốc sự a, không thể manh động, tất cả cần phải được bàn bạc kỹ lưỡng.

“Cái này, tiểu nhân không rõ, nhưng Trần Viễn tướng quân luôn có mạng lưới tình báo riêng, cho nên tiểu nhân nghĩ —” truyền lệnh quan một đường cười ngửa, tới được kinh thành đã khiến cho bảy con tuần mã kiệt sức mà chết, hiện tại trên mặt vẫn còn một nhọc và khổ cực, nhưng vừa nghĩ tới một khi Trần Viễn tướng quân biết việc này, không biết có đem toàn bộ tướng sĩ trong doanh trại bọn họ ra giết hay không?

“Àn, trăm đã biết. Tiểu Đinh Từ, bố trí cho truyền lệnh quan nghỉ ở dịch quán tốt nhất, sau đó ban cho năm trăm lượng bạc.” Huyền Trọng Thiên nhìn thần tử của mình, tướng sĩ biên quan vì bảo vệ quốc gia không biết đã chịu bao gian khổ.

Huyền Trọng Thiên nhìn công văn chỉ viết vài chữ nhưng lông mày nhăn chặt lại. Bởi vì, đó là công văn khẩn cấp từ biên cương truyền về nói Phù Ngụy đại tướng quân Cảnh Thu Sinh bị quân địch đánh lên, sau đó mất tích. Việc này nếu như để cho tam đệ hay xúc động của hấn biết, còn không phá tan hoàng cung của hấn sao.

Kỳ thực, qua lễ mừng năm mới, tam vương gia Huyền Trọng Lệnh đã muốn quay về biên cương, hấn không muốn để Cảnh Thu Sinh ở đó một mình, hơn nữa hai người còn có nhiều hiểu lầm chưa giải trừ được nên Huyền Trọng Lệnh nóng lòng muốn trở về. Mà Huyền Trọng Thiên lại muốn hấn ở lại qua tết nguyên tiêu, kiên quyết bắt Huyền Trọng Lệnh lưu tại kinh sư, bây giờ Cảnh Thu Sinh xảy ra vấn đề, Huyền Trọng Lệnh lại không nháo hấn một trận âm ỉ sao, nói không chừng ngay cả hoàng huynh hấn đây cũng sẽ bị xả làm tám mảnh mất. Cảnh Thu Sinh là người Huyền Trọng Lệnh yêu từ nhỏ, Huyền Trọng Lệnh đối với hấn mà nói là có thể hi sinh tất cả mọi thứ cũng không hối tiếc a.

“Hoàng thượng, không tốt!” Tiểu Đinh Từ vừa mới đưa truyền lệnh quan kia đi ra ngoài đã hoang mang rối loạn chạy vào ngự thư phòng, cũng không quản cái gì là quân thần chi lễ mà lôi kéo Huyền Trọng Thiên chạy theo.

“Tiểu Đinh Từ, sao lại hoang mang rối loạn như thế, còn ra thế thống gì.” Huyền Trọng Thiên nhìn Tiểu Đinh Từ chạy như có lửa cháy sau lưng, hấn còn chưa nghĩ ra phải nói thế nào với tam đệ tên nô tài này đã vọt đến. Thực sự là càng ngày càng không có quy củ gì a.

“Hoàng thượng, tam vương gia đang cầm Long Bảo Kiếm hướng tới ngự thư phòng, thị vệ ngoài cửa cũng không ai dám ngăn cản a!” Tam điện hạ vương triều Thiên Triệu là chiến thần a, hơn nữa trong tay còn cầm Long Bảo Kiếm do tiên hoàng ban cho, ai dám ngăn cản, bị hấn chém chắc chắn sẽ chết. Hiện tại không chạy còn đợi bao giờ a.

“Cái gì? ! Nhanh như vậy.” Huyền Trọng Thiên vừa nghe tam đệ tới, nhất thời không biết làm sao, sao lại nhanh như vậy, xem ra mạng lưới tình báo của tam đệ so với Thiên Triệu vương triều không hề thua kém a. Huyền Trọng Thiên không hề biết mạng lưới tình báo của Huyền Trọng Lệnh là đặc biệt chỉ do một người mà lập nên, mục đích đương nhiên là để giám thị nhất cử nhất động của người đó, kết quả lại là xảy ra chuyện như vậy sao có thể không khiến hấn phiền muộn.

“Hoàng thượng, hay là chúng ta trốn đi, tam vương gia mà giận dữ thì không ai có thể địch lại a.” Tiểu Đinh Từ sợ chết yêu cầu hoàng đế bệ hạ của hấn cần phải nhanh chóng tìm một chỗ trốn. Đây là huynh đệ bọn hấn đánh nhau, hấn làm nô tài nhất định là nên vì chủ tử mà xuất lực nhưng một khi tam vương gia mất hứng đem hấn ra chặt đầu thì Tiểu Đinh Từ hấn chẳng phải là chết rất oan uổng sao.

“Không cần né, ta hiện tại sẽ chém hấn!” Huyền Trọng Lệnh một cước đá văng cửa ngự thư phòng, hai mắt bốc hỏa nhìn hoàng huynh đang mặc long bào, đều là hấn làm hại, nếu không vì hấn người kia sao có khả năng gặp phải chuyện này. Huyền Trọng Lệnh trong tay mang theo Long Bảo Kiếm, thị vệ chỉ dám canh giữ ngoài cửa mà không dám tiến đến, sợ bị tam vương gia tức giận chém luôn mình.

Tuy rằng bọn họ đều biết tam vương gia tuyệt đối sẽ không chém hoàng thượng, nhưng bọn hấn chính là muốn giả vờ giả vịt a, lúc này đối với bọn họ hoàng thượng không phải là quan trọng nhất. Tam vương gia cầm Long Bảo Kiếm muốn giết hoàng thượng cũng không phải chuyện mới xảy ra một hai lần.

Còn nhớ khi hoàng thượng vừa mới đăng cơ, hoàng thượng làm cho tam vương gia quay về kinh, không nên tiếp tục ở ngoài học võ nhưng lại cho Thu tướng quân tiếp tục ở bên ngoài. Tam vương gia mới đầu thế nào cũng không chịu trở về, sau khi hoàng thượng hạ tám đạo thánh chỉ cuối cùng cũng triệu được tam điện hạ trở về, cho tam điện hạ làm một chức quan nhàn tản trong cung, tam điện hạ tức giận cầm Long Bảo Kiếm hướng thẳng vào hoàng thượng, lúc đó thực sự là hù chết thị vệ bên cạnh, bởi vì không ai ngờ tới Huyền Trọng Lệnh lại đột nhiên muốn ám sát hoàng thượng a.

Kết quả Huyền Trọng Lệnh chỉ chém lên long ý của hoàng thượng, lột bỏ một khối vàng mười phía trên khiến cho long ý tại Kim Loan điện hiện nay mang hình dạng này, hoàng thượng nói hấn muốn nhắc nhở tam vương gia phải bảo trì bình tĩnh mọi lúc.

Lại có một lần, hai năm trước hoàng thượng phái Thu tướng quân tới biên cương trấn thủ biên quan, lúc đó tam điện hạ dâng tấu chương muốn đi tới năm lần, hoàng thượng cũng không phê chuẩn Huyền Trọng Lệnh. Cuối cùng, Huyền Trọng Lệnh lại cầm Long Bảo Kiếm chạy ào vào ngự thư phòng, hướng về hoàng thượng đang ngồi đối diện.

Kết quả thật không ai ngờ tới, Huyền Trọng Thiên lại không né không tránh, làm cho Huyền Trọng Lệnh đến lúc đó phải chuyển hướng kiếm, đánh lên giá sách gỗ lim thượng hạng phía sau hoàng thượng. Đem giá sách gỗ lim tiên hoàng tối trân trọng yêu quý rơi mất một mảnh, mà hoàng thượng anh minh của bọn họ lại hạ lệnh không cho bất cứ ai sửa chữa, hấn muốn cho tam đệ hấn tiếp nhận giáo dục về vật dụng thực tế.

Thế nhưng lần này không biết có phải tam vương gia muốn làm thực không a. Cho nên những thuộc hạ như bọn họ đương nhiên phải vũ trang toàn bộ, chuẩn bị sẵn sàng, nghìn vạn lần phải bảo vệ thật tốt — tài sản của vương cung, tam vương gia này là một kẻ siêu cấp phá hư đồ vật a.

Vương triều Thiên Triệu mỗi đồ vật đều có giá trị vô cùng a, hơn nữa hoàng cung tinh mỹ như thế nếu như bị tam vương gia chém tới chém lui trăm nghìn nhất, vậy khi sứ thần các nước khác tới Thiên Triệu chẳng phải là sẽ chê cười Thiên Triệu keo kiệt, ngay cả tiền tu sửa hoàng cung cũng không có sao?

“Tam đệ, không biết lần này ngươi lại muốn phá hư cái gì trong cung nữa? Ngươi nếu giỏi thì cứ thỏa thích mà chém, không sao hết.” Huyền Trọng Thiên nhìn tam đệ về mặt phần nộ và lo lắng, không biết có ai nhắc nhở hần hiện nay việc hần cần làm nhất là cái gì hay không a?

“Hừ, đều tại ngươi, nếu như không phải do hoàng huynh, hần hiện tại có thể có chuyện sao, ngươi đừng có trốn tránh trách nhiệm, đừng tưởng rằng ngươi là hoàng thượng Thiên Triệu ta cũng không dám động tới ngươi.” Huyền Trọng Lệnh nhìn hoàng huynh vẫn đang ung dung nhàn nhã lại càng thêm tức giận, đều là bởi vì hoàng huynh lôi kéo hần mới lui thời gian quay trở về biên cương. Cảnh Thu Sinh mới có thể gặp chuyện không may.

“Là, hoàng huynh biết sai rồi, nhưng mà tam đệ a, không biết tam đệ ngươi tới nơi này thật là muốn giết vi huynh sao? Nếu như không phải, trăm phải nhắc nhở ngươi mau nhanh ngấm lại làm thế nào cứu người mới là quan trọng?” Huyền Trọng Thiên nhìn về phía đệ đệ đang rất bình tĩnh, hai người bọn họ thực sự là huynh đệ a, chỉ cần là chuyện liên quan tới người mình quan tâm sẽ đều mất đi đầu óc như nhau.

“A, ta, ta nên làm cái gì bây giờ?” Huyền Trọng Lệnh nghe hoàng huynh nói mới phát hiện chính mình hiện tại đang làm gì, Trần Viễn tướng quân thống lĩnh đại quân Thiên Triệu lại mất đi lý trí bình thường, như một hải tử bắt lưc đến xin ca ca giúp đỡ.

“Được rồi, không có việc gì, Trọng Lệnh, chỉ cần tỉnh táo lại ngươi sẽ phải biết làm gì bây giờ, ngươi chính là Trần Viễn tướng quân của Thiên Triệu a.” Huyền Trọng Thiên nhìn khuôn mặt lo lắng của đệ đệ, càng không ngừng an ủi hần, tính mệnh của Cảnh Thu Sinh đối với Huyền Trọng Lệnh mà nói là quan trọng hơn so với tất cả mọi thứ.

Huyền Trọng Lệnh tựa bên người hoàng huynh, nỗ lực khống chế cảm xúc, hần nhất định phải bình tĩnh, người kia còn đang chờ hần đi cứu a. Sau khi điều chỉnh tâm trạng, Huyền Trọng Lệnh đi tới trước mặt hoàng huynh.”Hoàng huynh cho ta mượn hai trăm ảnh vệ của ngươi.” Huyền Trọng Lệnh lần đầu tiên mượn ảnh vệ của hoàng huynh, bởi vì ảnh vệ ở Thiên Triệu chỉ nghe theo lệnh hoàng thượng mà thôi, khi cần thiết phải sống chết bảo vệ hoàng thượng an toàn, cho nên lòng trung thành của ảnh vệ là tuyệt đối, cho dù hoàng thượng là một hôn quân bọn họ cũng sẽ bảo vệ chủ tử cho đến hơi thở cuối cùng. Cho nên người trong hoàng tộc đều có ảnh vệ riêng, không ai biết một đời quân vương rốt cuộc có bao nhiêu ảnh vệ, cũng không biết là bọn họ ẩn thân ở đâu.

“Ta còn muốn người tên Đan sở hữu mạng lưới tình báo ở biên cương của ngươi.” Huyền Trọng Lệnh biết yêu cầu của mình có chút quá phận nhưng hần không quản được nhiều như vậy, chỉ cần có thể cứu được người kia thì sau đó sau hoàng huynh có giết hần cũng không quan tâm.

“Hảo, ngoài ra ta cấp cho ngươi tám trăm quân cận vệ.” Huyền Trọng Thiên nhìn đệ đệ, hần tuyệt đối không nghi ngờ đệ đệ không trung thành, bởi vì hần hiểu rõ đạo lý “dùng nhân bất nghi, nghi nhân bất dụng” (dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người), huynh đệ cùng chơi từ nhỏ đến lớn đích hần rất rõ ràng, không phải vạn bất đắc dĩ hần sẽ không đưa ra yêu cầu như vậy. Mà hần làm hoàng huynh cũng chỉ có thể giúp đỡ Huyền Trọng Lệnh như vậy mà thôi.

“Cảm tạ ngươi, hoàng huynh.” Huyền Trọng Lệnh cảm kích nhìn ca ca. Hần biết Huyền Trọng Thiên đối với huynh đệ bọn họ đều tốt, nhưng Huyền Trọng Thiên dù sao cũng là một quân vương, hần đem mạng lưới tình báo của mình tiết lộ cho người khác là rất mạo hiểm, bởi vì muốn thành lập một mạng lưới tình báo tốt không có thể một sớm một chiều là có thể hoàn thành. Chỉ chọn mỗi người trong đó cũng là một chuyện rất khó khăn a.

“Thái phi ta sẽ giúp ngươi, Thu lão thái quân ta cũng sẽ phái người trấn an, có thể không nói ra ta sẽ tận lực giấu diếm. Còn có, đi sớm về sớm.” Huyền Trọng Thiên căn dặn đệ đệ, sắp tới tết nguyên tiêu mà Huyền Trọng Lệnh lại không thể ở lại kinh sư, Huyền Trọng Thiên đã không còn nhớ rõ đệ đệ có bao nhiêu lần ăn tết ở ngoài.

“Hoàng huynh, thần đệ khuyên ngươi nên quý trọng a.” Huyền Trọng Lệnh cảm hồ phù hoàng thượng cấp cho đi ra ngự thư phòng không quay đầu lại nói với hoàng huynh những lời này, chính hần không quý trọng cảm tình năm đó với người kia, luôn luôn trêu đùa cho nên người kia sau này vẫn không tiếp nhận hần. Lần này, hần nhất định phải khiến cho người kia thực lòng tin tưởng mình, mặc kệ dùng biện pháp gì, hần nhất định phải một lần nữa tìm được hạnh phúc.

Huyền Trọng Thiên nhìn bóng lưng đệ đệ đang đi xa dần, còn ngẩn ngơ tại chỗ, câu nói kia của Huyền Trọng Lệnh làm trong lòng hần xao động. Kỳ thực, hần thích Thiên Chiêu Tề như vậy, căn bản là không có gì phần hận nhưng hần dù sao cũng là hoàng thượng, từ nhỏ đã được dạy là người trong thiên hạ đều thần phục dưới chân hần. Mà Thiên Chiêu Tề lại đối với hần như vậy khiến cho lòng tự tôn của hần bị thương tổn.

“Tiểu Đình Tử, mấy ngày nay Thiên công tử làm gì?” Huyền Trọng Thiên không nhịn được hỏi, hần rất muốn đi gặp Thiên Chiêu Tề, đã mấy lần hần đi tới trước cửa tâm cung nhưng lại quay lưng rồi đi, sau đó tới cung của Lăng phi, cùng ngủ với Huyền Tĩnh Hiền, chỉ bất quá là hần luôn cảnh cáo Hiền nhi không được đem chuyện này nói cho người khác, bằng không mặt mũi hoàng đế vương triều Thiên Triệu hần biết giấu vào nơi nào a.

“Ách, cái này.” Tiểu Đình Tử mới tỉnh lại sau cơn phong ba do tam vương gia gây ra, chợt nghe thấy hoàng thượng hỏi như vậy, hần phải trả lời thế nào a, lẽ nào nói cho hoàng thượng Thiên công tử vẫn đang vui vẻ như xưa sao?

“Àn? Làm sao vậy? Chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì sao?” Huyền Trọng Thiên nhìn về mặt Tiểu Đình Tử nghiêm trọng, còn tưởng rằng Thiên Chiêu Tề xảy ra chuyện gì. Huyền Trọng Thiên sốt ruột nhìn chằm chằm nô tài, thật là, lúc này hần còn làm cái gì vậy.

“Cái này, bẩm hoàng thượng, Thiên công tử mấy ngày nay vẫn như cũ, không có gì thay đổi.” Tiểu Đình Tử tận lực chọn từ ngữ để không gây kích động cho hoàng đế bệ hạ. Xem bộ dạng hoàng thượng mấy ngày nay ăn không ngon, ngủ không yên, thật không biết tâm của Thiên công tử kia là dùng cái gì

làm nên a?

“Cái gì gọi là như cũ?” Huyền Trọng Thiên nghe Tiểu Đình Từ trả lời xong lại hỏi thêm một lần, có ý gì, chẳng lẽ là người kia rất tốt sao? Sao có thể, hần lẽ nào tuyệt nhiên không quan tâm tới hần đang lạnh nhạt hần sao?

Đúng vậy, vốn là hần bám lấy Thiên Chiêu Tề không buông a. Người ta chưa từng biểu thị nguyện ý ở bên hần cả đời a. Hai người bọn họ vốn là chỉ mình hần nỗ lực mà thôi, đôi khi hần nghĩ chỉ cần mình cố gắng sẽ có kết quả, nhưng sự thực là vẫn không đổi được một câu thật tình của Thiên Chiêu Tề.

“Cái kia, là Thiên công tử mỗi ngày vẫn theo lẽ thường đi dạy các hoàng tử, đứng giờ dùng bữa nghỉ ngơi, nga, chỉ là Thiên công tử gần đây tới ngự y viện nhiều hơn. Hơn nữa tiểu nhân hỏi qua, Thiên công tử mỗi ngày đều ăn rất nhiều thuốc bổ, phần lớn đều là bổ huyết dưỡng khí.” Tiểu Đình Từ một hơi nói xong, dù thế nào cũng sẽ là hoàng thượng bị đau lòng, chính là đau nhức lâu dài không bằng đau trong chốc lát a.

“Cái gì? Uống thuốc?” Huyền Trọng Thiên biết Thiên Chiêu Tề lo lắng cho bệnh tình của Diệu Ngữ nhưng hần không thể chịu được chính là Thiên Chiêu Tề lại coi như không có việc gì hết, hần không có một chút ưu sầu oán hận nào sao?

“Ta rốt cuộc đang làm cái gì đây?” Giọng nói mờ mịt của Huyền Trọng Thiên khiến cho Tiểu Đình Từ nghe xong cảm giác vô cùng sợ hãi, quân vương Thiên Triệu của bọn họ sau một thời gian ngắn lại vì một người biến thành như vậy —

Bạn đang đọc truyện *Tù Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19

Gần đến ngày tết nguyên tiêu, khắp Thiên Triệu đều bao phủ trong không khí vui mừng, các thần tử đương nhiên cũng mong muốn có thể sớm nghỉ ngơi một chút, bởi vì mười lăm ngày đó có thể không cần vào triều, mọi người trong nhà có thể cùng nhau đi du ngoạn coi như là nghỉ ngơi sau một năm khổ cực a.

“Hoàng thượng, tết nguyên tiêu năm nay không biết nên an bài thế nào, thần đệ nghĩ hiện nay tình hình chiến sự tại biên quan khẩn cấp, chúng ta cũng không nên tổ chức yến hội gì trong cung, tất cả đều giản lược, không biết ý hoàng huynh thế nào?” Huyền Trọng Tĩnh đứng phía dưới đại điện, thanh âm nghiêm túc biểu hiện hần là một vị Vương gia tốt cần chính ái dân nhưng trong lòng hần thực sự đang mong muốn được về nhà với ái thê.

Huyền Trọng Tĩnh không muốn lại tổ chức yến hội gì hết, hiện tại tam đệ không ở kinh sư, nếu như tổ chức hần sẽ phải chủ trì mọi sự lớn nhỏ, như vậy hần lại càng không muốn, nhất là Vương phi gần đây mới có thai, Huyền Trọng Tĩnh đặc biệt lo lắng a. Hần rất lo ái thê ở trong phủ một mình không thể tự chăm sóc mình, cho nên bây giờ chỉ cần bãi triều thì hần luôn người đầu tiên lao ra khỏi đại điện.

“Ân, trẫm đang có ý này. Tất cả cứ làm theo ý Dung Vương gia đi, bất quá các cung nữ có thể xuất cung.” Huyền Trọng Thiên cũng không ghét tổ chức yến hội, ngày nay hần muốn đi gặp Thiên Chiêu Tề, nhớ tới lời của nhi tử Huyền Tĩnh Nhiên ngày hôm qua, hần phải rất khó khăn mới có thể bình tĩnh lại được.

Hôm qua, Huyền Trọng Thiên mới bãi triều đã bị nhi tử chặn ở lối đi, Huyền Trọng Thiên vốn không muốn để ý tới Huyền Tĩnh Nhiên nhưng Huyền Tĩnh Nhiên lại hét lên với hần: “Lẽ nào phụ hoàng muốn nhìn sư phụ đi tìm cái chết sao?” chỉ một câu nói đã ngăn cản Huyền Trọng Thiên đang cất bước rời đi.

“Người nói cái gì?!” Huyền Trọng Thiên nhìn nhi tử, khuôn mặt nhỏ nhắn của hần đang rất lo lắng, dường như hần biết chuyện gì đó. Hơn nữa hần cho tới giờ cũng chưa từng gặp qua Huyền Tĩnh Nhiên lo lắng như vậy, ngay cả khi Huyền Trọng Thiên bắt mẫu hậu hần đi cũng không gặp hần lộ ra biểu tình như vậy.

“Ta không biết.” Huyền Tĩnh Nhiên dừng một chút, “Ta không biết sư phụ muốn gì? Nhưng phản ứng của hần rất kỳ quái.” Huyền Tĩnh Nhiên vô cùng bất mãn với sự vô dụng của bản thân, bởi vì mỗi ngày hần đều quan sát sư phụ, hần biết Thiên Chiêu Tề đang muốn làm chuyện gì đó nhưng hần thực không đoán ra sư phụ muốn gì? Cho dù vậy, hần biết việc đó nhất định có liên quan tới Diệu Ngữ, không phải chỉ cần uy năng huyết là được sao?

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Huyền Trọng Thiên giọng nói khẩn cấp cũng mang theo nồng đậm lo lắng, hần có thể thấy được tình hình rất nghiêm trọng nhưng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a.

Mấy ngày nay, Tiểu Đình Từ vẫn quan tâm tới hành tung của Thiên Chiêu Tề sau đó đều báo cáo với hần, tuy rằng đôi khi hần giả vờ không thèm để ý nhưng Tiểu Đình Từ nói gì hần chưa từng bỏ qua một chữ, Tiểu Đình Từ nói mọi việc đều rất bình thường, đơn giản là Thiên Chiêu Tề đi dạy các hoàng tử, đi thái y viện, đối với cung nữ thái giám nào cũng nở nụ cười mà thôi. Ngay cả Thiên Chiêu Tề ăn cái gì cũng đều báo cáo cho hần a.

“Không xảy ra chuyện gì. Nhưng là bởi vì không có xảy ra việc gì nên nhi thần mới thấy càng thêm kỳ quái.” Huyền Tĩnh Nhiên nhớ tới mấy ngày nay sư phụ đều mỉm cười với hần và Hiền đệ nhưng mỗi lần nhìn sư phụ tươi cười khiến cho hần rất khó chịu a, dường như chỉ là khổ động khoe miệng một chút

mà thôi, tuyệt nhiên không có cảm giác gì.

Sư phụ gần đây luôn luôn rất nghiêm khắc dạy dỗ bọn họ, mỗi lần đều rất nghiêm túc dạy cho hần và Hiên nhi thật nhiều thứ, lại viết lại sách cho bọn họ, đem thật nhiều thứ bọn hần có lẽ sẽ không hiểu được viết lại, nói là sau này nếu như không hiểu thì tham khảo một chút, nghe thế nào cũng làm hần cảm thấy không thích hợp.

“Nhiên nhi, người không cần lo lắng, sư phụ của người có lẽ chỉ là thoát khỏi phụ hoàng, trong lòng vui vẻ cho nên mới như vậy thôi, dù sao phụ hoàng đã mang đến cho hần rất nhiều phiền phức.” Huyền Trọng Thiên chỉ nghĩ đây đều là Thiên Chiêu Tể không nhìn thấy hần nên mới vui vẻ như thế, khuôn mặt anh tuấn lộ ra vẻ bi thương.

“Phụ hoàng, nhi thần tuy rằng không biết cái gì là ái, thế nhưng nhi thần biết sư phụ là một người tâm cao khí ngạo, nếu như là việc hần không muốn làm hần tuyệt đối sẽ không khuất phục.” Huyền Tinh Nhiên tuy là một đứa trẻ mới bảy tuổi nhưng lại nhìn ra vấn đề mà hai người lớn là phụ thân và sư phụ cũng không thấy rõ.

“Nhi thần từng hỏi qua nhị hoàng thúc, nếu có một người có thể nói rõ ràng sách lược trị quốc, một người có thể đem tất cả binh pháp đọc lâu lâu, một người có thể nhìn là biết kỳ môn thuật giáp thuật đồng thời tinh thông y lý sao có thể sẽ chịu thiệt làm một — ách — khụ — của một nam nhân?” Huyền Tinh Nhiên không muốn nói thêm gì nữa, hần chỉ là một tiểu hài tử, căn bản không biết cái gì là nam sủng nhưng hần không muốn nói ra từ kia, đó là vũ nhục đối với sư phụ hần.

“Cái gì?” Huyền Trọng Thiên quay lại nhìn nhi tử, hần biết Thiên Chiêu Tể là một kỳ tài, nhưng hần cũng không có nghĩ là tới mức này a. Trong mắt hần, Thiên Chiêu Tể chỉ là một người bình thường, cần người khác quan tâm yêu thương, hần đã quên mất năng lực của Thiên Chiêu Tể, chỉ đơn thuần muốn thương yêu người kia.

“Nhi thần chỉ muốn nhắc nhở phụ hoàng một chút, đừng để tương lai phải hối hận.” Huyền Tinh Nhiên đối với loại sự tình này cảm thấy rất vô lực, vì sao người lớn chỉ cần tụng tới chuyện như vậy sẽ rối loạn hết a. Mẫu hậu cũng vậy, cuối cùng rơi vào kết cục như vậy, không biết phụ hoàng —

“Nhi thần xin cáo lui.” Huyền Tinh Nhiên cũng không chờ phụ hoàng có đáp lại hay không, nói xong xoay người rời đi. Hần còn phải đi giám sát chặt chẽ sư phụ, tên Huyền Tinh Hiên ngu ngốc kia là không thể trông chờ gì hết.

Huyền Trọng Thiên nhìn bóng lưng nho nhỏ của nhi tử đang rời đi, trong lòng càng thêm rối loạn. Hần dù sao cũng là vua của một nước, sao có thể chịu khuất phục cúi đầu trước người kia sau đó nói cho hần “Ta nhớ người”?

Huyền Trọng Thiên ở trong ngự thư phòng hai canh giờ nhưng không hề đọc tấu chương một chữ nào, hần chỉ ngồi chờ ra trước thư án. Hần muốn đi gặp Thiên Chiêu Tể nhưng lại sợ bị người kia chê cười, nếu như Thiên Chiêu Tể cũng không muốn gặp hần thì phải làm sao? Hần có thể chịu được những lời lạnh nhạt từ người kia lần thứ hai không? Nếu như đến lúc đó không không chế được mình, lại tổn thương người đó như lần trước thì phải làm sao?

Huyền Trọng Thiên đang không biết làm sao đột nhiên thấy Tiểu Đình Tử về mặt kinh sợ chạy vào. “Ta không phải nói không muốn thấy bất cứ kẻ nào sao?” Huyền Trọng Thiên nhìn Tiểu Đình Tử, hần không phải đã nói cho bọn họ ngày hôm nay ai cũng không muốn gặp sao, hần hiện tại căn bản không xử lý được bất luận chuyện gì quốc sự hết.

“Nga, vậy nô tài ra bảo Thiên công tử đi thôi.” Tiểu Đình Tử nhìn hoàng đế bệ hạ vừa mới nghe được Thiên công tử tới trong mắt đột nhiên toát ra ánh sáng kỳ quái, như là muốn nuốt ai đó vào trong bụng vậy.

“Cái gì? ! Hần tới, mau để hần tiến đến. Không, ta đi ra ngoài.” Huyền Trọng Thiên vừa nghe Thiên Chiêu Tể đến tim đã sớm quên rằng hần và Thiên Chiêu Tể đang có chiến tranh lạnh, kích động tới mức gần như ngất dựng lên khỏi ghế. Sau đó vội mặc long bào chạy ra ngoài cửa, khi hần thấy người phía trước khuôn mặt tái nhợt thì cảm thấy vô cùng đau lòng, không ngừng thăm mắng Tiểu Đình Tử ngu xuẩn. Cái gì gọi là “Thiên công tử bình thường”, cái gì gọi là “Thiên công tử mỗi ngày làm việc và nghỉ ngơi điều độ”, nếu tất cả như thật là bình thường như thế, sắc mặt người này sao lại tái nhợt tới vậy.

“Ta tới tìm người cùng dùng bữa, không biết hoàng đế bệ hạ có niệm tình, nể mặt tiểu nhân một chút hay không a.” Thiên Chiêu Tể không để ý tới Huyền Trọng Thiên vẫn đang trạng thái ngơ ngẩn, nụ cười dịu trung lên thường xuyên trên khuôn mặt từ lâu đã không thể nhìn ra cái gì gọi là bi phần hay thống khổ. Huyền Trọng Thiên bị nụ cười dịu dàng trên mặt hần bắt làm cho mê muội.

“Ta — đương nhiên là có —” Huyền Trọng Thiên nhìn khuôn mặt tươi cười của Thiên Chiêu Tể, ngơ ngẩn trả lời, hần là thụ sủng nhược kinh, trên mặt chỉ có mừng rỡ và hạnh phúc. Huyền Trọng Thiên không thể tin vào tai và mắt mình, lẽ nào Thiên Chiêu Tể đổi tính sao? Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Người không ăn sao? Lẽ nào sợ ta hạ độc sao?” Thiên Chiêu Tể buồn cười nhìn người đã ngồi xuống bên bàn ăn mà vẫn sững sờ kia. Thực sự là không biết phải bắt hần làm sao bây giờ nữa, Thiên Chiêu Tể chăm chú nhìn khuôn mặt tuấn tú của Huyền Trọng Thiên, một thời gian không gặp, hần cũng tiêu tuỵ rất nhiều a.

Xem ra mình thực sự là mang tới rất nhiều phiền phức cho những người trong hoàng cung này a. Thiên Chiêu Tể nhìn quân vương của Thiên Triệu — quốc gia đứng đầu sáu nước này, nam nhân cao ngạo này vì một người nho nhỏ như hần mà nỗ lực nhiều đến thế, mà hiện tại lại bị dẫn vật sa sút tinh thần như vậy.

“Ách, không, đều không phải, ta ăn, ta ăn.” Huyền Trọng Thiên vẫn chăm chú nhìn vào khuôn mặt Thiên Chiêu Tể, rất sợ khi hần cúi đầu xuống Thiên Chiêu Tể sẽ đột nhiên biến mất. Huyền Trọng Thiên không thể tin được, Thiên Chiêu Tể vì sao đột nhiên lại tốt đối với hần như vậy, hần sợ đây là âm mưu thần bí gì đó, nhưng Thiên Chiêu Tể hiện tại thật giống trước đây, cho hần dù đang gạt hần, hần cũng cam tâm tình nguyện bị lừa.

“Ngươi gầy đi rất nhiều a. Không biết những đồ ăn này ngươi ăn có quen không.” Thiên Chiêu Tễ yêu thương nhìn Huyền Trọng Thiên, vươn tay muốn chạm vào khuôn mặt hắn nhưng chỉ giờ tay lên một chút rồi lại thu về.

Thiên Chiêu Tễ cố ý tới ngự trù phòng, nói là muốn tự mình làm một chút đồ ăn làm cho cả ngự trù phòng sợ hãi, bọn họ cho tới giờ chưa từng thấy một nam nhân mỹ mạo như thế xuất hiện ở trong cung, mà sau khi biết nam nhân này là “nam sủng” họ vẫn nói tới lại càng thêm không dám tin tưởng.

Một người bị người trong thiên hạ gọi là nam sủng có thể có khí chất thanh tao và vẻ ngoài xuất trần như thế soa? Nam sủng đều không phải mang vẻ đẹp rất mỹ hoặc sao, giống như sứ giả Lãnh Hương Lăng lần trước tới Thiên Triệu a? Lần trước Lãnh Hương Lăng tới đã làm cho linh hồn nhỏ bé của bao nam nhân Thiên Triệu bị câu dẫn. Bất quá nghe nói hắn muốn tới Thiên Triệu mở kỹ viện, mọi người vẫn đều đang chờ mỹ nhân kia đến a.

“Ăn, rất ngon.” Huyền Trọng Thiên căn bản là không biết mình đang ăn gì, hắn thực ra còn không nhìn hắn đang ăn cái gì bởi vì ánh mắt hắn chưa từng rời khỏi khuôn mặt Thiên Chiêu Tễ.

“Ngày mai là mười lăm, ngươi sẽ đi chủ trì hội hoa đăng phải không.” Giọng nói Thiên Chiêu Tễ mang theo ý khẳng định, ngày mười lăm tháng giêng hàng năm quân chủ Thiên Triệu đều châm một đèn lồng thật lớn sau đó treo tại cửa chính của hoàng cung, mục đích là cúng cầu nguyện cho mùa thu hoạch năm sau.

“Ăn, sao vậy Tễ, ngươi cũng muốn đi sao? Lần trước không phải ngươi nói muốn đi xem hội hoa đăng sao?” Huyền Trọng Thiên mong đợi nhìn Thiên Chiêu Tễ, hắn nhớ kỹ Thiên Chiêu Tễ đã từng rất mơ ước có thể cùng sư phụ xem hoa đăng nhưng lại không thích xem một mình bởi vì hắn sợ cô đơn.

“Ăn, hảo muốn đi a, muốn cùng ngươi, hai người chúng ta nhìn đèn lồng a.” Thiên Chiêu Tễ lần này không có chút nào ngượng ngùng nhìn thẳng mắt Huyền Trọng Thiên, cuối cùng cũng vươn tay, dùng bàn tay vẫn đang lạnh ngắt đặt lên bàn tay to lớn của Huyền Trọng Thiên, cảm nhận sự ấm áp và yên tâm do hắn mang lại.

“Tễ — ngươi — ta — có đúng hay không đang nằm mơ?” Huyền Trọng Thiên lộ ra vẻ mặt ngu ngốc. Hắn hiện tại đang vô cùng kinh ngạc, không biết nam nhân này rốt cuộc muốn hắn thế nào, làm tổn thương tâm hắn hại hắn lo được lo mất rồi lại làm hắn hạnh phúc muốn chết.

“Ngươi không phải, ta cũng không phải. Nếu như hai chúng ta kiếp sau có thể gặp nhau mà không phải lo lắng gì thật là tốt.” Thiên Chiêu Tễ nói ra khổ não của bản thân, hắn lần đầu tiên bắt lực như thế trước mặt Huyền Trọng Thiên. Hai người bọn họ đều phải lo lắng rất nhiều thứ a.

“Nói cái gì ngốc vậy. Chúng ta người sẽ luôn ở cùng nhau.” Huyền Trọng Thiên kéo Thiên Chiêu Tễ lại gần, hắn đã lâu không ôm người này trong lòng. Bọn họ thực sự đã dẫn vật nhau rất nhiều a. Bất quá, Huyền Trọng Thiên thầm quyết định trong lòng, hắn sẽ không bao giờ buông tay Thiên Chiêu Tễ ra nữa, kỳ thực hắn biết Thiên Chiêu Tễ là một người rất sợ cô đơn —

Bạn đang đọc truyện *Tù Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Tết nguyên tiêu của Thiên Triệu là một trong những ngày lễ lớn nhất được tổ chức trong năm. Đêm nay có rất nhiều tiểu thư quan gia cũng đi ngắm đèn, kết bạn, cho nên có rất nhiều người trên đường.

Khi Huyền Trọng Thiên thức giấc, Thiên Chiêu Tễ còn đang ngủ, đêm qua hai người cuối cùng cũng về tới tẩm cung của hắn, Huyền Trọng Thiên rất cao hứng, đêm qua Thiên Chiêu Tễ nhiệt tình hiếm thấy, hai người bọn họ dường như đã bỏ qua mọi bất mãn với nhau, quần quýt, dây dưa triền miên một đêm trên giường kết quả là Thiên Chiêu Tễ vẫn đang ngủ mê mết.

Huyền Trọng Thiên sáng sớm thức giấc cảm thấy thần thanh khí sảng, trong khi nhị vương gia Huyền Trọng Tĩnh đang rất phiền muộn, Thi Vận của hắn hiện đang mang thai kết tinh tình yêu của hai người a, cho nên hắn mỗi ngày đều rất vất vả. Nguyên lai nữ nhân mang thai là một việc thống khổ đến thế, nhất là thân thể Thi Vận lại không tốt, càng cần hắn quan tâm nhiều hơn.

“Hoàng huynh, hôm nay tất cả quan lại đều không cần vào triều mà.” Huyền Trọng Tĩnh mang vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn hoàng huynh đang vui vẻ đắc ý. Thực sự là không biết hoàng huynh tìm hắn tới làm cái gì đây.

“Chúng ta hòa hảo rồi a, ha ha” Huyền Trọng Thiên cười với nhị đệ như một đứa trẻ nhỏ được đưa cho đồ chơi yêu thích, trên mặt không che giấu được niềm hạnh phúc. Hắn đang cần tìm ai đó tới chia sẻ niềm vui cho nên mới sáng sớm đã triệu đệ đệ tiến cung.

“Cái gì? ! Hoàng huynh ngươi tìm ta chỉ vì chuyện này sao?” Huyền Trọng Tĩnh quả thực không thể tin được vào tai mình, hoàng huynh hắn sáng sớm đã bắt hắn từ vương phủ tới hoàng cung này chỉ để nghe chuyện phòng the của hắn thôi sao? Điều này sao có thể a. Hoàng huynh hắn sao có thể giống như một — tên ngu ngốc thế này a.

“Ăn, Trọng Tĩnh ngươi biết không? Tuy rằng chúng ta đã hòa hảo, nhưng trong lòng ta so với trước càng thêm bất an, ta luôn có dự cảm xấu.” Huyền

Trọng Thiên sắp xếp lại tâm tình của mình một chút, về mặt thâm trầm. Đây lẽ nào là cảm giác lo sợ sẽ mất đi sau khi có được?

“Hoàng huynh, ngươi không nên quá lo lắng. Ngươi đây là lo lắng quá mà thôi, có lẽ là hần cuối cùng cũng biết là hoàng huynh thật lòng nên đã bị cảm hoá. Trái tim cũng không phải là làm bằng đất đá, hần cuối cùng cũng cảm nhận được những nỗ lực của hoàng huynh a.” Huyền Trọng Tinh thoải mái nhìn ca ca, hoàng huynh hần thực sự chỉ là một tay mơ trên tình trường.

“Phải? Có lẽ là ta đa nghi quá. Chỉ là cuộc sống hạnh phúc tới vậy khiến ta có cảm giác không thật lắm.” Huyền Trọng Thiên lắc lắc đầu, trước đây hần thống khổ vì Thiên Chiêu Tề không đáp lại hần, Thiên Chiêu Tề đối với hần lãnh đạm làm hần cảm thấy bị ai, hiện tại Thiên Chiêu Tề đối với nhiệt tình như thế, hần lại sợ đây chỉ là hoa trong gương trăng trong nước, khi tình mộng sẽ không còn gì.

“Được rồi, hoàng huynh, tới nay ngươi sẽ phải làm rất nhiều việc. Mau chóng thu đáng về âm đạm đó lại đi, đừng làm cho con dân Thiên Triệu tưởng rằng chúng ta sắp vong quốc tới nơi.” Huyền Trọng Tinh nhìn khuôn mặt bị ái tình làm cho ảo não của hoàng huynh, thực sự là đáng thương a —

Thiên Chiêu Tề nằm tới buổi trưa mới rời giường, hần ăn qua vài thứ rồi tắm rửa qua, tới Đông Cung của thái tử. Đêm qua Huyền Trọng Thiên nói với hần tới nay sau khi thấp đèn cầu phúc sẽ đi tìm hần, cả hai cùng ngắm hoa đăng, chỉ hai người bọn họ mà thôi. Thiên Chiêu Tề đương nhiên lộ ra vẻ mặt mong chờ, nhưng hần biết mình tuyệt không có khả năng đi, hần không thể cùng người đó đi trên cùng một con đường, vua một nước sao có thể tự tiện đi ra ngoài cung a.

“Sur phụ, ngươi muốn mấy thứ này làm gì a?” Huyền Tinh Hiền bị sur phụ gọi tới giúp hần xếp một số hòn đá nhỏ và cành cây, mỗi thứ đều phải đặt một cách chính xác làm hần thật vất vả mới làm được.

“Không có gì, sur phụ chỉ muốn làm chút chuyện, hôm nay Hiền nhi không đi ngắm đèn sao?” Thiên Chiêu Tề nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mặt tới đỏ bừng của Huyền Tinh Hiền, thực sự là một hài tử không thể ngồi yên a.

“Đương nhiên là có. Cuối cùng cũng có thể xuất cung, ta đương nhiên muốn đi ra ngoài a.” Các tiểu hoàng tử Thiên Triệu hàng năm cũng chỉ có dịp này mới được cho phép ra cung, hơn nửa năm nay thái tử Huyền Tinh Nhiên tròn bảy tuổi, Huyền Trọng Thiên cũng sẽ mang thái tử cùng đi thấp đèn vi bách tính a. Huyền Trọng Thiên muốn để bách tính Thiên Triệu thấy, phụ hoàng hần không lạnh lùng với thái tử như trong lời đồn a.

Khi Huyền Trọng Thiên bắt giam cả gia tộc của Trình Đức hoàng hậu, bách tính suy đoán có phải ngay cả thái tử cũng sẽ thay đổi hay không, mọi người đoán hoàng thượng có lập nhị hoàng tử lên làm thái tử hay không. Cho nên lần này Huyền Trọng Thiên mới muốn dẫn Huyền Tinh Nhiên xuất cung.

“Sur phụ không đi sao? Hiền nhi muốn đi cùng sur phụ a?” Huyền Tinh Hiền rất muốn được đi với sur phụ, nếu như để cho hoàng huynh biết, hần nhất định sẽ hối hận đã cùng phụ hoàng đi thấp đèn cầu phúc.

“Sur phụ sẽ không đi. Sur phụ đêm nay cần chăm sóc Diệu Ngữ a. Chỉ vài ngày nữa là nàng có thể bình phục nga.” Thiên Chiêu Tề vẫn nói với mọi người bệnh của Huyền Diệu Ngữ phải qua một thời gian nguy hiểm nữa mới hết hần, hần không muốn những người khác phát hiện việc mình đang làm. Không biết sur phụ đang ở nơi nào, hần thực muốn gặp sur phụ và sur thúc một lần.

“Nga, được rồi. Sur phụ chữa bệnh cho Diệu Ngữ xong cũng có thể đi mà, dù sao thì đêm nay sẽ là một đêm không ngủ của hoàng thành a.” Huyền Tinh Hiền đã sớm chuẩn bị cho đi chơi cả một đêm, tuy rằng trong cung quy định các hoàng tử khi nào phải hồi cung nhưng hần sẽ tận lực chơi.

“Ân sur phụ đã biết. Được rồi Nhiên nhi hôm nay sẽ không trở về đúng không?” Thiên Chiêu Tề rất sợ đồ đệ Huyền Tinh Nhiên sớm trưởng thành kia sẽ phát hiện tác dụng của mấy thứ hần đang làm, hần muốn đem toàn bộ Đông Cung này vây lại, cho nên rất bận rộn a.

Thiên Chiêu Tề sau khi phân phó Huyền Tinh Hiền chuẩn bị cho mọi thứ xong thì bắt đầu bày binh bố trận, trận pháp “nghịch chuyển thiên địa” này có thể ngăn cản thiên quân vạn mã xâm nhập nhưng đồng thời cũng hao tổn rất nhiều tinh lực.

Thiên Chiêu Tề là bất đắc dĩ mới phải dùng tới trận đồ này, hần biết nếu như Huyền Trọng Thiên biết hần dùng máu của mình đổi cho Huyền Diệu Ngữ nhất định sẽ ngăn cản mà hần lại không muốn bất cứ điều gì ngăn cản mình, hần nhất định phải cứu tiểu công chúa này, hần cũng không hy vọng Huyền Tinh Nhiên biết kế hoạch của mình vì Huyền Tinh Nhiên nhất định cũng sẽ ngăn cản.

“Sur phụ, ngươi làm cái gì vậy? Sao ta nhìn giống như đang bày trận a?” Huyền Tinh Hiền theo sát Thiên Chiêu Tề, hần nghĩ hành động của sur phụ rất kỳ quái nhưng lại nói không được là kỳ quái ở đâu, không biết mình động chạm tới mấy cái này có việc gì không nha?

“Hiền nhi, đừng lộn xộn, ngươi không phải là muốn đi ngắm hoa đăng sao? Mau trở về thay y phục đi.” Y phục của Huyền Tinh Hiền đã có vết bẩn, Thiên Chiêu Tề yêu thương nhìn đồ đệ một chút, hần không dám biểu hiện ra quá nhiều tình cảm trong ánh mắt, bởi vì hần sợ sẽ làm Huyền Tinh Hiền nhìn ra mình đang thương tâm.

“Thế nhưng, sur phụ, ta —” Huyền Tinh Hiền nhìn hành vi quái lạ của sur phụ, thực sự là có chút lo lắng a, hần thực muốn sur phụ sẽ nói hần không phải đi, nhưng khi hần thấy mẫu phi phái người tới đón thì đành đi theo bọn họ.

Lăng phi vốn không thích nhi tử tiếp xúc nhiều với Thiên Chiêu Tề, chỉ là do Huyền Trọng Thiên đồng ý cho nhi tử học cùng Thiên Chiêu Tề nên nàng cũng không có cách nào cự tuyệt, ai biết Thiên Chiêu Tề kia sẽ dạy cho nhi tử của nàng cái gì a. Không phải sẽ giống như thái tử, ngay cả mẫu hậu của mình cũng không quan tâm, vậy không phải Lăng phi nàng trong cung này sẽ không có chỗ dựa sao.

“Sur phụ, ngươi chữa bệnh cho Diệu Ngữ xong phải tới tìm ta nga, nhất định phải tới nga.” Huyền Tinh Nhiên lưu luyến ly khai sur phụ, Thiên Chiêu Tề nhìn theo cho tới khi bóng dáng nho nhỏ của hần biến mất trong tầm mắt mới cúi xuống tiếp tục công việc. Trời sắp tối rồi, hần phải nhanh chóng làm tới mọi việc a —

Đã tới lúc thấp đèn cầu phúc, khắp kinh thành Thiên Triệu đều rực sáng, cho dù cách rất xa cũng có thể thấy ánh đèn thấp thoáng, hiện giờ trên đường nhất định là vô cùng náo nhiệt a. Nhớ khi còn bé nương luôn luôn nói với hân, muốn dẫn hân đi xem hoa đăng nhưng nàng đã sớm qua đời. Mà sư phụ và sư thúc cũng đáp ứng khi hân mười tám tuổi sẽ cùng đi ngắm hoa đăng nhưng hân lại không thể đợi được nữa.

“Thúc thúc, người làm sao vậy, hơn nữa vì sao thân thể Diệu Ngữ không động đậy được a.” Huyền Diệu Ngữ nhìn về mặt bị thương của Thiên Chiêu Tề, không hiểu vì sao tối nay hân lại như vậy.

“Diệu Ngữ muốn hoàn toàn khỏe mạnh không? Lập tức có thể a, ngày mai khi mặt trời lên, Diệu Ngữ sẽ là một tiểu cô nương hoàn toàn khoẻ mạnh a.” Thiên Chiêu Tề cúi đầu ôn nhu cười với Huyền Diệu Ngữ, dù sao cũng là hải tử của người kia, lông mày, nét mặt đều có nét tương đồng.

Ánh mắt nhu hoà của Thiên Chiêu Tề khiến Huyền Diệu Ngữ dường như nhìn thấy hình ảnh mà nàng rất muốn thấy, mẫu phi và phụ hoàng sẽ cười với nàng, ba người họ cùng ở bên nhau. Huyền Diệu Ngữ có thể cảm giác được từ thân thể mình đang có gì đó không ngừng chảy ra, mà đồng thời lại có gì đó liên tục chảy vào. Nàng thấy một hồi lạnh một hồi nóng, nhưng lại nàng không nhìn thấy bất cứ thứ gì, trước mắt chỉ là một màn sương trắng xoá —

Hoa đăng rực rỡ muôn màu, người trên đường san sát nhau, trên mặt ai ai cũng tràn đầy không khí lễ hội. Trong đám đông phức tạp xuất hiện hai nam nhân bộ dạng thập phần xuất chúng hấp dẫn ánh mắt mọi người, hai người bọn họ đều khoảng bốn mươi tuổi nhưng thoạt nhìn chỉ như mới ba mươi mà thôi, khí chất lồi lạc khiến cho họ vô cùng nổi bật trong đám đông.

“Sở, nhiều năm không trở về, người hân là rất muốn về qua nhà a? Không đi gặp người nhà của người sao?” Một nam nhân tiên phong đạo cốt hỏi nam nhân cao lớn đứng bên, nam nhân kia về mặt cương nghị, về ngoài chỉ vừa nhìn là biết xuất thân từ nhà phú quý.

“Không được, nếu như không phải vì tiểu tử ngốc kia ta sẽ không trở về, ta thực không thích ánh mắt người khác nhìn người a.” Biết là “người yêu” có nị lực hân đương nhiên vui về nhưng mắt thấy mấy tên sắc lang này nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Tu mà kinh ngạc, chảy nước miếng, không hiểu vì sao hân lại cảm thấy vô cùng tức giận a.

“Người sao có thể nói Tề nhi như vậy, hân chỉ là quá đơn thuần, mọi việc đều quá dễ ý mà thôi.” Hai người kia chính là sư phụ và sư thúc đại nhân của Thiên Chiêu Tề, hai người bọn họ năm đó kiên quyết không đồng ý cho hân giúp tỷ tỷ Thiên Chiêu Tuyết nhưng Thiên Chiêu Tề dù chết cũng phải giúp.

Kết quả hiện tại làm hại hai người bọn họ phải tới nơi không muốn tới nhất tìm Thiên Chiêu Tề, nhớ tới đó lại làm Yên Sở bực mình. “Không tốt! Sở, người xem!” Thanh Tu thấy phía hoàng cung xuất hiện khí lưu kì lạ, kinh hãi gọi Yên Sở đang đứng bên.

“Sao có thể? Tiểu tử này không phải là muốn chết chứ? Hân đây là đang tự mình hại mình sao?” Yên Sở về mặt không dám tin tưởng nhìn về phía hoàng cung, Thiên Chiêu Tề sao lại bày trận này, lẽ nào hoàng cung Thiên Triệu bị tập kích sao? Nhưng mà tên nhóc đương kim hoàng thượng còn đang ngồi sờ sờ trên thành lâu a.

Yên Sở phần hận nhìn đương kim hoàng thượng Huyền Trọng Thiên đang ngồi nơi cao nhất trên thành, thật là tất cả đều phải oán tên hỗn đản Huyền Trọng Thiên này, nếu không thì hân và Thanh Tu nhất định đang vui về ở nhà a.

“Không, lẽ nào Tề nhi không muốn muốn gặp sư phụ này sao? Hay là Tề nhi thất vọng về ta sao? Sở, ta nhất định phải cứu Tề nhi.” Thanh Tu gắt gao lôi kéo tay áo người yêu, nước mắt lưng tròng, bộ dạng điềm đạm đáng yêu làm cho Yên Sở hoàn toàn đắm chìm trong đó.

“Tu, sẽ không sao, tiểu tử kia chắc chắn không thất vọng về người, hân nhất định là có nguyên nhân riêng, được rồi đừng khóc nữa, ta sẽ đau lòng, chúng ta cùng đi tìm Tề nhi được không?” Yên Sở không chịu được nhất chính là khi hai mắt người yêu đầm lệ, năm đó chính là hân làm tổn thương hân, hân đã từng thề nếu còn sống sẽ không bao giờ ... làm cho Thanh Tu khóc nữa, kết quả tiểu tử Thiên Chiêu Tề chết tiệt lại làm cho Tu khóc, hân nhất định sẽ không bỏ qua ——

“Hoàng thượng, vừa rồi trong cung có người thông báo, Thiên công tử sau khi cho mọi người lui ra vẫn đang ở Đông Cung với công chúa, chưa hề đi ra.” Lúc đó, mấy nô tài bọn họ cũng không dám hỏi gì nhưng mà thời gian đã lâu, bọn họ nghĩ có gì đó không ổn lại không biết vì sao làm gì cũng không vào được a, rõ ràng Đông Cung ngay trước mắt, nhưng không thể vào được cửa, làm họ sợ tới mức phải đi thông báo.

“Cái gì? ! Chuyện gì xảy ra.” Huyền Trọng Thiên quay đầu, nhìn chăm chăm thị vệ đang thông báo, lẽ nào việc hân lo lắng lại trở thành sự thực sao, lẽ nào Thiên Chiêu Tề có chuyện gì gạt hân?

“Phụ hoàng, người tự mình đi xem đi, nhi thần sẽ chủ trì nghi thức một lúc.” Huyền Tĩnh Nhiên ngồi bên cạnh phụ thân, tuy rằng hân rất muốn đi xem sư phụ đã xảy ra chuyện gì nhưng lúc này phụ hoàng đi xem so với một tiểu hải tử như hân sẽ tốt hơn.

“Thiên Chiêu Tề, người tốt nhất không nên làm ra chuyện gì quá mức, bằng không trăm tuyệt đối sẽ không tha thứ.” Sau khi gật đầu đồng ý với nhi tử, Huyền Trọng Thiên nhanh chóng sai bước đi khỏi thành lâu, vừa phần hận nói ra sự lo lắng của bản thân, hân biết sự tình nhất định sẽ không đơn giản như thị vệ thông báo, chỉ là Huyền Trọng Thiên không nghĩ ra chuyện gì khiến cho Thiên Chiêu Tề làm như vậy, chẳng lẽ là do bệnh tình của Diệu Ngữ, không phải hân nói chỉ một thời gian nữa sẽ hết hân sao?

“Các người đã phái người vào Đông Cung chưa?” Huyền Trọng Thiên bước nhanh về phía trước cũng không quay đầu lại, hỏi trưởng thị vệ đang đi phía sau.

“Bẩm hoàng thượng, thuộc hạ đã phái người vào nhưng không biết do nguyên nhân gì, các thị vệ này khi trở ra đều nói mình bị lạc đường trong khi Đông Cung rõ ràng đang ở trước mắt a.” Thị vệ trưởng về mặt hoang mang, không biết mình sao lại xui tới thế, sao lại bị phái tới bảo hộ Thiên Chiêu Tề. Không biết mình còn có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai hay không nữa?

Bạn đang đọc truyện *Tù Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

“Xảy ra chuyện gì?!” Huyền Trọng Thiên đi tới cửa Đông Cung đã thấy rất nhiều thị vệ đang đứng thành vòng tròn, vây quanh ai đó ở giữa, sau lại nghe thấy một tiếng hét lớn, hắn thấy bị vây trụ trong đó là một nam nhân bộ dạng ôn nhu đang trốn sau lưng một nam nhân khác. Huyền Trọng Thiên phần nộ nhìn trờ khôi hài trước mắt, không biết hai người trong gang hồ này vào bằng cách nào, vóc dáng nam nhân cao cao kia sao phải trốn sau lưng người khác, lẽ nào không muốn ai nhận ra sao?

“Bẩm hoàng thượng, hai người kia đột nhiên từ trên trời giáng xuống, sau đó xông vào Đông Cung, thuộc hạ thị sợ bọn họ làm Thiên công tử bị thương.” Phó tướng trong đó kính cẩn thỉnh an Huyền Trọng Thiên, hiện giờ là thời điểm then chốt hắn cũng không quan tâm lễ tiết quân thần.

“Từ trên trời giáng xuống? ! Vậy các người đang làm gì, lẽ nào vô dụng như thế sao? Thiên triều hoàng cung giao cho các người bảo vệ lại phát sinh loại chuyện này, các người không muốn sống nữa sao?”

Ánh mắt Huyền Trọng Thiên lạnh lùng đảo qua những người liên quan, hắn thấy nam nhân kia hé miệng rồi lại thôi, trên mặt lộ ra dáng vẻ lo lắng, không biết có phải hắn đang lo lắng cho tính mạng mình không a. Bất quá nếu bọn họ đã có gan xông vào hoàng cung, không phải nên chuẩn bị tinh thần lãnh hậu quả sao?

“Uy, tên nhóc kia sao người lại kích động như thế a. Không biết hiện tại cái gì là quan trọng nhất sao? Người không lo lắng tính mệnh của Tể nhi sao, chúng ta còn đang lo lắng đây!” Lúc này người vẫn đang trốn phía sau người yêu kia — Yên Sở đột nhiên nhảy ra, sau đó trong chớp mắt đã tới sát bên người Huyền Trọng Thiên, sau đó túm lấy long bào của Huyền Trọng Thiên nói to hơn.

“To gan, mau bảo hộ hoàng thượng a.” Thị vệ căn bản không kịp nhìn thân ảnh người kia thì hắn đã đi tới phía trước hoàng thượng, người này rốt cuộc là thần thánh phương nào a? Lẽ nào mạng nhỏ của bọn họ lần này thực sự khó mà giữ được sao?

“Chậm đã, không cần. Hải nhi tham kiến hoàng thúc.” Huyền Trọng Thiên tàn bạo nhìn thị vệ, đợi bọn họ bảo hộ hắn, hắn cũng không biết phải chết bao nhiêu lần. Huyền Trọng Thiên thấy hoàng thúc chỉ “ái mỹ nhân bất ái giang sơn” này thì kính cẩn cúi chào, dù sao nếu không phải do hoàng thúc hắn thì ngai vàng này cũng không tới phiên phụ hoàng hắn, cũng càng không tới phiên hắn ngồi lên.

“Tên tiểu tử chết tiệt Huyền Trọng Thiên này, người nói, người rốt cuộc đã làm cái gì với Tể nhi của nhà ta, làm đắc Tể nhi muốn tự hại a?” Yên Sở nhìn cháu trai, thực sự là hồng nhan họa thủy a, nam nhân Huyền gia bọn họ tại sao đều dẫn vật người khác đến thế, thực sự là tai họa của thiên hạ a.

“Hoàng thúc, cầu người nhất định phải cứu Tể, ta yêu hắn a.” Huyền Trọng Thiên vừa nghe tới hai chữ “tự hại”, chỉ biết sự tình hình như rất nghiêm trọng, hắn vội vàng nhìn thúc thúc, giống như một hải tử bất lực đang đợi trưởng bối chỉ đạo và cứu trợ.

“Người hiện tại mới biết hối hận a, Tể nhi đã khởi động đại trận ‘nghịch chuyển thiên địa’ này, người muốn hoàng thúc ta tới dừng lại thế nào a.” Yên Sở đang cảm giận mắng cháu trai, tể nguyên tiêu đang hao hao là thể đều bị hắn làm hỏng, nguyên bản hắn còn an bài thật nhiều tiết mục muốn cùng hưởng thụ với Thanh Tu, tên này không bị đánh đã là may mắn rồi.

“Sờ, người không nên ở nơi đó nói chuyện vô ích nữa, nghĩ biện pháp gì nhanh lên một chút, ta có thể cảm thấy hơi thở của Tể nhi đang yếu dần.” Thanh Tu sốt ruột nhắc nhở sự đệ kiên “thê tử”, Yên Sở ở nơi nào đó đang chỉ trích cháu trai mình, chính hắn cũng đang rất tức giận với tên kia. Đã là lúc nào rồi còn có tâm tình mắng chửi người khác.

“Nga, Tu, người đừng có gấp, ta lập tức nghĩ biện pháp.” Yên Sở sợ nhất chính là làm Thanh Tu thương tâm cho nên hắn không quan tâm tới cháu trai nữa. Ba người đi tới ngoài cửa Đông Cung, nhưng không ai có thể tiến vào trong, trận tuy do Thanh Tu dạy cho Thiên Chiêu Tể nhưng lại căn cứ theo ý chí của người bày trận mà định, nếu như người bày binh bố trận quyết tâm hy sinh, những người khác không thể tùy tiện đi vào, cho dù là sự phụ Thiên Chiêu Tể cũng không biết phải làm sao?

“Sao có thể, hắn sao có thể như vậy?” Huyền Trọng Thiên sau khi nghe giới thiệu về trận pháp này mặt xám như tro tàn, lẽ nào ân ái lúc đó đều là để trừng phạt hắn sao? Nhưng trong mắt Thiên Chiêu Tể tràn đầy chân thành a. Hắn không tin Thiên Chiêu Tể là người đùa giỡn tình cảm người khác.

“Được rồi, Huyền tiểu tử, người cũng đừng quá thương tâm, Tể nhi mọi việc đều có suy nghĩ, việc hắn không muốn làm thì không ai có thể bức bách, nếu nguyện ý chuyện gì sẽ không ai có thể ngăn cản a.” Yên Sở an ủi cháu trai, không có biện pháp a, cháu trai ngốc nghếch của hắn không chiếm được tình yêu của Tể nhi, hắn là thúc thúc chỉ có thể vô hạn đồng tình, bởi vì Tể nhi là bảo bối, là ái đồ của Tu a.

“Ách, cái này, Huyền hoàng đế người có thể quay vào nói với Tể nhi đang ở trong hay không, ý thức hắn đã yếu dần.” Trong giọng nói ôn nhu của Thanh Tu ôn nhu hàm chứa mệnh lệnh không cho người khác cự tuyệt, hắn có thể cảm giác được khí huyết và hơi thở của Tể nhi bởi vì thân thể Tể là do hắn từng chút từng chút nuôi dưỡng.

“Tề nhi chính đang không ngừng chảy máu, hấn rút cuộc đang làm cái gì? Nếu như là muốn tự sát cũng không dùng tới trận pháp lợi hại như vậy a?” Thanh Tu nói ra nghi vấn và suy đoán của mình, hấn đang muốn hỏi đáp án từ Huyền Trọng Thiên, hấn muốn xem Tề nhi đang cứu người nào, có thể quan trọng hơn so với Huyền Trọng Thiên sao?

“Huyết? Hấn đang cứu nữ nhi của ta! Hấn sao có thể? Hấn nhất định là không muốn ta đi vào ngăn cản hấn.” Huyền Trọng Thiên nghe được chữ “huyết” lập tức biết Thiên Chiêu Tề đang làm gì? Hấn sao có thể không thương lượng với hấn, tự ý hi sinh bản thân để cứu Diệu Ngữ a. Hấn tình nguyện hi sinh tính mệnh nữ nhi cũng không muốn mất đi người kia.

“Ta đã biết, Huyền hoàng đế mời ngài nói với Tề nhi đang ở trong đó, nói lời hấn muốn nghe nhất.” Thanh Tu giục già Huyền Trọng Thiên, hấn đã biết Tề nhi là vì cứu người, điều đó hấn an tâm, nhưng Tề nhi hiện tại nhất định là do mất máu quá nhiều sau đó lại bị trận thể bòn rút sinh lực cho nên mới như vậy.

“Không, ta không nói, ta tuyệt đối sẽ không để hấn ly khai. Thiên Chiêu Tề, ngươi nghe đây, ngươi là người của Huyền Trọng Thiên ta! Chết cũng phải chết bên người ta!” Huyền Trọng Thiên bị phần quay vào bên trong rộng to hơn, sau đó hấn đột nhiên cảm thấy được khí lưu trong trận lưu động, trước đây sự phụ của hấn cũng là cao nhân nhưng Huyền Trọng Thiên chỉ có thể hiểu được một ít tri thức nông cạn.

“Hỗn đản, ngươi muốn cho Tề nhi chết sao?!” Thanh Tu nghiêm khắc quay sang nhìn Huyền Trọng Thiên, hấn cho tới bây giờ đều là bộ dạng ôn nhu, hiện tại mất đi bình tĩnh dĩ nhiên so với Yến Sở nổi giận còn làm cho người khác e ngại hơn, khuôn mặt mỹ lệ đã không còn nét thanh thoát mà phảng phất vẻ đẹp của Tu La làm cho người ta hoảng sợ.

“Ta — ta yêu ngươi, Thiên Chiêu Tề! Ngươi sao có thể dẫn vật ta như vậy ——” Huyền Trọng Thiên lớn tiếng nói lên lời yêu, trong thanh âm có cả tiếng khóc, khuôn mặt tuần tú tràn đầy nước mắt, một vị vương giả lại khóc rống như vậy, làm cho mọi người ở đây đều cảm thán Huyền Trọng Thiên.

“Hỗn đản, ngươi là muốn nhìn Tề nhi chết đi sao? Ngươi đây căn bản không phải là yêu Tề nhi ——” Thanh Tu tức giận chỉ trích Huyền Trọng Thiên bá đạo, lẽ nào nam nhân Huyền gia bọn họ đều như vậy sao, tình yêu của bọn họ đôi khi thực sự tàn khốc tới mức làm cho người bọn họ yêu không thể thừa nhận được a.

Giọng Thanh Tu trách cứ vang vọng toàn bộ hoàng cung, hấn nhớ tới khi đó chính mình và Yến Sở cũng rất vất vả mới nhìn đến thực tâm nhau, sau đó mới có được hạnh phúc.

“Thiên Chiêu Tề ngươi nghe! Ta —— Huyền Trọng Thiên —— không cần tình yêu của ngươi —— không cần sự không tín nhiệm của ngươi, ta không cần —— ta không cần —— ngươi đi đi —— biến mất khỏi ánh mắt ta —— ta không cần tình yêu hèn kém như thế —— không cần —— nghe không —— ai cũng không được ngăn cản ——” Huyền Trọng Thiên lại hét lớn về phía Đông Cung nói ra lời nói đều làm cho trong lòng mình tan nát này, sau đó phun ra một ngụm huyết, té xiu trên tay thức thức ——

Trận thể trong nháy mắt xuất hiện biến hóa thật lớn, dường như đã bị chấn động thật lớn, lắc lư vài cái, sau đó dần dần tiêu tán, đó vốn là trận do “ái” mà lập nên, cho nên sau khi Huyền Trọng Thiên lui bước, đã đánh tan uy lực vốn có của nó, lúc này bầu trời dần dần lộ ra ánh sáng, mặt trời sáng nay vẫn mọc lên như bình thường ——

Năm năm sau, Thiên triệu vẫn như cũ, vẫn phồn hoa cường thịnh.

“A, ta tóm được ngươi rồi, ha ha, không nên lo lắng, ngươi về nhà đi.” Thanh âm mềm mại vang lên, sau đó một bàn tay trắng trẻo nhỏ bé đem một con chim thả lại bầu trời. Sau đó lộ ra một mái đầu nhỏ, tóc bện.

“Diệu Ngữ công chúa, ngươi đang làm cái gì a? Cẩn thận một chút, cẩn thận hoàng thượng trách tội.” Đán cung nữ dưới tán cây lo lắng nhìn Diệu Ngữ đang trên cây, công chúa mới mười tuổi nhưng ngày càng xinh xắn. Hơn nữa lại được hoàng thượng vô cùng sủng ái, hiện tại công chúa điện hạ khỏe mạnh như thế, mỗi ngày đều như rất dư thừa sinh lực.

“A, chờ thêm một lát nữa, ta phải giúp nó tìm được mẹ.” Thanh âm thanh thúy biểu hiện nàng đang hưng phấn vô cùng vì làm được một chuyện tốt.

“Ngươi đang làm cái gì?”

“A!” Huyền Diệu Ngữ đột nhiên nghe được một giọng nói trầm thấp vang lên, sau đó nàng cũng không giữ được nữa, lập tức rơi xuống. Sau đó lại cảm thấy được mình rơi vào một đôi tay mạnh mẽ.

“A, phụ hoàng người hù chết Diệu Ngữ a.” Huyền Diệu Ngữ vừa nhìn thấy phụ hoàng lập tức lên tiếng làm nũng. Nàng nhất định phải lớn tiếng dọa người bằng không sẽ bị phụ hoàng cấm cửa, nàng cũng không muốn ở trong cung không thể ra ngoài a.

“Lần sau cẩn thận một chút, biết không? Phụ hoàng sẽ lo lắng.” Huyền Trọng Thiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nữ nhi, trong ánh mắt tràn đầy nhu tình, hấn như thấy một thân ảnh thông qua nữ nhi nhìn.

“Vâng, phụ hoàng, Diệu Ngữ đã biết.” Huyền Diệu Ngữ giả vờ muốn thoát ra phụ hoàng, sau đó nhanh chóng chạy đi, phía sau là một đoàn người vội chạy theo.

“Sống thật tốt, phụ hoàng, sự phụ cũng sẽ vui vẻ.” Huyền Tĩnh Nhiên nhìn phụ hoàng đang dõi theo thân ảnh Diệu Ngữ, hấn biết phụ hoàng rất yêu sự phụ nhưng người đã không còn trên đời này, cũng sẽ không thể nói gì nữa.

“Không nên nhắc tới người kia trước mặt ta.” Huyền Trọng Thiên thu hồi ánh mắt đang nhìn nữ tử, quay lại nhìn nữ tử, Huyền Tĩnh Nhiên mười hai tuổi so với trước đây càng thêm thâm trầm, đã có thể đảm đương nhiều việc, hẳn hẳn là sớm có thể trở thành một hoàng đế tốt. Không biết đến lúc đó mình đi theo người kia có thể đã quá trễ hay không.

“Phụ hoàng, Hiền đệ ngày hôm trước gọi thư về, hẳn có hỏi qua tình hình người hiện nay ra sao.” Huyền Tĩnh Nhiên nhìn phụ hoàng mới ba mươi tuổi nhưng càng ngày càng không có sinh khí, mỗi ngày đều sống một cách máy móc. Hẳn biết, phụ hoàng là vì trách nhiệm mà sống, phụ hoàng không muốn làm cho những người khác lo lắng nên mới ôm đau khổ trông coi giang sơn rộng lớn này, hẳn biết phụ hoàng năm nay chưa từng ngủ một giấc yên ổn.

“Nga? Vậy sao, tiểu tử kia lại nhớ tới phụ thân này sao?” Huyền Tĩnh Hiền nắm đó vì chuyện Thiên Chiêu Tề mà vô cùng tức giận với phụ hoàng, sau đó muốn đi học nghệ, năm nay cũng không quay về Thiên Triệu một lần. Lăng phi đã từng nhiều lần thỉnh cầu Hoàng thượng, cầu Huyền Trọng Thiên hạ lệnh triệu Huyền Tĩnh Hiền quay về nhưng Huyền Trọng Thiên cũng không làm như vậy.

Hẳn biết Hiền nhi giận hẳn, lúc đó Huyền Tĩnh Hiền lần đầu tiên ở trước mặt mọi người thể hiện trí tuệ siêu việt của mình, Huyền Trọng Thiên cũng cảm thấy kinh ngạc, con hẳn xem ra đều là nhân vật rất lợi hại a, không biết có phải chỉ một thời gian nữa hẳn có thể buông tay, sau đó đi theo người kia.

Hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua người kia, năm đó hẳn nói cũng không cứu được tính mệnh người kia, có người nói sau khi hẳn bị ôm ra ngoài đã không có dấu hiệu còn sống nữa, cho nên hẳn hối hận, hẳn lúc đó nên lưu người kia lại, cho dù muốn chết cũng phải chết bên người hẳn, cùng với hẳn, nhưng hẳn lại để những người khác mang hẳn đi.

“Khụ — Khụ — khụ khụ —” Huyền Trọng Thiên không nhịn được ho khan, vai không ngừng run run, dường như không thể chịu nổi nữa.

“Phụ hoàng, bảo trọng long thể là trọng yếu a.” Huyền Trọng Thiên năm đó cấp huyết công tâm, sau đó lại không kể ngày đêm xử lý quốc sự, thân thể trở nên suy yếu, mấy năm nay ngự y thường khuyên hoàng thượng hảo hảo điều trị thân thể của mình nhưng hẳn đều cự tuyệt.

“Không có việc gì, Hiền nhi có nói lúc nào trở về không?” Huyền Trọng Thiên thật mong muốn có thể trông thấy nữ tử, dù sao hẳn đã quyết định mọi việc cần làm, hẳn là mười sáu tuổi đáng cơ nhưng Nhiên nhi tuyệt đối có thể trở thành một hoàng đế tốt khi mới mười bốn tuổi.

“Cái này, nhi thần không biết, phụ tử không giận nhau quá một đêm a. Nếu phụ hoàng nhớ Hiền đệ, người có thể hạ chỉ triệu hẳn quay về kinh, ta nghĩ hẳn nhất định cũng đang đợi ý chỉ của phụ hoàng.” Huyền Tĩnh Nhiên nhiều năm làm cầu nối liên lạc giữa phụ hoàng và đệ đệ đã cảm thấy vô cùng phiền toái, hẳn không biết hai người này rốt cuộc tới khi nào mới có thể hoà hảo a.

“Quên đi, buộc hẳn tới gặp ta cũng không phải hẳn thật tâm muốn. Đợi tới khi hẳn tới, không biết hẳn có còn oán hận ta hay không a.” Huyền Trọng Thiên nói ra nỗi lòng, không biết hẳn có thể nhìn thấy nữ tử một lần cuối cùng hay không, tiểu tử kia hình như vẫn rất tức giận a.

“Phụ hoàng, kỳ thi mùa xuân năm nay đã gần kết thúc, vài ngày nữa là thi đình. Không biết thi đình năm nay là phụ hoàng chủ trì, hay là do nhị vương chủ trì nha?” Huyền Tĩnh Nhiên biết phụ thân hiện tại đang nỗ lực bồi dưỡng năng lực độc lập làm việc cho hẳn, nhưng hẳn không đề cập tới mình bởi vì hẳn cảm thấy được sự tuyệt vọng của phụ hoàng. Giống như bộ dạng của sư phụ năm đó.

Huyền Tĩnh Nhiên không biết mình có thể lưu lại phụ hoàng bao lâu nhưng hẳn muốn tận lực lưu lại, bởi vì hẳn không thể có phụ nguyện vọng của sư phụ, sư phụ không hy vọng phụ hoàng làm chuyện gì điên rồ a.

“Do người chủ trì đi, bất quá phụ hoàng sẽ ngồi một bên.” Huyền Trọng Thiên nhìn nữ tử, biết Huyền Tĩnh Nhiên đang nỗ lực từ chối trách nhiệm của mình nhưng việc hẳn hiển lộ tài năng quá sớm là không thể tranh luận nữa.

Đứng đầu thi đình năm nay có ba người, trong đó hai người đều là tài tử nổi danh Thiên Triệu còn một người khác là mới xuất hiện, người này lại đoạt được vị trí cao nhất nên tất cả mọi người đều muốn nhìn người có tên là Tả Cầu Phi này một chút, hẳn rốt cuộc là thần thánh phương nào, nếu như là một kỳ tài thì có thể là hôn phu tốt cho nữ nhi của mình a.

Nghe nói Tả Cầu Phi này mới hai mươi ba tuổi, hơn nữa có người nói khuôn mặt như ngọc nên các đại thần trong nhà có nữ nhi đến tuổi xuất giá đã sớm dài cổ chờ con rể tương lai này rồi.

“Người là Tả Cầu Phi đứng đầu năm nay sao? Vì sao không ngẩng đầu lên?” Huyền Tĩnh Nhiên cảm tập sỗ thái giám đưa qua trong tay, nhìn người vẫn đang cúi đầu bên dưới, không phải nói còn đẹp hơn Phan An sao? Thế nào lại giống như không dám gặp người khác a.

“Vâng, tại hạ tuân chỉ.” Một tiếng nói nhẹ như tiếng gió vang lên, sau đó người đang quỳ chậm rãi ngẩng đầu lên —

“Ba!” tập sỗ trong tay Huyền Tĩnh Nhiên rơi xuống đất, mà phụ hoàng đang ở bên cạnh hẳn kia vốn không có tinh thần gì cũng lập tức lao xuống, nắm lấy tân khoa trạng nguyên gầy yếu kia.

“Người, người là ai?” Huyền Trọng Thiên không dám xác nhận nhìn người đang đứng trước mắt, người kia trong mắt cũng không có kinh hoàng, trái lại là nồng đậm tiêu ý và nhu tình mà trước giờ hẳn chưa gặp qua.

“Tả Cầu Phi.” Người đó khẽ mở môi đỏ mọng nói ra một cái tên xa lạ nhưng khuôn mặt lại cực kỳ giống người kia.

“Không nên, đừng khiến ta thất vọng, ta sẽ không chịu nổi đâu — ách —” Huyền Trọng Thiên phun ra một ngụm huyết, nhiễm đỏ bạch y người đứng trước mặt. Huyền Trọng Thiên không chịu nổi loại chuyện này, hẳn sắp điên rồi, mỗi đêm nằm trên long sàng kia, mở to mắt cho tới hừng đông, mong muốn người kia có thể xuất hiện trong mộng nhưng thế nào cũng không ngủ được.

“Ta tới không phải là muốn làm trạng nguyên gì hết.” Người kia nhìn Huyền Trọng Thiên thổ huyết, lông mi cau lại nhưng vẫn nói tiếp, chỉ là trong mắt hiện lên lo lắng.

“Vậy ngươi tới làm cái gì?” Huyền Trọng Thiên nhẹ giọng hỏi người trước mắt, hắn có chút hoang mang, Thiên Chiêu Tễ trước đây sẽ không tự tin như vậy, sẽ không thoải mái như vậy, chẳng lẽ là hắn nhìn lầm rồi, nhận sai người sao?

“Làm tù phi, ta muốn làm tù phi của Huyền Trọng Thiên ngươi, hơn nữa ngươi muốn chiêu cáo thiên hạ, chỉ có một mình ta mới có thể làm phi của ngươi, người khác đều không thể.” Thanh âm rõ ràng vang vọng trong toàn bộ đại điện, tiếng lao xao của mọi người cũng không ảnh hưởng tới hai người đang đứng đối diện nhau, trong mắt bọn họ chỉ có người kia, không có gì có thể chen vào.

Ngay khi mọi người còn đang cảm thán nam nhân lớn mật này, chợt nghe hoàng đế bọn họ kiên định trả lời một chữ, “Hảo.”, sau đó coi như không thấy những đại thần này, lập tức hôn lên môi tân khoa trạng nguyên ——

Bạn đang đọc truyện *Tù Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 0022-End

Thiên Chiêu Tễ nhiệt tình đáp lại nộ hôn của Huyền Trọng Thiên, nếu chính hắn đã quyết định trở về thì phải chuẩn bị đón nhận bất cứ điều gì, kể cả sự bá đạo hay nhiệt tình của người này. Thiên Chiêu Tễ năm đó quá quan tâm tới việc người khác phản ứng với quan hệ giữa hắn và Huyền Trọng Thiên cho nên từ đầu tới cuối hắn đều sợ không dám tiếp nhận tình cảm chân thành từ Huyền Trọng Thiên.

Từ khi được sư phụ và sư thúc cứu về, mỗi ngày hắn đều nghĩ đến nam nhân này, chịu đựng dày vò vì không có hắn bên cạnh. Chính mình bị Huyền Trọng Thiên giam cầm bấy lâu, tới giờ cho dù Huyền Trọng Thiên mở lòng để hắn bay đi, hắn lại lưu luyến không muốn xa rời nơi đó.

Trong thế giới này, mặc dù có sư phụ đối hắn tốt nhưng sư phụ là của sư thúc, hắn không có cách nào chen vào được mà sự ám áp Huyền Trọng Thiên dành cho hắn chính là điều mà cả đời này hắn khao khát. Tuy rằng sau đó nghe Hiên nhi nói cho hắn, Huyền Trọng Thiên vì hắn mà phé đi hậu cung bởi vì cuối cùng hắn cũng hiểu Thiên Chiêu Tễ e ngại điều gì.

Nhớ khi Hiên nhi đến tìm hắn, Thiên Chiêu Tễ còn không tin được mình có thể gặp Hiên nhi. Hắn sợ nhìn thấy bất cứ cái gì hay ai đó có liên quan tới Huyền Trọng Thiên, từ khi hắn biết sư thúc là thúc thúc của Huyền Trọng Thiên, mỗi lần sư thúc muốn cùng hắn nói gì đó hắn đều bỏ chạy ——

Câu đầu tiên mà Hiên nhi nói khi thấy hắn lại là, “Sư phụ, chúc mừng ngươi, cuối cùng ngươi cũng thoát khỏi phụ hoàng.” Thiên Chiêu Tễ lúc đó ngạc nhiên, vì sao Huyền Tĩnh Hiên lại đột nhiên nói với hắn như vậy, nhưng sau đó hắn lại càng chấn động. “Sư phụ, chờ Hiên nhi trưởng thành, Hiên nhi yêu ngươi được không? Ta nhất định đối với sư phụ tốt hơn lão nhân gia kia một trăm lần, không, một nghìn lần.” Ngờ kìa của Huyền Tĩnh Hiên làm Thiên Chiêu Tễ sững sờ tại chỗ không biết nói gì.

“Tiểu tử thôi, ta cho ngươi tới là để ngươi nói những lời vô ích này sao? Lại còn dám mơ ước gì đó của lão tử nhà ngươi, nga, điều không phải, là Tễ nhi của nhà ta.” Yến Sở nhìn cháu trai nói ra những lời không giống với những gì đã thương lượng, bắt đầu luống cuống.

“Nhưng ta nghĩ như vậy! Thái thúc thúc, là ngài không thích bị sư phụ ta quấy rầy thế giới của hai người nên mới để ta tới nói với sư phụ là phụ hoàng bệnh tình nguy kịch a.” Huyền Tĩnh Hiên cố ý nói lộ ra trước mặt Thiên Chiêu Tễ, hắn chính là không muốn cho thái thúc thúc sống yên ổn, nhưng hắn cũng muốn độc chiếm sư phụ ——

“Nga? Thật là như vậy sao?” Lúc này thanh âm lãnh đạm nhưng thập phần ôn nhu từ phía sau họ truyền đến, mà nghe tiếp thì tràn đầy tức giận, Huyền Tĩnh Hiên nhìn sang thái thúc thúc ý nói “tự cứu mình đi”, sau đó ác ý quay đầu lại, nở nụ cười điềm đạm đáng yêu, gật đầu.

“Thanh Tu thái thâm thâm, là thái thúc thúc sai sử ta như thế. Hắn tới nơi ta học võ, mang ta tới đây chính là vì vậy.”

“Cái gì thái thâm thâm ——” sắc mặt Thanh Tu lập tức trở nên ửng đỏ, đôi mắt long lanh liếc qua Yến Sở còn đang lúng túng, khiến cho Yến Sở lập tức rã rời, thực sự là đáng trách a. Không biết Thanh Tu lần này tức giận sẽ phạt hắn thế nào đây, hắn cũng không muốn chỉ có thể nhìn mà không được sờ a ——

“Hiên nhi, phụ hoàng ngươi thực sự bị bệnh sao?” Thiên Chiêu Tễ nhìn sư phụ đang kéo tai sư thúc rời đi, hắn cũng không cần để ý tới, dù sao thì sư phụ lát nữa chắc chắn sẽ lôi sư thúc lên giường thôi, mỗi lần sư phụ tức giận sư thúc đều làm như vậy a.

Nhưng có một việc Thiên Chiêu Tễ không biết, chính là việc xảy ra sau đó, bị cột vào trên giường nhìn người kìa ở nơi nào đó đang vô cùng quyến rũ nhưng lại không thể chạm vào thực là dày vò người ta tới cỡ nào a ——

“Ân, sư phụ ta nghĩ ngươi hẳn là đã biết a.” Huyền Tĩnh Hiên nhìn khuôn mặt lo lắng của Thiên Chiêu Tễ, sư phụ thật là nhẹ dạ, nếu như là hắn, hẳn nhất

định sẽ giết phụ hoàng. Thật là, ái tình thực sự khó vậy sao, lẽ nào so với học võ công tâm pháp còn khó hơn sao?

“Ân, nhưng ta ——” Thiên Chiêu Tể kỳ thực sớm đã biết, sự thúc vẫn không ngừng nói về tình hình Thiên Triệu trước mặt hắn. Nói là quân chủ bọn hắn phé bỏ hậu cung, đều an trí cho những nữ nhân này. Sau đó lại chiêu cáo thiên hạ rằng cuộc đời này hắn sẽ không cưới vợ nữa, suốt đời thủ tiết vì một nam nhân.

Thật là, hắn còn không thủ tiết, Huyền Trọng Thiên ở đó làm làm gì a? Hơn nữa, Huyền Trọng Thiên không phải biết hắn đã “đã chết” sao? Hắn muốn làm cho ai xem, lẽ nào muốn cho hắn biến thành quỷ cũng không an tâm sao?

“Tóm lại là rất thâm. Sự phụ ngươì không cần lo việc phụ hoàng ta sống hay chết, Hiền nhi ở đây với ngươì, hai chúng ta cùng nhau ẩn cư.” Huyền Tĩnh Hiền vừa nói vừa nhìn sự phụ, chỉ thấy sắc mặt Thiên Chiêu Tể càng ngày càng tái nhợt, hắn đã biết tình lộ của hắn —— sự phụ vĩnh viễn cũng sẽ không yêu hắn a.

“Hắn sao lại dầy vò mình tới thế ? Thật là, hắn muốn làm cho ai xem a, ta phải đi giáo huấn hắn.” Giọng nói Thiên Chiêu Tể vô cùng mạnh mẽ nhưng khuôn mặt đỏ ửng nồng đậm quan tâm và muốn gặp người trong lòng làm cho uy lực trong lời nói của hắn giảm đi không biết bao nhiêu phần ——

“Sự phụ, đây là đơn báo danh của khoa thi mùa xuân năm nay, hoàng huynh đã giúp người chuẩn bị tất cả, người chỉ cần điền một chút là có thể tham gia.” Tài năng của sự phụ thừa sức chống đỡ nửa giang sơn Thiên Triệu a, Huyền Tĩnh Hiền chỉ cần nhìn cái kia là biết chủ ý của hoàng huynh hắn rồi.

“Tể, người thực sự nguyện ý cùng ta sao?” Huyền Trọng Thiên cho tới khi bãi triều vẫn gắt gao cầm lấy tay giai nhân, hắn không thể tin vào mắt mình, vừa rồi hắn còn hôn Thiên Chiêu Tể không biết bao nhiêu lần, hắn muốn xác nhận người này thực sự còn sống trên đời.

“Ta đã tới đây rồi, lẽ nào người còn chưa tin sao?” Thiên Chiêu Tể cau mày nhìn nam nhân này, rốt cuộc hắn đã tự dầy vò tới cỡ nào a, sao có thể làm cơ thể suy nhược tới tình trạng này chứ. Không biết muốn khôi phục phải mất bao lâu đây.

“Ta sợ là mộng, ta năm đó đối với người —— người vẫn có thể trở về, ta sợ người sẽ hận ta cả đời —— “

“Ta chính là hận người, nhưng không phải không yêu thì sẽ không hận sao?” Thiên Chiêu Tể nhìn nam nhân còn đang rụt rè trước mặt, hắn là bá chủ thiên hạ, cao cao tại thượng, hắn thật sự là rất yêu một người vô cùng bình thường như hắn a.”Thật là, thân thể kém như vậy, người có biết ta sẽ rất khổ cực hay không.”

“Tể, ta sẽ không làm người thất vọng, nhất định sẽ làm người cảm thấy thoải mái a.” Huyền Trọng Thiên thấy Thiên Chiêu Tể cau mày vì cơ thể của mình, cho rằng Thiên Chiêu Tể đang chán ghét thân thể hắn suy yếu, sau năm năm Thiên Chiêu Tể hiện là một nam tử tuổi mới hơn hai mươi tuổi. Mà hắn của hiện tại, dường như chỉ cần một trận gió cũng có thể thổi bay —— người kia có thể bởi vậy mà không cần hắn hay không.

“Huyền Trọng Thiên trong đầu người đang suy nghĩ cái gì vậy? !” Thiên Chiêu Tể nhìn Huyền Trọng Thiên bỗng nhiên lại nói với hắn như vậy, hắn không thể tin được trong đầu nam nhân này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì a. Khuôn mặt Thiên Chiêu Tể sau khi nghe Huyền Trọng Thiên nói nhanh chóng trở nên ửng đỏ khiến cho Huyền Trọng Thiên khó mà kìm lòng nổi ——

Ánh mắt hai người không hề rời nhau, hai khuôn mặt đang chậm rãi tiến lại gần ——

“Phụ hoàng! Có phải Thiên thúc thúc đã trở về, ta muốn gặp hắn!” Không biết từ bao giờ Huyền Diệu Ngữ đã tới trước cửa tẩm cung, đập cửa ầm ầm, nàng vừa nghe nói Thiên Chiêu Tể trở về đã chạy như bay tới đây.

“Diệu Ngữ này, trẫm nhất định sẽ không tha cho nàng.” Huyền Trọng Thiên nhìn người kia đột nhiên rời khỏi mình, phần hận tới mức muốn đem nữ nhi đi chém, sao có thể tới quấy rối khoảnh khắc ngọt ngào của bọn họ a. Huyền Tĩnh Nhiên bị Huyền Trọng Thiên bắt ở lại ngự thư phòng phê chuẩn tấu chương, mà hắn không có thông báo cho Diệu Ngữ a.

“Phụ hoàng, người đừng tưởng độc chiếm Thiên thúc thúc. Hoàng huynh nói Thiên thúc thúc đã trở về. Thiên thúc thúc, ta là Diệu Ngữ a, người mau ra đây gặp Diệu Ngữ đi.” Huyền Diệu Ngữ ở ngoài cửa khóc lóc om sòm, nàng phải nhìn thấy Thiên Chiêu Tể bằng không nàng sẽ không ly khai a.

“Huyền Tĩnh Nhiên! Trẫm nhất định phải gặp người.” Huyền Trọng Thiên vừa nghe thấy đứa con lớn nhất sai sử Diệu Ngữ tới đây liền tức giận, tiểu tử này dám trả thù hắn sao, dám tính toán với phụ hoàng hắn a.

“Thật là, Diệu Ngữ tới sớm quá. Ta đang muốn xem kịch hay thì bị cắt mất!” Một thanh âm ai oán phụ họa ngay sau Huyền Trọng Thiên, người nói ra câu đó dường như không được coi gì đó mà vô cùng ảo não ——

“Vũ Quân Kỳ! Người tên hỗn đản này ——!” trong hoàng cung Thiên Triệu giống như truyền tới tiếng sư tử rống a, rung động làm cho cả Thiên Triệu đều hoảng sợ, đương nhiên cũng dọa cho Huyền Diệu Ngữ đang ở ngoài cửa chạy mất ——

“Vũ Quân Kỳ, nói, đây là chuyện gì?” Huyền Trọng Thiên nhìn Vũ Quân Kỳ nhảy xuống từ xà nhà, cái tên quân chủ Vũ Trạch này rốt cuộc ở đây làm gì?

Dám trộm trộm ta a. Huyền Trọng Thiên tàn bạo nhìn sự đệ còn đang cười nịnh nọt với mình, vừa nãy hắn còn phần hận Huyền Diệu Ngữ cắt đứt chuyện tốt của hắn nhưng hiện tại lại cảm thấy may mắn —— may là không để cho người khác thương thức một bức xuân cung đồ sống động của hắn và Tể nhi, bằng không hắn nhất định sẽ không nhịn được mà giết hay móc mắt tên Vũ Quân Kỳ này.

“Ai nha, sư huynh đừng nhỏ mọn như vậy đi.” Vũ Quân Kỳ lập tức làm nũng với sư huynh, ai bảo sư huynh hắn loi lỏi cảnh giác a, cho nên hắn mới có

thể thừa cơ mà xông vào. Hắn chỉ là muốn nhìn bộ dạng kinh ngạc của sư huynh một chút mà thôi, hắn sao dám xem hết a?

“Nga? Phải? Là sư huynh keo kiệt sao? Không biết quốc quân đại nhân của Vũ Trạch, à không, là thừa tướng phu nhân tới Thiên Triệu chúng ta có chuyện gì sao?” Huyền Trọng Thiên không thương tiếc chọc thẳng vào nỗi đau của Vũ Quân Kỳ.

“Ngươi, ai nói ta là thừa tướng phu nhân.” Vũ Quân Kỳ tức giận, đứng, hắn tức cực kỳ. Vốn hắn muốn sắc phong Lãnh Thiên Thương làm hoàng hậu nhưng kết quả lại biến thành hắn mặc giá y (đồ cưới, y phục cưới = hi phục) gả cho tên Lãnh Thiên Thương kia.

Đều là tên Lãnh Thiên Thương đùa giỡn hắn, hại hắn tưởng hắn sắp chết cho nên mới nói ra như vậy, không nghĩ tới tên sắp chết kia chỉ lãnh một vết thương nhẹ —— nhớ tới sao có thể không phẫn nộ, cho nên hắn mới trốn nhà đi chơi a ——

“Hừ, không biết là ai mặc giá y, gả cho Lãnh Thiên Thương a. Chẳng lẽ là Lãnh đại thừa tướng cuối cùng phát hiện ngươi có quá nhiều khuyết điểm, cho nên mới quyết định cưới vợ a, cho nên kỳ thực hắn không cần ngươi a ——” Huyền Trọng Thiên nhìn Vũ Quân Kỳ, hắn biết sư đệ ngốc nghếch của hắn mãi mãi là sủng vật của Lãnh Thiên Thương a.

Vũ Trạch hiện tại khẳng định còn đang vô cùng cảm tạ Lãnh Thiên Thương đi, không biết là quân chủ bọn hắn bị Lãnh Thiên Thương ngấm ngấm mưu tính nhiều năm như vậy đã đem Vũ Quân Kỳ ra ăn sạch sẽ a. Bất quá, chỉ có nam nhân như Lãnh Thiên Thương mới có thể bao dung như vậy với tên Vũ Quân Kỳ này. Nếu như là Tề nhi của hắn ra ngoài ——

Không được! Tuyệt đối không được! Huyền Trọng Thiên nghĩ tới đây đột nhiên siết lấy Thiên Chiêu Tề đang đứng bên, sau đó cũng không để ý tới Vũ Quân Kỳ lôi kéo Thiên Chiêu Tề tới rồi đi, mặc kệ Vũ Quân Kỳ ở nơi đó thắc mắc sư huynh hắn lại lên cơn cái gì a ——

“Ngươi làm cái gì vậy? Vũ Quân Kỳ còn đang ở chỗ này. Ngươi như vậy ——” Thiên Chiêu Tề nhìn nam nhân này, không biết hắn làm sao vậy, sao đang cười nhạo sư đệ mình đột nhiên lại lắc đầu, sắc mặt còn phi thường nghiêm trọng, nhìn hắn thật là khó hiểu. Không biết người này đang nghĩ gì đây?

“Ân? Ngươi sao lại tới nơi này? Đây ——” Thiên Chiêu Tề bị Huyền Trọng Thiên đưa tới lãnh cung, Huyền Trọng Thiên dọc theo đường đường như suy nghĩ việc gì đó rất nghiêm trọng.

“Thiên Chiêu Tề, ngươi nguyện ý gả cho ta sao?” Huyền Trọng Thiên kéo Thiên Chiêu Tề tới nơi bọn họ gặp nhau lần đầu – cửa lãnh cung, sau đó hai tay đặt lên vai Thiên Chiêu Tề, trịnh trọng hỏi người đang đứng trước mắt, ánh mắt khẩn trương nhìn vào mặt Thiên Chiêu Tề, rất sợ hắn tỏ ra không muốn dù chỉ một chút.

“Ách, ngươi sao đột nhiên lại nói như vậy?” Thiên Chiêu Tề ngạc nhiên nhìn nam nhân đột nhiên như có chút rò này, hắn đang lo lắng cái gì? Hắn không phải đã quyết định sẽ ở bên hắn sao? Sao hắn còn hoảng sợ như vậy a?

“Ngươi nguyện ý sao? Tề, ngươi nguyện ý sao? Nếu như ngươi không muốn mặc giá y thì để ta mặc cũng không sao, chỉ cần ngươi có thể kết thành phu thê với ta, ta không quan tâm gì hết.”

“Ồi chào?” Thiên Chiêu Tề quả thực không thể tin vào tai mình, đây là Huyền Trọng Thiên năm đó sao? Sao có thể nói ra như vậy, nghĩ hắn đường đường là quốc quân sao có thể mặc giá y kết hôn chứ, không biết sẽ thành bộ dáng gì đây? Thiên Chiêu Tề nghĩ tới đây, trước mắt dường như hiện ra bộ dạng Huyền Trọng Thiên thân mặc giá y ——

“Ân? Tề, ngươi đồng ý sao?” Huyền Trọng Thiên càng thêm lo lắng, không biết vì sao Thiên Chiêu Tề không trả lời hắn lại quay ra chỗ khác cười trộm, chẳng lẽ là đùa nghịch hắn rất buồn cười sao?

“Ta đang suy nghĩ bộ dạng ngươi mặc giá y, thực sự là xấu chết được.” Thiên Chiêu Tề chăm chú nhìn Huyền Trọng Thiên, sau đó nhẹ nhàng tiến vào lòng Huyền Trọng Thiên, “Ta nguyện ý vì ngươi mặc giá y, cũng không biết ngươi muốn lấy cái gì tới đón ta a?”

Thiên Chiêu Tề ngượng ngùng đáp lại lời cầu hôn của Huyền Trọng Thiên, cảm thấy mình giống nữ nhi nhà ai a, nghe được người kia cầu hôn, cảm giác thật là hạnh phúc a. Bản thân đã quyết tâm nhưng đây là quân vương của nước lớn nhất trong sáu nước a, không biết mình phải đối mặt với thần dân trong nước thế nào đây?

“Nga? Ta! —— a, ngươi đáp ứng rồi —— Tề, ngươi đáp ứng rồi!” Huyền Trọng Thiên lúc này phản ứng được người kia đang nói gì, hắn vui vẻ đến độ muốn nhảy lên, một nam nhân ba mươi tuổi lại lộ ra bộ mặt cười ngu ngốc như một hài tử ——

Hôn lễ của quân chủ Thiên Triệu đương nhiên tụ tập vô số anh hào và người quyền quý trong thiên hạ tới, nhất là Huyền Trọng Thiên chiêu cáo thiên hạ như muốn làm cho mọi người đều cảm thụ được niềm hạnh phúc của hắn. Nhưng trong ngày tổ chức hôn lễ hắn lại giận dữ ——

“Tề, ngươi đẹp như thế, ta không muốn để cho người khác thấy. Chúng ta không đi ra ngoài được không. Có lẽ cho ngươi cái một khăn trùm đi?” Huyền Trọng Thiên nhìn người yêu tư thái mỹ lệ như thế lại đang một thân hồng y thêm vào càng thêm hiện ra khuôn mặt xinh đẹp khiến cho hắn thật muốn đem hắn giấu đi a.

“Ngươi thực coi ta là nữ nhân sao?” Thiên Chiêu Tề buồn cười nhìn Huyền Trọng Thiên đang cúi đầu, qua thời gian dài điều dưỡng thân thể Huyền Trọng Thiên thực sự là khá lên rất nhiều, chỉ là chưa khôi phục mà thôi, bất quá Thiên Chiêu Tề còn đang lo lắng có nên để hắn khôi phục hoàn toàn hay không, bởi vì hiện tại Huyền Trọng Thiên có chút yêu cầu vô độ a.

“Nhưng ngươi thật đẹp a. Ta luyện tiếu.” Huyền Trọng Thiên hiện tại thực sự hối hận chính mình vì sao muốn chiêu cáo thiên hạ cho nhiều người như vậy tới tham gia hôn lễ của hắn và Thiên Chiêu Tề a. Nếu biết vậy hắn đã không làm a, bây giờ bên ngoài nhiều người đang chờ bọn họ như vậy.

“Sur huynh, ngươi đã khỏe chưa, sao trước hôn lễ chỉ thấy tân nương từ a.” Vũ Quân Kỳ ở ngoài cửa rống to hơn, sur huynh hẳn thật là, không biết mỹ nhân Thiên Chiêu Tề kia mặc giá y sẽ như thế nào a? Nhớ tới đó Vũ Quân Kỳ cũng chảy nước miếng.

Tuy rằng trong nhà có một mẫu lão hồ (= sur tử hà đông a), không, là một công lão hồ, nhưng hẳn chỉ nhìn một chút chắc cũng không có vấn đề gì đi ——, cuối cùng cũng đợi được tới đại hôn của sur huynh, hẳn đương nhiên muốn nhìn sur huynh a.

“Được rồi, chúng ta mau đi ra đi. Nếu không ta không gả cho ngươi nữa, ngươi đỡ phải lo lắng chờ đợi.” Thiên Chiêu Tề nhìn nam nhân đang cau có kia, thật là lẽ nào người đang yêu đều thích dính vào như thế sao?

“Không, không, cứ như vậy đi. Nhưng ta không cho ngươi nhìn nam nhân khác, chỉ cho phép nhìn ta biết không?” Huyền Trọng Thiên vừa nghe Thiên Chiêu Tề muốn bỏ hôn lễ đương nhiên là không muốn. Nhưng mà ở đây nhiều nam nhân như vậy, không biết Tề nhi của hắn có so sánh hắn với mấy nam nhân đó không a?

“Hào, hào, ta đã biết.” Thiên Chiêu Tề buồn cười nhìn Huyền Trọng Thiên, thì ra là vì nguyên nhân này. Thực sự là một đồ phu (= ông chồng hay ghen) a.

“Ai nha, sur huynh, sao các ngươi lâu thế a. Ta đợi tới mức hoa cũng tàn mất —— ách ——” Vũ Quân Kỳ vốn đang oán giận sur huynh nhưng khi thấy Thiên Chiêu Tề đi ra hẳn rốt cục cũng biết vì sao sur huynh lâu như thế —— này quá là chán động a, Thiên Chiêu Tề hiện tại dường như một đoá hoa mai cao ngạo lại thêm vẻ kiều diễm của hoa đào, đó là một tập hợp của sự cao quý, tươi đẹp và mỹ lệ ——

Sao có thể có nam nhân nào coi như không thấy gì trước vẻ đẹp như thế a. Nhất là biểu tình trên mặt Thiên Chiêu Tề lúc này, một chút xấu hổ lại mang theo một nhút nhát làm cho người ta rất muốn đem hắn che chở trong vòng tay, hảo hảo yêu thương a. Đáng tiếc, hẳn là hoa đã có chủ, bằng không nhất định phải giành Thiên Chiêu Tề từ tay sur huynh ——

“Uy! Vũ Quân Kỳ, ngươi đang nhìn gì thế?!” Huyền Trọng Thiên nhìn vẻ mặt sắc lang của Vũ Quân Kỳ liền không không chế được mình, vì sao Tề nhi phải mặc hồng y này làm cho hắn trông như một tiên tử không lấy nhiễm một chút bụi hồng trần nào, làm cho mọi người đều muốn tới trước mặt hắn ——

“Ha ha —— sur huynh —— sur đệ lần này —— tuyệt đối —— đồng tình với ngươi ——” Vũ Quân Kỳ hiện tại cũng biết sur huynh hẳn lo lắng cái gì, bất quá lúc này mới có trò hay không phải sao? Lần này nhìn sur huynh hẳn làm thế nào điều võ dương oai, sur huynh có thể quản được ánh mắt của nam nhân ở đây sao ——

“Được rồi, không nên tức giận, ta là của ngươi, không phải sao?” Thiên Chiêu Tề ôn nhu nắm tay nam nhân bên cạnh, an ủi người đang trong cơn ghen kia, hẳn không phải gả cho hắn sao, còn không đủ để nói rõ Thiên Chiêu Tề hẳn cả đời này chỉ chấp nhận một người là Huyền Trọng Thiên sao?

“Ấn. Đi thôi.” Huyền Trọng Thiên nhìn người yêu, hai người không ngừng nhìn vào mắt nhau, cùng đi đến đại điện – nơi cử hành hôn lễ, hôm nay hai người bọn họ là nhân vật chính a.

“Ai, thực sự là không có ý nghĩa.” Vũ Quân Kỳ nhìn hai người phía trước quyến luyến không coi ai ra gì, sao có thể luôn coi hắn như người vô hình vậy. Hẳn một mình thật cô đơn a, thực sự là cô đơn lẻ bóng a ——

“Ngươi đang nhớ ta sao?” Đột nhiên một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy Vũ Quân Kỳ, thanh âm trầm thấp của người mà hắn tưởng niệm bấy lâu, Vũ Quân Kỳ ngả đầu, dựa vào người đứng sau. Loại cảm giác này —— thật tốt ——.

Hôn lễ của quân vương Thiên Triệu là vô cùng long trọng, bất quá ngoại trừ Huyền Trọng Thiên vẫn đang cau có, tất cả đương nhiên đều là hoàn mỹ đến cực điểm ——

“Thật là, sao lại nhiều người nhìn ngươi chăm chăm như vậy. Tên Lãnh Hương Lăng chết tiệt kia cũng dám dùng ánh mắt khinh nhờn nhìn ngươi, ta thật muốn đem hắn ra giết uy cầu.” Đêm khuya, đêm động phòng hoa chúc, tân lang còn đang tự vấn. Tuy rằng người ta không có nhìn người khác nhưng mấy tên ánh mắt “sắc lang” này cũng làm hắn tức chết được ——

“A, phu quân đại nhân, lẽ nào ngươi định cứ như vậy cho hết đêm động phòng hoa chúc sao?” Thiên Chiêu Tề đảo mắt nhìn nam nhân còn đang tức giận kia, thực sự là không biết hắn sao lại nhỏ mọn như vậy, chẳng lẽ là mình cưới sai người rồi sao? Không biết hiện tại đôi ý có còn kịp hay không nữa ——

”Ngươi không được hối hận! Ngươi cả đời này đều là của ta.” Huyền Trọng Thiên không biết từ lúc nào ôm lấy eo Thiên Chiêu Tề, bá đạo tuyên bố chủ quyền, sao có thể để hắn đi ra ngoài a, hẳn quyết không đem Thiên Chiêu Tề tặng cho bất cứ kẻ nào hết?

“Vay vĩnh viễn không nên cho ta cơ hội hối hận.” Thiên Chiêu Tề quay đầu đón nhận nụ hôn của Huyền Trọng Thiên, đêm tân hôn còn rất dài ——, còn gì có thể hạnh phúc hơn so với việc hai người yêu nhau được ở bên nhau

~~~~~ Hết ~~~~~

